

1st International Conference on Men and Masculinities

“Identities, Cultures, Societies”

Abstracts

11-13 September 2014

İzmir

<http://icsmsymposium.org/>

1.Uluslararası Erkekler ve Erkeklikler sempozyumu

"Kimlikler, Kùltürler, Toplamlar"

Özetler

11-13 Eylül 2014

İzmir

<http://icsmsymposium.org/>

BOARDS

ORGANISATION COMMITTEE

Murat Göç	Pamukkale University
Şahinde Yavuz	Karadeniz Technical University
Çimen Günay-Erkol	Özyeğin University
Nurseli Yeşim Sünbuloğlu	University of Sussex
Özlem Duva Kaya	Dokuz Eylül University
Mehmet Bozok	Maltepe University
Selin Akyüz	Independent Researcher
Şenol Topcu	Necmettin Erbakan University
Berfin Varışlı	Maltepe University
Beril Türkoğlu	Middle East Technical University
Gülden Sayılan	Yıldırım Beyazıt University

ADVISORY BOARD

Prof. Dr. R. W. Connell
Prof. Dr. Michael Kimmel
Prof. Dr. Jorgen Lorentzen
Prof. Dr. Yıldız Ecevit
Prof. Dr. Serpil Sancar
Prof. Dr. Yakın Ertürk
Prof. Dr. Dilek Cindoğlu
Prof. Dr. Hale Borak Boratav
Prof. Dr. Deniz Kandiyoti
Prof. Dr. Nükhet Sirman
Prof. Dr. Arus Yumul
Prof. Dr. Zeynep Direk
Prof. Dr. Tayfun Atay
Prof. Dr. Melek Göregerli
Prof. Dr. Ayşe Gündüz Hoşgör
Prof. Dr. Simten Coşar
Prof. Dr. Leyla Neyzi
Doç. Dr. Ayten Alkan
Doç. Dr. Bahadır Türk
Doç. Dr. Aksu Bora
Doç. Dr. Aysun Akıncı Yüksel
Yrd. Doç. Dr. Levent Şentürk
Yrd. Doç. Dr. Özlem Ataman

Social and Developmental Construction of Masculinities in Turkey: A Phenomenon in Transition

Hale Bolak Boratav

Istanbul Bilgi University, Turkey

Güler Okman Fişek

Boğaziçi University, İstanbul, Turkey

Hande Eslen-Ziya

Glasgow Caledonian University, Scotland

Aslı Çarkoğlu

Kadir Has University, Turkey

Research in different parts of the world has brought into focus the gradual changes in men's constructions of what it means to be a man as they negotiate different masculinity discourses that range from more traditional to more democratic, shifting gender relations, and the discrepancies between gender ideologies and lived realities. The questions of what it means to be a man, a father and a husband seem to constitute an increasingly contested terrain that might invoke uncertainty, confusion or contradictions. There is also increased emphasis on the need to investigate the interdependencies between structural, individual and cultural factors in relation to masculinities, and a recognition of the value of life-history research for doing so. It is within this context that our project on masculinities in Turkey was conceived. The major purpose of this exploratory project was to investigate the developmental trajectories within which masculinities are constructed, with an eye to understanding the internal contradictions, ambivalence and conflict that ensue in the process of change.

This panel is based on an analysis of 50 in-depth interviews with married men from different socio-economic backgrounds and ages in seven provinces in Turkey. The focus is on men's experiences of most salient relational contexts including their parents, their children and their spouses, and the possible implications of these relational experiences as well as the more general cultural messages for how these men negotiate masculinity, with an eye for the extent to which they are subject to change and how. In this panel, we will be presenting three papers from this project. The first, presented by Prof. Güler Fişek, will focus on the intergenerational comparison of men's relationships with their own

parents, and their relationships with their children. The second, presented by Prof. Hale Bolak Boratav will focus on marriage and the couple relationship. The third, presented by Assist. Prof. Hande Eslen Ziya will focus on men's construction of masculinities. Assist. Prof. Aslı Çarkoğlu will be the discussant for the panel.

Overall, men's narratives indicate that both the relationship with the children and with the wife, are relationships in transition, resulting from the juxtaposition of relatively traditional backgrounds with the emerging discourse of relative egalitarianism, increased communication and emotional closeness. The findings generally support previous research on changing family dynamics and childrearing methods in Turkey. The clearest examples of this transitional process are evident in urban centers where men are more open to worldwide trends and aware of the demands of social change. The findings are also discussed in the context of the cross-cultural literature on changing masculinities. Overall, the study makes a contribution to the literature on how male subjectivities are shaped in the context of relationships and cultural norms that are communicated in these relational processes and institutional contexts.

(Auto-)Ethnographic Selves, Masculinities and Race in Male Sex Work Arenas

Cirus Rinaldi

University of Palermo, Italy

This paper explores the ways male sex workers negotiate and redefine their gender and their sexual roles when involved in non-normative sexual acts with other men. The research uses a multi-method approach based mainly on a) field notes collected in ethnographic observation of cruising areas, semi-public and public locales in which sexual transactions take place in two southern Mediterranean Italian cities (Naples and Palermo), and b) in depth interviews with sex workers and clients, which have been combined according to the principles of Grounded theory. The difficult process of data collecting and of the access to the field of sex working urge the author to position his identity into the field as white gay scholar and to pay attentions to the interplay and intersection of multidimensional identity strategies and structuring forces which revealed not only the pressures from hegemonic masculinity model exiting in the larger society but also, especially within the interlocking of sexual orientation and ethnic features, the stigmatization sex workers suffered from their (immigrants') ethnic group and within homosexual community. The analysis of data revealed how sexual identities within sex working are as volatile as stigmatized according to the different characteristics of social actors and implies a queer epistemological and methodological investigation which highly re-negotiate (sexual) identity of researchers during the process of data collection and the necessity of redefining the subjects of the research as co-researcher.

Masculinities on Stage: Representations of Hegemonic-Masculinity and Gender Relationships in the Sex Market

Emanuela Abbatecola

University of Genoa, Italy

Sebastiano Benasso

University of Genoa, Italy

As known, masculinities on stage are plural (Connel, 1995; Ciccone, 2009), furthermore there is a continuity between the various expressions of being male, especially when considering interaction with female gender representations. Synthetically, some cultural influences contribute in a dichotomist system, amounting to a hierarchy and to the supremacy of male over female gender, which fact involves: a female citizenship always at risk, being its acknowledgement owed to the “sexual reputation”; disavowal of female physical pleasure; a collective, standardized and rhetoric imagination about Eros, crossing men and women, sex clients or not, and pinpointing highly diversified representations between male sexuality - outburst - and female one - service (Tabet, 2004).

The paper is intended to a critical approach on various erotic models and on dynamics of physical pleasure legitimating “a certain way to be male” right because of the prerequisite of male domination (Bourdieu, 1998). It arises from the outcomes of a research by University of Genoa in 2013, in range of the ETTS, a European project on fight against sexual trafficking and tourism, with a special focus on consumers of the sex market.

The research was carried out by using a number of qualitative research techniques: radio interviews through which opinions and representations were gathered on the theme of prostitution; half-structured interviews to young men and women attending the upper school; in-depth interviews to clients of sex markets, and to sex workers (women and transgender); analysis of websites more frequently visited by clients of sex markets. Having in mind that sex buying approach and practices do cross through social classes, rather than focusing on a categorization of sex consumers, the paper will focus on “masculinities” on stage, moving from the premise that clients and non-clients are equally grounded (Leonini, 1999).

Normative Violence on Gay Bodies and Sexualities in the Turkish Military: No Room for Positive Peace

Mine Egbatan

Middle East Technical University, Turkey

Gay men are subject to discriminatory regulations and practices during compulsory conscription process in Turkey. The “rotten report” issue attracts particular attention as a sign of oppressive gender norms in the military. Judith Butler’s concept of “normative violence” refers to the regulative and restricting nature of (gender) norms that determines the boundaries of “liveable lives”. Such boundaries are shaped on the basis of heterosexual norms in every aspect of social institutions. Those people performing non-normative sexualities are experiencing exclusion and marginalization since their lives are regarded as “inferior” and “valueless”. Military in Turkey is one such powerful institution that reproduces gender binaries and heteronormativity as a form of normative violence. In my paper, I shall focus on how military in Turkey perpetuates normative violence that determines and guides how to live in intimate sphere of everyday life. Oppressive nature of military causes harm against the idea of equality, justice and freedom that constitutes the very basis of what Galtung calls “positive peace”. Against this background, I will first address Turkish Armed Forces Law on Military Service, Discipline Law and Health Regulations as the constitutive documents of normative violence. Second, I will focus on the practices that gay men experience during health checks before military draft and discuss that they are subject to oppression that limits liveability of their lives. Third, I will analyse the implications of the concepts of “normative violence” and “liveable lives” with regard to the idea of “positive peace” and “culture of peace”. The conclusion will argue that military in Turkey promotes heteronormativity and hegemonic masculinity that not only results in the oppression of gay men but also in the reproduction of “culture of violence” that targets non-normative bodies and sexualities.

Tatar Ramazan'dan Komser Şekspir'e: Kadir İnanır Örneği ile Sinemada Değişen Erkeklik İmgesi

Feridun Nizam

Fırat Üniversitesi, Türkiye

“Sinema; kadınlar ve dişilik ile erkekler ve erillik, kısacası cinsel farklılıklar üzerine mitlerin üretildiği, yeniden üretildiği ve bunların temsil edildiği kültürel bir pratiktir.” (Smelik, 1998:1)

Türk sineması da son dönemdeki sıradışı örnekleri istisna tutulursa, erkek egemen ideolojinin hâkimiyetinde erkekliğin üretildiği, yeniden üretildiği ve bunların temsil edildiği bir süreçtir. Bunun temelinde diğer kitle iletişim araçlarında olduğu gibi sinemada da karşılıklı etkileşim yatmaktadır. Sinema toplumdan etkilenirken, öte yandan ürettiği imgelerin özdeşleştirilmesiyle toplum sinemadan etkilenmektedir.

Mert, gözü pek, dürüst, güçlü, otoriter erkek imgesinin kalıplaştığı rollerle özdeşleşen Kadir İnanır; giyim kuşamından, tutum ve davranışlarına kadar karşısındakine ve özellikle kadınlara hükmeden “mangal yürekli”, vuran, kıran, sert, haksızlık ve ezilmişliğe sadece isyan etmekle yetinmeyen, bizzat haksızlık ve ezilmişlikle mücadele edip yenen erkeğin sembolü olmuştur. Ta ki Komser Şekspir'e kadar.

Çalışmada Tatar Ramazan (1992) ve Komser Şekspir (2001) filmlerinde canlandığı karakterlerdeki değişim örneği ile sinemada değişen erkeklik imgesi incelenecektir. Koğuş ağasından hapishane müdürüne, herkese “racon” kesip oyunu bozan Tatar Ramazan'dan; etek giyip, tiyatrodan rol almaya kadar uzanan çizgide Komser Şekspir sonrası beyaz eşya reklamı ve “günde” buluşan kadınlara servis yaptığı çay reklamı örnekleriyle bu değişimde “tamamen duygusal” faktörlerin etkili olup olmadığı analiz edilecektir.

**Kültürel Değişimle Birlikte Erkeklik Olgusunun Dönüşümü,
Geleneksel/Modern Erkek Karşılaştırması:
"Babam ve Oğlum" Film Çözümlemesi**

Seda Gürtürk
Fırat Üniversitesi, Türkiye

İnsanlık tarihinin başlangıcından günümüze tüm toplumlarda kültür adı verilen ortak bir olgu vardır. Bu olgu insanları diğer canlı türlerinden ayıran bir değer olma özelliği de taşır. Kültür, sürekli kendini yenileyen bir nitelik taşıdığından etkileşim içinde olduğu tüm öğeleri de değiştirmekte, güncellemektedir. Toplumdan topluma bu değişim, hız ve yön olarak çeşitlilik gösterir. Bu değişim süresince toplumsal cinsiyet rolleri de toplumsallaşma sürecinde sürekli olarak yeniden üretilir ve öğrenilir bir hâl alır.

Kültürel değişim insanları öyle bir hâle getirmiştir ki artık kadın hastalığı olarak bilinen bulimia ve anoreksi erkeklerde de görülmeye başlamıştır. Erkeklik doğuştan gelen bir hâkimiyet barındırmamaktadır. Derbilerde, asker uğurlamalarında, sünnette, yatakta, mecliste yüceltilerek son hâlini almıştır. Zaman içinde sürekli yeniden üretilen bir söylem mekanizmasıdır. Toplumu oluşturan cinsiyetlerden kadının tartışılması ve feminist hareketlerin oluşması sonucu erkeklik de bu tartışma ve sorgulamanın içinde yer edinmiştir. Erkeklik imajlarının medya ve sinemada yer alması hem pazar kapısı, erkeklerin tüketim kültürü içine çekmenin yolu hem de mevcut yapıya itirazın ve sorgulamanın aracı konumundadır. Kadın kimliğinden farklı olarak bir iktidar şeklinde anlamlandırılıp kurumsallaşan ve kültürden kültüre farklılık gösteren erkeklik, erkeğin toplumsal yaşamda nasıl düşünüp davranacağını tanımlayan bir pratikler toplamıdır. Erkeklik sosyal bir inşadır. Çevresel faktörler ve kültürel değerler çerçevesinde değişiklik göstermektedir.

Aynı zaman dilimi içinde değişimi farklı hızlarda yaşayan birçok erkek modeli de mevcut bulunmaktadır. Kuşak farklı bunun örneklerinden birini oluşturur. Bu anlamda baktığımız zaman ülkemizde birçok emsal bulunması ve sinemaya da yansıtılmış olması irdelenmesi gereken bir araştırma konusu olma niteliği taşımasına sebep olmuştur. Erkeklik kavramı toplumsal cinsiyet ve psikanalitik düzlemde tartışılıp toplumumuzdaki yansımaları ele alınacaktır. Sinemada araştırmacılar farklı erkeklik kavramlarını çözümlerken yararlandıkları araçlardan biri de erkeklik krizidir. Toplumda baba rolünü üstlenen bireylerin anne rolünü de üstlenip sorumluluk almasının onun üstünde yarattığı farklılık "Babam ve Oğlum" filmi üzerinden araştırılacaktır. "Babam ve Oğlum" filmindeki erkek karakterler analiz edilip kavramsal ve kuramsal çerçevede incelenecek, içerik analizi yapılarak sonuca ulaşılmaya çalışılacaktır.

İki Kuşak Erkeğin Eşcinsellere Yönelik Tutumlarının Karşılaştırılması

Elif Kadılar Yaş

Mersin Üniversitesi, Türkiye

Cinsel yönelim temelinde gerçekleştirilen ayrımcılığın, heteroseksist toplumların tarihi kadar eski olduğunu söylemek mümkündür. Bu nedenle cinsel yönelim temelinde ayrımcılığın sosyalizasyonu da bu tarih kadar eskiye götürülebilir. Cinsel yönelim temelinde gerçekleştirilen ayrımcılığın bir boyutunu da heteroseksist tutumlar oluşturmaktadır. Bu tutumların arka planını ise homofobik duygu, düşünce ve davranışlar oluşturmaktadır. Ancak homofobi, bu alanda yapılan ilk tartışmalardan farklı olarak, kişisel duygu, düşünce ve davranışlar olmanın ötesinde sosyal, kültürel ve politik bir boyuta da sahiptir. Diğer bir ifadeyle eşcinselliğe ilişkin mitler ve stereotipler sosyal öğrenme yoluyla kuşaktan kuşağa aktarılır ve bu aktarım ile eşcinseller ötekileştirilir, baskı ve kınama yoluyla toplumdan izole edilir. Benzer şekilde erkeklik ve erkeksilik kavramları da yüceltilip sınırları mümkün olan en son alana kadar genişletilerek farklı cinsel kimlikler tehdit olarak algılanması için gerekli olan psikolojik, sosyolojik ve felsefi zemin hazırlanır. Cinsel ayrımcılığın en önemli parçası olan homofobik tutumların cinsel yönelimli ayrımcılığın sosyalizasyonunda önemli olduğu bilinmektedir. Bu nedenle bu çalışmanın amacı iki erkek arasında eşcinsellere yönelik tutumların nasıl değişim gösterdiğinin incelenmesidir. Araştırmanın evrenini Ankara ili içerisindeki 20 yaş ve üzeri erkekler oluşturmaktadır. Örneklem seçiminde raslantısal örnekleme tekniği kullanılacaktır. Birinci kuşak erkekleri 40-59 yaş dilimindeki erkekler oluştururken 20-39 yaş dilimindeki erkekler ise ikinci kuşak olarak belirlenmiştir. Araştırmanın örneklemini her kuşaktan 40 kişi olmak üzere toplam 80 kişi oluşturmaktadır. Katılımcıların eşcinselliğe yönelik tutumlarını ölçmek için standart bir ölçme aracı kullanılacaktır. Araştırmadan elde edilen veriler katılımcıların ait oldukları kuşak temeline t-testi ile karşılaştırılacaktır. Diğer sosyodemografik değişkenler üzerinden veriler uygun istatistiksel yöntemler ile analiz edilecek ve raporlaştırılacaktır.

**Doing Home Far From Home:
The Migrant Man in the Mixed Couple between Tradition and Betrayal**

Francesco Cerchiaro
University of Padova, Italy

The article is based on the life stories of the partners of couples characterized by male immigrants originally from countries with Muslim traditions married to Italian women. These mixed couples, overexposed to the discourse on difference, give us a privileged perspective to focus on an atypical male migration, in his breaking the endogamic rule through a sentimental choice. The conciliation between the themes of migration, affectivity, and parenting is here framed within a further complexity. On the one hand they try to distance themselves from the egemonic public discourse that associates Muslim man with religious fundamentalism, sexism, control over woman, on the other hand they have to demonstrate to their family of origin and friends that they didn't betray their culture doubly crossings boundaries: geographically through migration, symbolically through their union with an Italian woman. Focusing on three daily life scenarios the article will highlight the peculiarities of the biographical trajectory of the male partner, understanding masculinity in action and analysing the centrality of emotions in its interpretation: the journeys of the couple in partner's country of origin, the rapport with own models of fatherhood and the relationship with co-nationals in the context of migration. Masculinity thus emerges in its relational processes and in the emotional work done by the various social actors involved in its construction. Therefore the title "doing home far from home" embodies the double meaning of "doing home" in the metaphorical sense of "doing family" opposed to be "far from home" as synonym of distance, strangeness, sometimes, betrayal and loneliness.

Migrants from Nepal: Men's Self-perceptions of Masculinity as Occupants of Transnational Spaces

Sarita Fae Jarmack

Aalborg University, Denmark

Gender is often placed on the periphery of migration studies and commonly discussed as doing one of two things: either supporting or suppressing women. This study moves gender to the center of migration studies, focusing on masculine identities of men after migration from Nepal to the USA.

Nepalese patriarchal society places men as power holders. Through historical, cultural, and religious constructions men have the roles of provider and protector. After migrating for purposes such as education, career advancement, labour, personal growth, and refuge, men encounter a shift in the social hierarchal structures of gender and ethnicity and express at times a loss in status.

Though migration can create a loss in status, it can simultaneously be seen to enable transnational action or remitting through increased economical opportunities. In this research, I explore the participation in social remitting as a reproduction of the masculine role and subscription to the masculine image found in Nepal. Through ten in-depth narratives conducted in 2013 with men located in the Southwestern region of the U.S., this research reveals the significance of transnational spaces as it ultimately allows the men to reenact preferred gender images outside structural constraints of both the U.S. and Nepal.

Queer Syrian Masculinities in Lebanon: Displacement and the (re)Building of 'Different' Sexual Selves and Others

Adriana Ahmad Qubaia

Central European University, Hungary

In the current context of the Syrian civil war, two important reactions to the influx of Syrians into Lebanon have emerged. First, a popular discourse in Lebanese and Beirut-based media that constructs aversion of "Syrian masculinity" as hypersexual and aggressive, depicting the Syrian (refugee and working) man as a sadist and "queer" rapist who constitutes a disruptive social threat to an imagined Lebanese socio-sexual order. Second, an increase in military and state security efforts that while claiming to safeguard the Lebanese public from explosions and car-bombs actually work to fashion an image of proper Lebanese (hetero) masculinity alongside notions of proper citizenship through increased violent harassment and policing of Syrian men in public space. In the midst of these socio-sexual developments, a small group of queer Syrian, mostly-male refugees find ways to navigate their gendered and sexual identities in relation to these narratives of threat. For example, by tapping into an international discourse on "gay victimhood" that links them to international media outlets concerned with emphasizing the "gay Syrian refugee" as a coherent figure that is subject to brutal harassment and discrimination both in Syria and in Lebanon. A second way queer, mostly-male, Syrian refugees negotiate these representations and their lives as potential threats and targets in Beirut is through constructing further differences in meanings and practices of queer Syrian and Lebanese masculinities - flipping the lens of the threat discourse and rather pointing to a threat of disorder in the contemporary organizing of queer Lebanese masculinity. In other words, I argue that looking at how a small group of mostly-male queer Syrian refugees navigate new mainstream narratives that construct their masculinity as threatening and improper, provides an entry point into understanding the process of difference-making and the building of new meanings of both Syrian and Lebanese masculinities at a particular moment of conflict and displacement.

Turkish Islamic Masculinities

Nazlı Alimen

London College of Fashion, United Kingdom

Despite the similarities between Turkey and western societies in terms of men's social characteristics including self-estrangement, isolation, loneliness, fear of intimacy, concealment of emotions, and denial of need (Seidler 1989, 1994), the western masculinities were formed by different historical actors and agents, such as Christianity and the Enlightenment (Seidler 1989), and by numerous social facts, such as feminism and feminist movements, and the changes in family patterns and labor (Edwards 2006). Furthermore, several factors involved in the construction and maintenance of Turkish masculinities, such as circumcision and conscription (see Altınay 2004, 2008; Selek 2010; Sancar 2009), are not mentioned in the key materials on masculinity since these factors are particular to the Turkish context. In order to expand the discussion on Turkish masculinities, this study elaborates on Islam and Islamic elements embedded in culture.

Faithful identity is most obviously distinguishable through veiling; therefore, previous studies on observant Muslims' appearance have largely focused on females (see Gökarıksel 2009; Sandıkçı and Ger 2007 2010). Little is known about observant men (see Karatas and Sandıkçı 2013) even though both male and female Muslims should dress modestly. Moreover, like observant Muslim women, observant Muslim men present some clues to their religious identities, e.g. silver rings and loose fitting pants. This study aims to explore Turkish observant Muslim men's bodily appearances and to understand the interaction of faith and market offerings in the production and maintenance of Turkish Islamic masculinities. In order to achieve this, clothing consumption and dressing practices as well as accessories, such as prayer beads and rings, and hair and facial hair styles are investigated through the analysis of visual materials and semi-structured in-depth interviews with observant Muslim men from different age groups, education levels, socioeconomic groups, and occupations.

The Construction of Masculinities in Turkish Mosque Sermons: The Role of Diyanet

Hande Eslen-Ziya

Glasgow Caledonian University, Scotland

Umut Korkut

Glasgow Caledonian University, Scotland

In this paper we argue that a form of public philosophy is in the making of Turkey in order to micro-manage the society using conservative interpretations of gender roles and family. While the institutions of secular welfare state remain intact it encourages people to turn to religious agencies when in trouble rather than the means of secular welfare state. Moreover, through the means of religion, the political Islam in Turkey constructs gender roles what it means to be a man and woman. We argue that such construction happens via the mosque sermons that substantiate the public philosophy and through the delegation of welfare regimes to religious authorities. In order to assess how the religious authorities, in this case *Diyanet* (The Ministry of Religious Affairs) substantiate public philosophy, define and attribute certain gender roles to men we will analyze mosque sermons (Friday prayers). For this we collected sermons from 10 different Turkish counties over a period of 20 weeks from September 2011 to March 2012. Given the substantial role that *Diyanet* carries in effect to the preparation and control of sermon language these sermons we argue generate a specific formulation of gender roles in general and masculinities in specific.

**Rational and Masculine vs. Emotional and Feminine:
Islam, Nation and Gender in Turkish Modernity**

Gökçen B. Dinç
Humboldt University, Germany

During the transition from the empire to nation, healing rituals were blamed as “superstitions” by the religious and modernist elites of the late Ottoman Empire and early Turkish Republic and seen harmful to the “true” Islam they were trying to construct. Healing rituals, that is, the religious practices of folk Islam such as rituals performed during the three main rites of passage -birth, marriage and death-, during holy days of Islam –*kandils*- or during the visit of saints and shrines, were associated with women and emotions, and the “feminization” of folk Islam was closely intertwined with the belittlement of femininity and of folk Islam as “superstitious”. This configuration was a policy to legitimize the governance of religion to construct a masculine, national, Turkish Islam that was, for them, in accordance with science and reason.

This study, relying on archival sources, attempts an intersectional analysis of Turkish nation-building process by using the categories of nation, gender and religion together, to bridge the crucial gap resulting from using these categories separately in the up-to-day studies of nation-building process in Turkish scholarship. I will trace the institutional discourses and the discourses of the leading intellectuals on shrine visit and belief in saints as the embodiment of the greater “superstitious” discourse that became prevailing in late Ottoman Empire and early Turkish Republic, to show how constructions of masculinity and femininity operated as tools in the governance of religion during nation-building. In addition, I will focus not only on the closing of shrines with the law 677 – the law being one of the cornerstones of the Kemalist modernization and nation-building program, enacted on September 30th, 1925-, but also on the opening of shrines in 1950, to reveal the gendered power structures of the ruling secularist and Islamic elites.

Erkek Olarak Baba Olmak

Hasan Deniz, AÇEV, Türkiye

Olcayto Ezgi, AÇEV, Türkiye

Serkan Kahyaoğlu, AÇEV, Türkiye

Anne Çocuk Eğitim Vakfı tarafından 1996 yılında geliştirilen Baba Destek Programı (BADEP) babaya destek vererek çocuğun çok yönlü gelişimine katkıda bulunmayı hedefleyen bir yetişkin eğitim programıdır. Programın amacı babalara destek vererek demokratik bir aile ortamının yaratılması ve bu sayede çocukların var olan kapasitelerini en üst düzeyde gerçekleştirmelerini, aynı zamanda da eşitlikçi bir ev içi ortamın oluşmasını sağlamaktır. BADEP'in hedef kitlesi 3-6 ve 7-11 yaşları arasında çocukları olan okuma yazma bilen babalardır. Program 15'er kişilik baba grupları oluşturularak, haftada bir gün 2 – 2,5 saatlik, 10-13 oturum halinde uygulanmaktadır. Toplam 13 oturuma sahip olan program kapsamında en az 10 oturum uygulanmaktadır. Bunun yanı sıra programda el alınan konuların işlendiği annelerin katılımı ile 2 adet Anne Toplantısı yapılır.

Programın Amacı

Babanın çocuğun bakımında ve ev içi işlerin paylaşılmasında sorumluluk almasını ve cinsler arası eşitlikçi bir yaklaşımı temel alan Baba Destek Programı;

- Babanın çocuk bakımında önemli ve sorumlu olduğunun farkına varmasını,
- Babanın ev içi işlerde daha fazla sorumluluk üstlenmesini,
- Babanın demokratik ilişki yöntemlerini çocukla ve diğer aile bireyleri yaşama geçirmesini,
- Babanın çocuğun gelişim alanlarını desteklemek için uygun davranışlar göstermesini,
- Babanın edindiği bilgiler ışığında çocuğun gelişimine uygun beklentiler içine girmesi,
- Çocuk ihmal ve istismarının önlenmesini,
- Babanın kız ve oğlan çocukları arasında ayrımcılık yapmamasını,
- Babanın çocuk ile birlikte zaman geçirmesi ve onunla karşılıklı yakın ilişki içinde olmasını,
- Ev içi her türlü şiddetin önlenmesini,

- Babanın çocukların okul süreçlerini takip etmeleri ve destek vermesini, amaçlar.

Babalarla çalışırken en önemli çıkarımlarımızdan biri babalık ve anneliğin cinsiyetsiz olmadığıdır. Mevcut babalık ve annelik formasyonu toplumsal cinsiyet kalıplarından bağımsız düşünülemez. Bu nedenle temel hareket noktamız babanın da erkek olduğu ve erkekliği değiştirmeden babalığı değiştiremeyeceğimizdir. Erkekler önce “erkek” sonra baba olmaktadır ve babalık etme biçimlerini belirleyen şey ise nasıl bir erkek olduklarıdır. Erkek, ağlayan bebeği susuturmadığı için baba da ağlayan bebeği susturmaya çalışmamaktadır, erkek bebek bezi değiştirmedeği için baba bebek bezini değiştirmemektedir, erkek sert olduğu için baba da sert olmak zorundadır gibi. Bu nedenle hem eşitlikçi bir toplum için hem de sorumluluğu eşit paylaşan, eşit bireylerin olduğu şiddetsiz bir ev ortamının sağlanması için erkeklerin değiştirmesine yönelik çalışmalar önem kazanmaktadır.

Cinsler arası eşitsizliğin kaynağı olan cinsiyet kalıplarının değiştirilmesinde ise kadınların güçlendirilmeleri kadar erkeklerin değiştirilmesine yönelik çalışmalar da önem kazanmaktadır. Bunun en önemli adımlarından biri de bir erkek olarak babayı değiştirmektir. Babalık erkeklerin değişime daha açık oldukları bir alan olduğu kadar aynı zamanda en başat alandır. Çünkü babalık etme pratiği toplumsal cinsiyet rollerinin yeni nesillere aktarılmasında çocuklar için en önemli ilk deneyimdir. Annenin ve babanın arasındaki iş bölümü, babanın sorumluluk üstlenmesi, babanın demokratik bir ilişki kurması çocukların kendi cinsiyet rollerinin ilk kaynaklarıdır.

Cinsiyet rolleri aileden ve anne-baba davranış kalıplarından edinilerek nesiller boyu aktarılmaktadır. Bu nedenle birer ebeveyn olarak babaların (erkeklerin) hem oğlan hem de kız çocuklarına cins ayrımcı davranış davranmadıkları, ya da cins ayrımcılığının bir sonucu olarak eviçi işlerde eşitlikçi bir iş bölümüne gitmemeleri, erkeklerin evde güç ve otoriteyi temsil etmeleri yeni nesillerin şekillenmesinde belirleyici olmaktadır. Yani aile tutumları eşitsizliklerin nesiller boyu aktarılmasının önemli bir kaynağı olmaktadır. Erkeklerle özdeşleşmiş davranış kalıplarının dönüştürülmesi, erkeklerin baba olarak ev içinde demokratik, eşitlikçi bir ilişki kurmaları için erkeklerin toplumsal cinsiyet rollerini ve rollerden kaynaklanan olumsuz sonuçları fark etmelerine böylelikle değişimin önemli bir bileşeni haline gelecektir.

Bu nedenler toplumsal cinsiyet eşitsizliklerinin giderilmesinde elbette kadınların bilinçlenmeleri ve aktif katılımları önemlidir ancak erkelerin değişmesi ve bilinçlenmeleri de önemli bir etkiye sahiptir.

Baba Destek Programı uygulamalarının babalar üzerindeki etkilerini ölçmek amacıyla farklı ölçekler üzerinden 2004 yılında 2013 yılında ve 2014 yılında tamamlanan 3 ayrı etki araştırması gerçekleştirdi. Bu etki araştırmaları programın babalar üzerindeki etkisini gösterdiği kadar erkeklerin değişime dirençleri, açıklıkları, erkelerle çalışma konusunda nelerin yapılabileceği nelerin yapılamayacağı gibi konularda da önemli ipuçlarına sağlamıştır. Babalar çocuklarının farklı gelişim alanlarını destekleme ve çocuklarla daha yakın ilişki kurma konusunda anlamlı seviyede artış sağlandığı gözlenmiştir. Bunun yanı sıra babaların çocuklarının gelişimini desteklemek ve onların sorumluluğunu almak konularında daha katılımcı olduklarını gözlenmiştir. Bu bulgu Baba Destek Programı'nın temel amacı olan çocuğun gelişiminde babanın daha çok rol alması amacına ulaşıldığının göstergesidir.

Cinsler arası eşitlik konusundaki tutumlar incelenmiş ve eğitimler sonrasında katılımcı babaların çocuk bakımında ve çocuğun gelişiminin desteklenmesi konusunda eşleri ile eşit sorumluluk almaları yönündeki tutumlarında olumlu yönde değişim gözlenmiştir. Ayrıca babaların kız ve oğlan çocuklarına eşit fırsat sağlamak, eşit muamele göstermek gerekliliği yönündeki tutumlarında anlamlı ilerleme gözlenmiştir. Bu bulgular programın babaların çocuk yetiştirme tutumlarında cinsiyet eşitliği konusundaki fikir ve davranışlarını olumlu yönde etkilediği kadar aile içinde eşleriyle olan ilişkilerine de yansıdığını göstermektedir. "Ailenin reisi erkek olmalıdır.", "Ailedeki son karaları erkek verir" gibi ifadelerle verilen olumlu cevaplarda anlamlı düşüşlerin olması, programa katılan babaların ev ortamında eşleriyle olan ilişkilerine çok daha eşitlikçi yaklaşmaya başladıklarını işaret eden sonuçlardır.

Masculinity, Violence and Militarised Subjectivities Organisers

Marsha Henry

LSE, United Kingdom

Alex Hyde

LSE, United Kingdom

Harriet Gray

LSE, United Kingdom

Amanda Conroy

LSE, United Kingdom

This panel is concerned to theorise the ways in which ideologies of violence and militarism intersect with masculinity as it is performed in the everyday practices of militarised subjects. The panel seeks to explore how a variety of subjects negotiate expectations of masculinity alongside those of everyday forms of violence, threat and risk that permeate the lives of militarised subjects such as British military wives and spouses, mercenaries and private military contractors, border militias, and peacekeepers. Thus, Alexandra Hyde explores the ways in which expectations of masculinity oscillate between the stoic and steady military wife at 'home' and her valiant and heroic husband waging war 'abroad'. Much of this gendered labour obscures both the violence being enacted away, and the emotional work deployed by military wives who are expected to embody gendered and militarised values of duty and sacrifice. Harriet Gray demonstrates how British military wives experiences of interpersonal violence cannot be separated from the ideologies of militarism which shape their own subjectivities as well as those of their partners. Furthermore, Gray observes that halting such forms of violence cannot happen with only a focus on the on masculinity—but must turn to the ways in which men's practices of everyday militarism embed violence within soldier's habitus. Paul Higate demonstrates the ways in which private military contractors adopt and perform contradictory masculine roles in order to manage the mercenary field effectively. His research suggests that hyper-masculine models are not always taken up by contractors, who feel that a 'softer' style is better suited to survival in violent contexts and that therefore mercenary masculinities are not merely extensions of military masculinity. Amanda Conroy's study of militia men working along the US/Mexico border who

construct a masculine subjectivity for themselves as civilised, good citizens--- who patrol, guard and protect, rather than enact violence, challenges stereotypes of far-right men as pre-disposed to violence. Nevertheless, their everyday practice and discourse is premised upon ideas of threat, risk and the 'other' and Conroy's ethnography reveals the ways in which Minutemen attempt to construct themselves as 'just' and 'docile' men. Finally, Marsha Henry's paper explores the way in which the violence of militarism serves to enable peacekeepers in contemporary postconflict spaces. Henry illustrates through the example of Balkan peacekeepers, that surviving militarised forms of violence, provides the necessary ground for male soldiers to 'tough' it out in difficult and unstable contexts, where masculinity is reshaped into one of endurance and quiet suffering. The panel offers empirical insights into the connections and contradictions amongst masculinity as idea and performance; militarism and the formation of subjectivities; and the discourses of violence that form part of all militarised spaces, practices, histories and labours.

Acting Out “Cool”: “Coolness” as a Mask in August Wilson’s *Ma Rainey’s Black Bottom*

Vahit Yaşayan

Hacettepe University, Turkey

Traditionally, men define their sense of masculinity through their roles in the community as “protector,” “provider” as well as “breadwinner.” However, many African American men who are left without the means to fulfill these normative roles have become angry and alienated. In order to formulate some strategy to cope in these unstable times, they have developed and performed a “cool pose” or “tough-guy” image to conceal their anger and disappointment. Black masculinity scholars Richard Majors’ and Janet Mancini’s *Cool Pose: The Dilemmas of Black Manhood in America* (1992) traces the history of black posturing back to Africa and the slave era, and indicates how even then African American males were forced to mask their true emotions in order to survive. Dominated in today’s black males’ lives, “the cool pose” as a coping mechanism helps some black male, yet in many circumstances, it may exact an enormous price in black males’ lives. Indeed, because of the performance of “the cool,” a vast majority of black males become distanced from their relationships and their own feelings, which turns out as black-on-black crime.

In the light of Major and Billson’s “the cool pose” theory, this paper is going to analyze the transformation of “coolness” from the African context to the African American context, and its destructive consequences in Levee’s actions and thoughts in August Wilson’s *Ma Rainey’s Black Bottom* (1985). Levee, the protagonist, desires to succeed in a white world by abandoning his African sensibilities. Because of his desire for the performance of hegemonic masculinity, he is deformed to varying degrees for his “coolness” that turns into the black rage.

**Human Fallibility or the Deconstruction of Manhood:
A Reading of J.M. Coetzee's *Disgrace*, Ian McEwan's *Solar*, and Siphilo
Mahala's 'When a Man Cries'**

Blossom N. Fondo
University of Maroua, Cameroon

Given the myriad abuses to which women have been subjected, studies in gender and sexuality invariably focus on them. Very little is said about men and masculinity. However, this does not mean that there are no literary works that treat the man as subject, even in these days of a greater tendency to focus on women. This paper intends to examine the ways in which manhood or masculinity is constructed or deconstructed in three novels written by men. The paper centers on the argument that the liberties attributed to manhood especially as regards issues of sexuality and which have often been denied women, generally lead to the unmaking of the man. This argument further stipulates that this freedom in sexuality constitutes a major weakness in the definition of masculinity as the men generally face difficulties as a consequence of the sexual liberties they have abrogated themselves. This study is interested in investigating the representation of manhood in J.M. Coetzee's *Disgrace*, Ian McEwan's *Solar* and Siphilo Mahala's *When a Man Cries*. The paper indicates how the authors present seriously flawed male characters whose sexual infelicities, professional duplicity and other failings seriously interrogate the notion of manhood as characterized by rational thinking and behaviour. Ultimately, this paper seeks to answer the following question: do they authors set out to deconstruct manhood in these novels or is the representation a portrayal of a general human frailty. This discussion thus contends that although the males have been hailed for strength of character, the weakness as regards matters of sexuality usually deconstruct this assumption and leads to dubious acts undertaken within the professional domain. Thus instead of the acclaimed rationality, men are seen in this study are being rather led by their sexual desires which they sometimes gratify in questionable ways. Therefore this obsession with sex and the consequent professional fraudulence are read as a deconstruction of manhood.

**Sexuality, Conservatism and the Masculine Identity:
An Analysis of the Imagery of Necip Fazıl Kısakürek, Sezai Karakoç and
İsmet Özel**

Şeyda Başlı

Mardin Artuklu University, Turkey

Necip Fazıl Kısakürek, Sezai Karakoç and İsmet Özel are three pioneers whose poetry and political thoughts have a great influence on Turkish conservatism in the 20th century. They utilize poetic imagery to promote their political worldview and to provide a concrete picture of the conservative masculine identity. The influence of three poets concerning theoretical framework and political agenda of Turkish conservatism is rather clear, but their deep-seated impact on the construction of masculinity is still open for discussion. Their poetry functions as the locus of generating specific cultural codes and values whereas providing a more concrete definition of masculine identity. Their poetry, therefore, functions to highlight significant aspects of masculine identity and portray the conservative man mostly as a young, wounded person in search of truth.

It is common to consider Western influence as the main source of being wounded and to identify it with the danger of moral corruption since 19th century. These poets share such a common framework, and consequently “fear of being influenced” or “fear of becoming morally corrupted” or being affected by “nefs” or “evil” in addition to loosing “original” self under Western influence are significant determinants of such danger. Sexuality, on the other hand, has been commonly considered as the main realm of dangerous acts.

The depiction of women as the basic agent of such influence or as the main object of masculine sexual desire is common in the poems of Kısakürek, Karakoç and Özel. Woman then, are depicted either as the active source of dangerous sexual desire (Western influence or various aspects of being modern) or as the passive object who needs to be protected from such dangers (ethical and/or religious beliefs, the religion itself or the homeland). The image of woman has different connotations and functions differently for each poet but it commonly acts as the main area within which masculine sexuality is defined and masculinity as a cultural identity is constructed.

Assuming that the image of women may act as the main signifier of what kind of a masculine identity is embraced by contemporary Turkish conservative poetry, this presentation would try to shed light on the relationship between sexuality, masculinity and conservatism. The analysis would be based on images of woman and sexuality and would discuss what kind of a concrete image of masculinity is established within the scope of a conservative perspective.

**The Challenge of 'Protest' Masculinities:
How Arab Riots Have Changed the Representation of North-African
Masculinities in the Public Space**

Valentina Fedele
University of Calabria, Italy

Contemporary North-African masculinities have long been dominated by two prevailing models: the urban nationalist model, inherited by the wars of independence and the religious movements' model, particularly enriched after the 1980's. These 'hegemonic' models have in time interacted with transnational and global models that, as Kimmel (2010) underlines, have engendered both emulation and resistance to the incorporation. The Arab riots of 2010-2013 represented a new challenge, deconstructing gender roles and models, as often happens in periods of high historical and social changes (Siebert, 2012). In particular, the riots have allowed the emergence in the public sphere of 'protest' masculinities (Inhorn, 2012), subjectivities usually excluded from the public sphere, hitherto remained under control of the social and moral disciplines of the regimes, that have been highlighted, suggesting new path of re-composition of religious and non-religious identities, proposing new masculinities' models (Bayat, 2013).

The aim of the paper is, on the one hand, to theoretically discuss the challenges that 'protest' masculinities pose to the concept of masculinity in North Africa; on the other, to analyze the way in which these 'emerging' masculinities represent themselves in the public space, especially through artistic narratives (as music or street -paintings). The analysis refers mainly to the Tunisian and Egyptian experience and uses the social-constructivist perspective in its recent developments (Connell, 2012; Connell and Messerschmidt, 2005), crossed with the post-colonial studies' approach (Bhabha, 2001; Loomba, 2000). This is in order to overcome the risk of dualism (hegemonic/marginal, powerful/powerless) and to stress the forms of mutual hybridization, arising from the same interaction between dominant and marginal masculinities at global and local level.

The Tragedy of Masculinity in the Naked Capitalism: Coal Mine Workers and Soma Disaster

Özlem Duva Kaya

Dokuz Eylül University, Turkey

The coal mining can be define as the most visible form of masculinity. Both of them are based on muscle strength and defined masculine and seen a "man's job" in Turkey; behavioral codes have been accompanied with capitalist production processes. At the same time the coal miners' experience of class and politics has shaped by constructions of sexuality. This point is the critique as being a man with muscle strenght, existing as paterfamilias and enduring the life as a part of capitalist production processes by conservative man image. This study locates the construction of working-class masculinity of mine workers in Soma and the tensions and antagonisms produced by the transformation of the tradition into a semi-skilled industrial working class. Miners' masculinized class identity is important as well as capitalist instrumentalisation and it has some obstacles to struggle against brutal working conditions.

Bahamian Men's Sexual Risks for HIV Infection

Theresa Moxey-Adderley

College of the Bahamas, Bahamas

Heterosexual adult men have been a neglected population that is at risk for HIV infection. In an era burdened by the devastation caused by HIV, it is alarming that risky sexual behavior continues to be a problem among heterosexuals. Heterosexual sexual behavior has contributed to a growing trend of HIV transmission in the Caribbean where the average prevalence in the adult population is 5%. Despite the availability of condoms and HIV prevention efforts of many Caribbean public health departments to reduce the spread of the disease, there appears to be barriers to safer sex practices. Guided by the theory of planned behavior, a descriptive correlational design was used with 185 Bahamian men ages 18 years and older to (a) examine the relationships among select demographics, masculine ideology, condom attitudes, self-efficacy for condom use, and safer sex behaviors; and (b) identify select predictors of condom use among Bahamian men. Data were collected using four standardized instruments and a demographic questionnaire. The results of this study suggest that masculine ideology, condom attitudes, and condom use self-efficacy are important in explaining 33% variance in safer sex behaviors among Bahamian men. Income ($\beta = -.15, p < .01$), masculine ideology ($\beta = -.24, p < .01$), condom attitudes, ($\beta = .36, p < .01$), and condom use self-efficacy ($\beta = .1, p < .01$) were significantly associated with safer sex behaviors. The empirical knowledge obtained from this study will be used to provide a rationale for nurses and policy makers to design and conduct culturally sensitive interventions with an aim of achieving an increase in safer sex behaviors among Bahamian men.

Mobilizing Mustaches: Embodying Emergent Masculinities in the Movember Movement

Sara Smith

Yale University, U.S.A

Every November men around the world mobilize to grow and groom moustaches in the name of supporting men's health initiatives. Founded in 2003, Movember is both a global charity and month-long annual awareness and fundraising campaign that endeavors to improve the lives of men with prostate and testicular cancer. The movement encourages participants, known as "Mo Bros" and "Mo Sistas," to break the silence about men's reproductive cancers and to challenge the stigmas that continue to muffle understandings about men's health issues. As a central mode of engagement in Movember, the practice of growing facial hair links bodies to masculine subjectivities and new forms of homosocial relationality. Yet rather than merely reproducing certain hegemonic masculinities, this mobilization signals the emergence of novel ways in which men conceive of themselves as men. Based on research conducted on organizational discourses and men's participation in Movember via the Internet, this paper presents a preliminary ethnographic examination of men's "emergent masculinities," or the processual and embodied dimensions of being a man. It explores how men newly embody and enact their gendered identities as masculine subjects through practices of self-care and changing forms of male homosociality, including how men perform their gendered identities within their quests to champion men's health research and improve health outcomes for men with prostate and testicular cancer. Further, taking Movember to be a transnational phenomenon, this paper asks how imaginaries of masculinities interface at local and global levels to produce practices of inclusion/exclusion within the movement.

How Body Matters in Construction of Masculinity and Relations between Men: How much do you bench?

Mustafa Şahin Karaçam

Hacettepe University, Turkey

Canan Koca

Hacettepe University, Turkey

Body is an *inevitable* element in construction of masculinity. Because masculinity refers to the body and its practices (in) directly or symbolically. Within this context, bodybuilding, where body and its development are in the exact center, is an important area for inscription of masculinity (hegemonic) on body. In this study, we aim to investigate men's bodies as a capital in both bodybuilding context and a wider social context, and the importance of body on hierarchical gender relations between men. We use Bourdieu (1977)'s master concepts -field, capital, habitus- to analyze the bodybuilding area and Connell (1987)'s "hegemonic masculinity" to analyze the inter/intragender relations. Our ethnographic study's purposive sample was composed of 15 amateur men bodybuilders. Data was collected from a private gym located in Ankara, Turkey, through the first researcher's immersion to field and variety of methods such as interviews, field notes and participant observations. Informed consent forms were given to interviewees before interviews. After we recorded all interviews and transcribed them onto computer, we analyzed the data inductively via individual-case and content analysis. Then we classified and argued findings under four themes emerged: (1) Body as a capital: In and out of bodybuilding (2) Multiple bodies and masculinities (3) Bodies under observation (4) Changing and unfinished projects: men's bodies. Findings show that size, shape and muscularity of body is a vital component of masculinity (hegemonic). Body, as a symbolic capital, mediates the hierarchical gender relations, in not only bodybuilding but also wider context. Although men strive for different bodies individually, muscularity is the mutual purpose of men. Bodies are in a state of flux depending on social, cultural and sub-cultural experiences.

Türkiye Sinemasının Çocuk Askerleri

Özge Nilay Erbalaban Gürbüz
Gaziantep Üniversitesi, Türkiye

Çocukluk algısı ve çocukların toplumsal görevleri Antik Yunan'dan günümüze, farklı coğrafyalarda ve farklı kültürlerde çeşitli değişimler yaşayarak bugünkü evrensel tanımlarına ulaşmıştır. Ancak Platon'un ideal devletinde tartıştığı geleceğin yurttaşı olarak çocuk algısı modern dünyada çocuk pedagojisinin merkezinde yer almıştır. 1789 Fransız Devrimiyle bu düşünce kurumsallaşmıştır. Devletin kurumları çocukları devletin geleceğinin devamlılığı için yetiştirmeyi bir görev, bu hizmetten yararlanmayı ise bir hak olarak kabul etmiştir.

Fransız felsefeci Luis Althusser devlet kurumlarını toplumsal alandaki işlevlerine göre sınıflandırmıştır. Buna göre eğitim kurumları ve kültürel kurumlar devletin ideolojik söylemini işleyen kurumlardır. Bu kurumlar yoluyla devletin arzuladığı yurttaşlar yaratılır. Bu noktada geleceğin yurttaşı olarak görülen çocukların biçimlendirilmesinde bu kurumların rolü büyüktür. Çocukların ideal bir yurttaş olması için hem eğitim hem de kültürel alan içine giren geniş bir formasyon sürecinden geçmesi gerekmektedir. Bu bağlamda sinema çoğu zaman bu formasyonun bir parçası olarak değerlendirilir.

Sinemanın Avrupa'dan hemen sonra Türkiye'ye gelmesine rağmen endüstrileşerek kitleleşmesi 1950'li yıllarda başlamıştır. Bu endüstrileşme döneminin en büyük izleyici oranını alt gelir grubundan kişiler oluşturmuştur. Sinema bu noktada ikili bir işlev taşıyarak hem ucuz bir eğlence aracı hem de iktidarın söylemini halka taşıyan bir iletişim aracı haline gelmiştir. Bu dönemde yapılan filmlerin bir kısmı, kimi zaman doğrudan kimi zaman dolaylı olarak güncel siyasetin dilini yansıtmıştır. Kitle sinemasında bu tutum hala devam etmektedir. Bu çalışma özellikle ulus ve vatan söyleminin siyasette belirgin bir biçimde öne çıktığı dönemlere odaklanmaktadır. Bu dönemlerde yapılan filmlerin büyük bir kısmı geçmişin mirası ve geleceğin güvencesi olarak din ve toprak savunusunu yetişkin oyuncular vasıtasıyla işlemektedir. Bir bölüm film ise vatan savunusunu çocuklar yoluyla temsil etmiştir. Çocukların doğrudan asker olarak görüldüğü bu filmler iktidarın dilini ortaya çıkarmak için büyük önem taşımaktadır. Üstelik bu militarizm vurgusu erkeklik söylemini de içinde taşımaktadır. Bu filmlerde vatan savunusunu üzerine alan çocuklar yetişkin ve çocuk izleyiciler için bir rol model haline gelmişlerdir. Bu filmler kültürel bir analize tabi tutularak örneklem çerçevesinde erkeklik inşasında sinemanın rolü ve yönlendirici etkisi tartışılacaktır.

Savaş Afişlerinde Kadın ve Erkek:

I. Dünya Savaşı Savaş Afişlerinin Göstergebilimsel İncelemesi

Mehmet IŞIK

Republic of Turkey Ministry of Interior, Turkey

Şakir EŞİTTİ

Ardahan University, Turkey

Devletin ve devletin uluslararası alandaki faaliyetlerinin sürekli olarak erkekle özdeşleştirilmesi; güvenliğin sağlanması, gücün elde edilmesi ve egemenliğin korunması gibi olguların maskülen olması son yıllarda feministlerin de katkısıyla daha çok dile getirilen ve tartışılan bir konu haline gelmiştir. Militer yapının çoğu zaman kadını reddettiğini ve onu erkeğe bağlı kıldığını veya çoğu zaman kadını devlet şiddetine maruz bırakabildiğini vurgulayan feministler, savaş sonrası veya savaş sırasındaki ekonomik sıkıntılardan da en çok kadın ve çocukların etkilendiğinin altını çizmekte, savaşlar sırasında sürdürülen cinsiyetçi politikaların erkek egemen toplumun yeniden üretimine büyük katkı sağladığını belirtmektedir.

Savaş afişleri, toplumsal cinsiyet rollerinin yeniden üretiminde önemli rol oynamaktadır. Sürekli olarak kadın ve çocukları korumak amacıyla girişilen ve erkekler tarafından yürütülen bir mücadele olarak resmedilen savaş, doğrudan veya dolaylı bir biçimde kadınları olumsuz yönde etkilediğinden kadınların da bu mücadeleye destek olması başarı için kaçınılmaz hale gelmektedir. Ancak bu destek talebi sırasında kadınların toplumsal rollerinde herhangi bir değişiklik gerçekleşmemektedir. Kadından istenen, erkeğe bağımlılığını ve onun karşısındaki ikincil konumunu pekiştiren iyi bir eş, kendini çocuklarına adayan anne, mutlu bir ev hanımı ve çekici bir kadın olma gibi ataerkil rollerini yerine getirmeye devam etmesidir. Başka bir ifade ile ondan beklenen erkeği uğruna fedakârlık yapması, kaybetme riskine karşın onu savaşa göndermesi ve yokluğunda onun yaptığı işleri yerine getirerek erkek egemen düzenin devamını sağlamasıdır.

Bu çalışmanın temel amacı, savaş afişlerinde erkek ve kadınların hangi rol kalıpları içerisinde temsil edildiğini ve hangi imgesel stratejilerle erkek ve kadın toplumsal rollerinin yeniden üretiminin sağlandığını ortaya koymaktır. Çalışmada, I. Dünya Savaşı yıllarında dağıtılan savaş afişleri arasından seçilenler, içeriklerin ne olduğundan çok, anlamlarının nasıl oluşturulduğu üzerinde duran bir yaklaşım olan göstergebilimin sağladığı analiz araçlarından yararlanılarak çözümlenecektir.

Kalıplaşmış Dil Birimlerine Göre Türk Kültüründe Erkeklik Algısı

Hürriyet GÖKDAYI

Mersin Üniversitesi, Türkiye

Bir dilin söz varlığında bulunan kalıplaşmış dil birimleri (atasözü, deyim, ikileme, birleşik ve kalıp sözler), o dilin konuşulduğu toplumun kültürünü anlamaya ve betimlemeye yardımcı olur. Dil kullanıcılarını her iletişim durumunda yeni ve özgün ifadeler bulma zorunluluğundan kurtaran, kullanıma hazır, hatırlanması ve algılanması kolay olan, belirli bir bağlamda ve sınırlı bir biçimde kullanılabilen bu birimler, kültürün hemen her alanıyla ilgili örtük bilgi içerir. Bu tür bir bilgi içeren kalıplaşmış dil birimleri sadece dilsel olmaktan ziyade bilişsel bir görüntü sergileyerek kavramsal boyutta toplumun dünyaya bakış açısını yansıtır. Erkeklik ve kadınlık, kalıplaşmış dil birimleri aracılığıyla kültürel algılanışı hakkında daha ayrıntılı bilgi edinebileceğimiz kavramlar arasında yer alır. Toplum dil bilim araştırmacıları, toplumda kadına ve erkeğe karşı kullanılan dilin aynı olmadığını, birbirinden farklı özellikler içerdiğini öne sürerler. Dilin kullanım biçimi, bir cinsiyeti daha kuvvetli veya önemli gösterebilir. Kadınlar veya erkekler için sıklıkla kullanılan, olumlu veya olumsuz kalıp ifadeler oluşturulup yaygınlaştırılabilir. Söz gelimi, içinde erkek sözcüğü geçen atasözü (Erkek getirmeyi kadın yetirmeyi bilmeli, vb.), deyim (erkek Fatma, vb.), ikileme (erkek erkeğe, vb.), birleşik (erkek anahtar, vb.) ve kalıp sözler (Erkekler ağlamaz, vb.), anlamları ve işlevleri yönünden incelendiğinde erkekliğin toplum tarafından nasıl algılandığı ve bu algılanış biçiminin nasıl söze dönüştürüldüğü görülebilir. Verilen örneklerle bakılarak toplumda, erkeğin güçlü, kuvvetli ve cesur olmasının beklendiği ve genel anlamda kadında bulunan özelliklere karşıt bir konuma yerleştirilerek tanımlandığı söylenebilir. Bildiride Türkiye Türkçesi söz varlığında yer alan ve içinde erkek sözcüğü bulunan kalıplaşmış dil birimleri tespit edilerek alt türlerine göre gruplandırılacak, işlevsel ve anlamsal yönleriyle incelenerek Türkçe konuşanların erkeklik algısı ortaya konmaya çalışılacaktır.

The Role of Fatherhood Experience in the Reconstruction of Hegemonic Masculinities

Katarzyna Suwada

Polish Academy of Sciences, Poland

One of the crucial elements of male identity is the role of father. Masculinities models and fatherhood models have an impact on each other. The reconstruction of traditional model of fatherhood inevitably leads to redefinitions of masculinity models and the other way around. In many European families we can observe the changing gender order within the family life. Men are becoming recognized as active carers who overtake part of traditionally female obligations. The reasons for that lie in women's emancipation, a changing situation on labour market, as well as social policies and public discourses that promote *involved fatherhood*. It seems that the experience of engagement in caring activities have a great impact on male's identity. My main questions are *how the experience of fatherhood changes men and how It can help to reconstruct the model of hegemonic masculinity*. My paper is based on 56 in-depth interviews conducted with Polish and Swedish fathers in 2012 and at the beginning of 2013. Interviews concerned men's experience of parenting and are analysed in the institutional and social contexts of both societies. Polish and Swedish welfare states provide, through family policies, completely different Conditions for having children and differently approach the problem of work---home balance. Unsurprisingly, these have an impact on how men perceive and fulfil their parental roles. Among Polish fathers there is a tendency to look with more conservative and traditional approach, whereas Swedish fathers are more eager to question imposed by society patterns of behaviour. If we try to locate it in the context of hegemonic masculinity, it becomes obvious that the fatherhood models, that are reconstructed or reinforced by the family policy system, are strictly connected to dominating masculinities models. In such way, it is impossible to fully understand changes within the hegemonic masculinity without the context of parenthood.

Divorced Men's Organized (Mis)use of Transnational Law

Daphna Hacker

Tel Aviv University, Israel

In many countries, men's groups are enjoying growing legitimacy and influence. Indeed, these groups are a significant force behind legal reforms related to parental responsibility after divorce in several countries, including Australia, England, and Canada. These groups use a variety of strategies, including, lobbying, media campaigns, and the establishment of web-sites that include information colored by their agenda and the bashing of feminists and others who are perceived by them as opposing their goals.

Recently, a new transnational strategy was developed by divorced fathers whose children live in Israel. These fathers bring suits in front of US courts against Israeli ministers, judges, social workers and philanthropic funds that support Israeli women and children organizations. They rely on US laws that grant jurisdiction to US courts, even if the plaintiff is an alien, and even if the alleged wrong was done outside of US soil. These laws, aimed at combating severe human rights violation, torture, and international illegal trade, are used by the divorced fathers to legally harass Israeli authorities and professionals who are perceived by these fathers as responsible for their divorce file outcome or for harming divorcing fathers in general. They sue millions of dollars and force the defendants to hire lawyers to argue for the dismissal of the claim.

In this paper, I will describe this new coordinated transnational strategy, and will argue that the divorced fathers' groundless claims cannot be understood but as a cynical misuse of transnational law, aimed at harassing, threatening, and discouraging whoever they single out as their enemy and as assisting their ex-wife. Finally, I will offer Eyal Benvenisti's theoretical framework of "responsible legislation for humanity", to discuss the suitable response to such claims while balancing between the wish to allow mechanisms that promote transnational legal justice and the need to prevent their misuse.

“I am just a nurse” Men in a Female-Dominated Occupation in Poland – The Symptom of Crisis or Change?

Urszula Kluczyńska
Poznan University, Poland

Occupational segregation by gender and defining some jobs as typically a woman's and others as a man's is a manifestation of gender order. The crucial point is the historical coopting of more prestigious and profitable occupations by men and, conversely, the process of attributing repetitive, semi-skilled or unskilled and low-prestige work to women. Jobs are “gendered”, but more and more people decide to break down the patterns of occupational segregation. However it is still the case that men are underrepresented in traditionally female jobs.

Most of the information regarding the mechanisms and roles of occupational segregation are based on women's experience in male jobs, whereas men's situation is not so widely analyzed. It seems important to question why men, more often than in the past, cross over into female-dominated jobs. What is their motivation to be a nurse, an elementary school teacher or a striptease artist? How does the process of negotiating their masculinity in the workplace look? How do men respond to conflicting demands: their sense of maleness and the fulfilling aspects of their job? How do they integrate those dimensions, or not as the case may be?

To answer these questions, I conducted research (qualitative interviews) with a group of men who have crossed over into a female-dominated job. In my presentation I would like to present the findings of my research carried out among Polish male nurses and focus on their motivation to be a nurse, their career path (the barriers to and support for promotion), and the redefinition of masculinity in the face of occupational expectations.

Dislocating Masculinity: Theory, Ethnography and the Unexpected

Nancy Lindisfarne

University of London, United Kingdom

Jonathan Neale

Bath Spa University, United Kingdom

Frank G. Karioris

Central European University, Hungary

Andrea Cornwall

University of Sussex, United Kingdom

This year marks the 20th anniversary of the publication of *Dislocating Masculinity: Comparative Ethnographies* (Routledge), edited by Andrea Cornwall and Nancy Lindisfarne. The book was a radical critique of writing on and by men and drew on ethnographic and historical analysis to raise questions about embodiment, agency and the relation between masculine styles and social class. This panel pushes those insights further in radical and unexpected ways.

This panel seeks to re-look at the impact of the book and to open up the discussion once again surrounding the importance of the insights that can be gained through varied investigation of issues surrounding masculinity. In doing this, it means to showcase the methodological impact ethnography can have on our understandings of the workings of masculinity. The four papers presented will each focus on a variety of issues, seeking in the bringing together of these diverse presentations to push forward scholarship on issues of men and masculinity.

These provocations will build on each other, working to expand on some of the issues of all the others. All of the papers will open and reopen the conversation started with the initial publication of *Dislocating Masculinity*, bringing its critical lens to bear onto topics which are crucial to contemporary discussions about masculinity.

Papers:

In the first paper, Nancy Lindisfarne, in Unmarked Elite Masculinities, considers the ways elite masculinities are both unmarked and ever present. Her particular concern is how the agency of elite men and women in

shaping gender inequality has largely been ignored, and the implications of this for a resurgent feminist movement.

Jonathan Neale looks at the connections between Neoliberalism and Changes in Male Sexual Violence over the last thirty years. He first looks at how to understand rape theoretically, and then at recent movements against rape in Delhi and on a US college campus.

In Homosexuality and Men's Lives at an American University Frank G. Kariotis provides ethnographic vignettes that assist in theorizing the connections between forms of masculinity, sociality, and the specific constructions of masculinity that are being formed on university campuses.

In Dislocating Masculinity in the Workplace, Andrea Cornwall explores the use of ethnography as a tactic for managing masculinities and as a strategy for survival in patriarchal working environments. Her interest is in the use of theoretically informed ethnography as an approach to understanding and transforming forms of gendered conduct that create unequal, unfair and unpleasant working environments, and as the basis for reflexive engagement with men, masculinities and power.

Erkeklik, Erkekler ve Ezilme Meselesi

Çağdaş Demren
Cumhuriyet Üniversitesi, Türkiye

Erkeklik çalışmaları, disiplinler arası bir perspektif içerisinde, üzerinde yıllardır çalışılabilen bir alan oldu ve olmakta. Özellikle 1970'li yılların başından itibaren giderek hızlanan bir süratle kendine has bir mecra yaratan bu alan, bir anlamda feminist hareketin ve onun önemli bir parçası olan toplumsal cinsiyet çalışmalarının bir yansıması olarak ortaya çıktı. Dolayısıyla ortaya çıkarken kullanageldiği kimi kavramları da feminist literatürden ödünç aldı. "Ezilme" kavramı da bunlardan birisiydi. Aslında "ezme" ve "ezilme" kavramları içerisine birçok sosyal disiplini alan çok daha geniş bir alana aittir. Ekonomi, sınıf ve iktidar ilişkileri gibi birçok alanın ortak kavramlarından birisidir. Cinsiyete bağlı iktidar ilişkilerinden bahseden feminist çalışmalarda yıllarca "kadının ezilmesinden" bahsedilmiştir. İş erkeklikle ilgili çalışmalara geldiğinde "erkeklerin kadınları ezdiği kadar, erkekler de erkekleri ezmektedir" ya da "erkeklikleri erkekler ezmektedir" minvalinde söylemlerde bulunulmuştur ve bulunmaktadır. Kabaca temel söylemler bunlardır. Tabii ki birçok araştırmada bunlar her zaman direkt söylenmemekte, ama vurgulanan noktalar bunlar olmaktadır.

Bu bildiride özellikle "erkeklik" icrasında ve bu icraya dayalı kültürel yapılanmalarda "ezme" ve "ezilme" kavramlarının bir sorgulanması yapılmaya çalışılacaktır. Özellikle eril toplumsal dinamiklerin çok kompleks bir boyut taşıdığı ve Foucault'dan yola çıkarak söylersek, iktidar ilişkilerinin basit bir "ezme" ve "ezilme" ilişkisi olmadığı; aksine iktidarın etkileşimsel bir boyut içerisinde oluşurken her zaman öznelliklerin olumsal bir karakterde olduğu ve içerisinde daima bir özgürlük taşıdığı da unutulmamalıdır. Erkeklikler kurulurken her ne kadar zaman zaman bir "ezilme yanılsaması" yaratsa da uzun vadede ve gündelik hayatın rutininde "erkek olmakta olmak" birçok erkek için çoğu zaman huşu vericidir; çünkü ataerkine dayalı bir sistemde "yaşamsal"dır. Ordu gibi son derece hiyerarşik ve ataerkil kurumlaşmalarda bile, erkekler her ne kadar yorucu ve yıpratıcı birtakım sistematik disiplin aygıtlarının birer parçası haline getirilse de veya getirilmeye çalışılsa da, kendilerine daima bir "erkek" kardeşliğinin bir parçası olduğu hissettirilir veya empoze edilir. Bu bildiride de yukarıda söylenen kavramların bazı sosyal yapılanmalarda ve süreçlerde ne kadar geçerli veya isabetli olduğu tartışılacaktır.

Oyundan Barikatlara Bir Erkeklik Muharebesi: Sanal-Sanal ya da Sanal-Gerçek

Feryade Tokan Şenol
Yeditepe Üniversitesi, Türkiye

Baudrillard'a göre çağdaş Batı toplumlarında gerçeklik ortadan kalkmış, onun yerini simülasyon almıştır. Gerçek, ortada bir hakikat bulunmadığını gizlemeye çalıştığından simülakrların (hayal) gerçeği gizleme şansı yoktur. Simulakr, gerçektir. Bu dünyada yaşayan bireyin gerçek bir savaşın içinde olma riski bulunmamaktadır; çünkü bu çağ, simülasyon ve kontroller çağıdır. Savaş, uzakta gerçekte olanın simülasyonla temsilidir. Gerçek çarpışma sadece bir simulakrdır. Eril dünyanın ortak paylaşılanı savaş ve çatışma simülasyonu, dijital oyunlarla kan akmayan savaş formlarında karşımıza çıkmaktadır. Dijital ortam savaşlarında eril davranış ve kodları gerçeğin sanal temsili olarak üreten birey, militarizmi de var olan gerçeğin sanal temsili üzerinden tüketmektedir. Dijital savaş oyunlarında bireyin kendini var ettiği çatışma anı gerçekte var olan, ancak sanal temsili ile karşılaşılan bir formdadır.

Var olunan toplumun cinsiyet değerleriyle yüklenen birey, beklentiler çerçevesinde gerçekte de, gerçeğin sanal temsilinde de “doğru” davranacaktır. Savaş alanında toplumun eril üyesinden beklenen hegemonik davranıştır. Erkek güç ve zenginliği elinde tutar, tahakkümü yaratan toplumsal ilişkileri meşrulaştırır ve yeniden üretir. Çatışma alanında militarist bir davranış içindedir. Militarizm cinsiyetçiliği besler, pekiştirir ve oluşan cinsiyet rolleri, o kültürün toplumsal cinsiyet rolleriyle neredeyse aynıdır. Sanal dünyanın militarist düzenlemesi içinde ortaya çıkan davranışlar gerçek dünyada, gerçeğin temsili ya da sanal olanın yeniden üretiminde nasıl bir reaksiyonla karşılaşır? Erkek çatışmayı gerçek dünyada nasıl karşılar? İktidarı elinde tutan erkekler, sahip oldukları imajı gerçek mekan deneyiminde nasıl yönetirler?

31 Mayıs 2013 gecesi Taksim Gezi Parkı'yla başlayan olaylarla, Taksim meydanı ve civarının eril bir düzenlemeyle toplumsal cinsiyet normlarına uygun olarak yeniden düzenlendiğini görüyoruz. Taksim Meydanı ve Gezi Parkı, simülasyon temsilindeki gerçekliğin, gerçek hayattaki karşılığı olarak deneyime açılmıştır. Dijital ortamda kan dökülmeden, fiziksel performans gösterilmeden kazanılan savaşlar ve çatışmaların, Gezi Olayları ile sanalın gerçekteki temsilinin deneyimlendiğini görmekteyiz. Bu çalışmada simülasyon kuramı üzerinden sanal-sanal ya da sanal-gerçeklik örnekleminde Gezi Olayları'ndaki mekân kullanımı ve eril davranışın temsili incelenecektir.

Bir Kültürel Pratik: Askere Uğurlama Törenlerinin Erkeklerce İnşası

Aslı Aydemir

İstanbul Üniversitesi, Türkiye

Ögeday Çoker

İstanbul Üniversitesi, Türkiye

Tuğçe Gündüz

Gaziantep Üniversitesi, Türkiye

Gonca Nebioğlu

İstanbul Üniversitesi, Türkiye

Erkekliğin ispatlanacağı bir talim ve terbiye süreci olarak hegemonik erkeklik değerlerinin genç erkeklere benimsetildiği askerlik, incelikli teknikler, kurumsal organizasyonlar ve erkekleri ikna olmaya yöneltecek kültürel pratikler içerir. Hegemonik erkekliğin mikro kültürel pratiklerinin devletin makro iktidar ve siyaset mekanizmalarına eklenmesi ile yaratılan militarizmin hegemonik erkeklikle birbirlerini besleyen ilişkisini var eden milliyetçi söylemlerdir (Sancar, 2013). Erkeklik sınavının askerlikle birlikte başarılıp erkek adamlar olarak topluma yeniden dâhil olmalarına dair ritüelistik bir sözleşme vardır. Askerlik, bu erkek adam konumuna doğru dönüşümleri içeren bir geçiş dönemidir (Yiğit, 2009). Erkekleri bu döneme hazırlayan, beri yandan erkekleri askerliğe dolayısıyla hegemonik erkekliğe ikna eden kültürel pratiklerden biri de askere uğurlama törenleridir.

Eleştirel söylemsel psikoloji dünyayı ve insanı anlamaya çalışırken insanların konuşmalarıyla neyi nasıl yaptığını, bu konuşmalarla hangi işleri tamamladıklarını ve tüm bunları yaparken kullandıkları söylemlerin kaynaklarına bakar (Wetherell ve Potter, 1987). Bu söylemsel yaklaşımın kavramsal ayaklarından biri açıklayıcı repertuvarlardır ve Wetherell ve Potter açıklayıcı repertuvarları olayları ve eylemleri nitelemek ve değerlendirmek için kullanılan bir metaforlar ya da terimler kaydı ya da sözlüğü olarak tanımlarlar (akt; Edley, 2001). Bu çalışmada asker adayına kına yakılması, asker eğlencesi, asker adayının evinin ziyaret edilmesi, mevlit okunması gibi pratikleri içeren asker uğurlama törenlerinin askerlik çağında olan erkekler tarafından hangi söylemler içinde hangi dilsel kaynaklarla inşa edildiğine ve bu inşa ile erkeklikleri için ne elde ettiklerine bakılacaktır. Yanı sıra çeşitli ritüelleri içeren kültürel pratiğin hangi söylem içinde kendisine yer bulduğu tartışılacaktır.

Imagining Trans Masculinities in the Greek Mainstream Media. Introducing Trans Feminism in the Greek LGBT Communities

Andriani Simati

University of Aegean, Greece

During the writing of this proposal, a policewoman in Crete, a big island of Greece, came out as a man in the police station he is working. I read this news on several internet newspapers. His colleagues appeared supportive, claiming that his body- type was always manly and that this change wasn't something to take them by surprise. At the same time the higher officers appeared hesitating about his mental stability.

After 2008 trans men gain visibility on Greek television. They use to appear as hermaphrodites, claiming a real inner self contrary to their bodily appearance. The dominant discourse speaks about a specific brain cell that cannot recognize the right sex (in Greek sex and gender are the same word *fylo*). This mis-recognition is something like a disease which needs cure with hormonal treatment and surgeries. It is important to say that one plastic surgeon is the main person to speak about transgenderism on Greek TV shows. He introduces transgender men as heterosexual, monogamous and hard working. Something like a perfect kind of man.

Trans men also gain visibility on lgbt collectives, during the last years. A trans man was the president of Transgender Association, for a while and another collective, Queertrans, appeared, introducing a more deconstructive discourse on gender identities. At the last Transgender Day of Remembrance, a young transgender man, from the group Queertrans, talked about the need of de-psychiatrization of trans persons and the de- naturalization of gender identities. At the same panel the Lesbian Group of Athens, a lesbian group which exists more than ten years in the city of Athens, came to terms, publicly, with its own, inner transphobia and the limits of second- wave feminisms.

There has been much debate within feminism and queer theory about the political possibilities of transgender and trans- sexuality and the subversive potential of trans identity and politics. A significant issue in these debates concerns whether the refusal of the connection between sex and gender, biology and gender identity, undermines and transcends the binary system of sex and gender. Or whether it is rather that sex reassignment surgery, which involves changing the body to match a person's gender identity, indicates capitulation to it. Avoiding to be captured in a binary whether... or, I will try to introduce this gradual appearance of transgender men, on mainstream media and on lgbt groups and the ways gender stereotypes are influenced, moved or being used to describe and create new kinds of manhood.

**"I'm both and neither":
Paradoxes in Trans Men's Identities**

Ilay Avidan
Ben-Gurion University, Israel

This paper highlights a sequence of paradoxes which arise when those born with a female body work to form a male gender identity. Based on a qualitative study of Israeli trans men's life stories, the paper analyzes excerpts from the research participants' stories to expose the inner contradictions emerging when trans* narratives are used as means of validation of trans* identities and of regulation of access to the technology of physical gender reassignment.

The first part of the paper demonstrates how within the normative gender discourse, trans men are required to possess knowledge that is unknowable regarding their gender identity, and prove its truth value which cannot be proven. Following that, the paper describes the paradoxical position of trans men within their own stories, since they are required to be the authors and interpreters of their narratives, but at the same time present them as objective historical descriptions. The paper suggests that these paradoxes hinder trans men's ability to self identify as men and stand in their way of maintaining their aspired gendered physicality. Furthermore, the paper argues that the manner in which trans men narratives' exceed the categories of knowledge, truth, and interpretation exposes the categories themselves as arbitrary and constructed. In this sense, the paper argues that the validation of identities through these concepts is used for normalization, regulation, and sustainment of sexual and gender formations.

Practices of Inclusion and Belonging amongst MSM on an International Summer Camp

Ash Rehn

Stockholm University, Sweden

When men are brought together to live in community, what are the ways in which they care for and include each other? What practices foster a sense of belonging and acknowledge the diverse identities, both individual and collective, of those present?

GayCamp is a week-long residential summer camp for men which has been organised annually by volunteers for the past 30 years in Sweden. The event attracts international participants across a range of ages and backgrounds and reflecting a diversity of experience.

Research was undertaken to describe and understand how such an event might function as a means of engaging LGBTQ men, and other men who have sex with men, for individual and collective well-being. Investigation was conducted through ethnographic fieldwork comprising of autoethnography and semi-structured individual and group interviews with attendees. The researcher lived with the other participants for the duration of the camp.

This paper describes the practices of inclusion and belonging at GayCamp, documenting these understandings through subjective reporting and recollection of personal experience. Participants confirmed that 'living in majority' for a week is both strengthening of their identities and therapeutic. Intimacy and caring practices are examined as are the processes used to accommodate the diversity of sexualities and masculinities present.

The telling of Life Stories is found to function as a form of 'definitional ceremony' (Myerhoff, 1986), producing personal meaning, supporting the development of peer networks and transforming individual lives. The research suggests the contribution that grassroots community work with men can make to prevention of HIV transmission, mental health promotion, capacity building and social inclusion through a process described as 'Coming-In'. The prospect of adapting the GayCamp model for other countries is discussed.

(Emancipatory) Men's Politics in Germany, Austria, and Switzerland

Associations and their Contributions to Gender Democracy

Mara Kastein

Goethe-University Frankfurt, Germany

"It is not reasonable to expect a worldwide consensus for gender equality. What is possible is that those forms of masculinity politics which support gender equality might become hegemonic among men. It is possible that groups supporting equality provide the agenda for public discussion about men's lives and patterns of masculinity." (Connell 2003: 28)

In the 1970s, anti-sexist men's groups developed as a reaction to feminism in the USA, UK, Scandinavia, Netherlands, and Germany and so on. They wanted to create other male roles, fought against the 'dominant and violent position' in the gender hierarchy and for gender equality. Since then, emancipatory men's groups have differentiated, besides the "anti-sexist and pro-feminist movement", "men's liberation (the most widespread one), spiritual or mythopoetic and men's rights and fathers' rights" movements have arisen (cp. Flood 1998: 66)¹. The focus on masculinity as socially constructed like femininity affected also the gender studies and "men's studies" have institutionalized within the universities. Moreover, men's issues proceed in gaining importance within gender equality politics.

The research focuses on **men's groups, associations, and advisory bureaus in Germany, Switzerland, and Austria, which claim to contribute to gender equality or 'gender democracy'**. Firstly, I want to get an overview of institutionalized and non-institutionalized associations. My research question is "How do these organizations contribute to gender equality?" So, I'm interested in their (assumed) possibilities of gender change and modernization of masculinities. Finally I want to discuss the question: Can these organizations be labelled as a 'social movement', a 'men's movement'? The theoretical framework includes Masculinity Research as well as Social (Women's) Movement's

¹For a better categorization, 'politics of Masculinity' are often framed within a triangle between the 'institutionalized privileges' of masculinity, the 'costs of masculinity', and the 'differences/inequalities among men'(Messner 2000/1997: 12).

Research. Due to the fact that emancipatory men's politics have been focused very little scientifically, the "Grounded Theory Methodology" is applied for first of all finding out what is going on within the field. At the moment the homepages of men's organizations in Germany, Austria, and Switzerland are analyzed for main subjects and discourses, and after that I will conduct qualitative guideline-based interviews with representatives of some organizations to find out about their personal impression of the meaning of their work.

An East-West Comparison of Cross-regional Masculinities in International Relations: Case Studies on the US, Japan and China

Yin-Ru Chen

National Taiwan University, Taiwan

There have been two research paradigms in International Relations (IR). The mainstream one, realism and liberalism included, consider international society is constructed of gender-free actors (states). The second one, feminism and other post-structuralist theories alike, believe that international society is built upon deliberate construction and separation of sex, such as femininity and masculinity. Now, gender approach already got its ways into IR and gender-based theoretical case studies are applied to IR, which offer innovative visions in contemporary international relations.

Meanwhile, there has been intensely debated that whether the mainstream IR paradigm originated from the West could be conducted to the East (from Turkey, Russia to Japan and China). Given the various regional / civilizational features of culture and history, there is a growing concern that mainstream IR theories from the West may not be “universal” to the East.

These cultural and historical diversities also lead to different construction of the separation and identity of sex. Though the World constructed by IR theories from the West, it does not mean that the same identity will be simply taken for granted.

Being grounded on the conception of hegemonic masculinity, this study tries to compare the different hegemonic masculinities between the West and the East. Given the similar conditions of international relations, eastern countries may still practice different separation of sex, gender identities, and masculinities in their respective region. This study intends to compare 1962 Cuba Missile Crisis and the Senkaku Islands/ Diaoyu Islands disputes in 2012, of which the foreign discourse and behavior are examined. The main research method is content and discursive analysis over top political leaders’ speeches during crisis. Through analyzing and comparing selected texts, the author concludes the paper with different, cross-region types of masculinities, which help formulate how the targeted countries conducted foreign policy in different way.

The *Political* Need of Discussing Men and Masculinities in Turkey

Mehmet Bozok

Maltepe University, Turkey

Critical Studies on Men and Masculinities has been a developing field of study since its emergence in the early 1980's. This field grows with numerous valuable contributions from various disciplines within social sciences and humanities, in the western academia, in hand and hand with profeminist activisms.

The emergence of this field in Turkey took place a decade later, especially beginning from the second half of the 1990's. Being a developing (capitalist) patriarchal country, with thriving criticisms of feminist and LGBT movements, this country presented proper grounds for criticisms of men and masculinities in academia and activism. Last two decades saw the development of the debates on men and masculinities in this country. The progress and the future of this field needs to be re-evaluated by means of its political, in other words (pro)feminist and (pro)LGBTQ, standpoint.

This presentation is going to discuss the grounds and the political rationale of the debates on men and masculinities in Turkey. This presentation primarily emphasises two points. Firstly, the development of this field requires the detailed criticisms and considerations of capitalist patriarchy represented by the masculinities. And secondly, this field itself should keep and develop its (pro) feminist and (pro) LGBTQ standpoints. Here I shall argue that the development of this field relies on being political (rather than apolitically leaning on the debates on gender studies) in all means.

Bargaining For Citizenship: Masculine Citizen In Turkey

Selin Akyüz

Zirve University, Turkey

Feyda Sayan Cengiz

Işık University, Turkey

The critical dichotomy between public and private has been central to almost all feminist writings and its encounter with citizenship debate is critical. The boundaries for citizenship and its exclusions and/or inclusions determine women's and men's positioning in a given society. In Turkey, political, social and historical heritages have determined a virile political culture. Men have traditionally been associated with public political domain, whereas women have been captured within a discourse that defines them with regard to their roles in the domestic sphere and their natural reproductive functions, most importantly motherhood. This dichotomized portrayal associating men with the public political domain and women with domestic roles and natural reproductive functions is continuously evoked in the political language. In this perspective, this paper questions the role of language in the reproduction of 'citizen' in the image of the masculine. Particularly, it investigates some recent political discussions taking place in Turkey in order to understand the layers of the virile political discourse that addresses to the male subject as 'the citizen' and hence excludes the female subject from the public political domain, pushing her into the roles of mothers, sisters, wives of the 'male citizen'.

The Social Representations of Democracy in the Male Political Class

Carlos A. Montes de Oca Estrada
University of Guanajuato, Mexico.

This paper is an advance of the thesis research, and deals with what are the social representations of democracy (SRD) in the male political class: what factors are related to the formation of those SRD, how to set up the SRD, what are the differences - if any - of the SRD between the male elite. First of all, briefly I revise the origin of the theory of the social representations, and particularly in the SRD. Once we have reviewed studies found and the development of the theory, it is appropriate to conduct - first - an approach to the concept of democracy in general, and then watch it in the context of Mexico. The overall objective of the research is to identify the RSD in various male elite groups of Leon; and the specifics are: to understand the formation processes of the RSD in these male groups, characterize and compare them. Since my study is qualitative, I could hardly subtract from the development of a hypothesis, or I would formulate one to verify there any idea, or social representation default that drives us to explore possible answers and new questions with answers, built in the social imaginary of the subject to be investigated, especially in the case of applying a qualitative methodology. Nevertheless, initially it would plan our hypothesis like that: the RSD are formed largely by the male political elite groups, according to all what their social representations implies. My methodological tools are firstly the in-depth interview that addresses the learning of our informants, about events and activities that cannot be observed directly, as well as a questionnaire. In these types of interviews are reporting our partners in the truest sense of the word. They act as observers of the researcher are your eyes and ears in the field, their role is not simply revealing their own view, but it should describe what happens and how others perceive you. It aims to provide a comprehensive picture of a range of scenarios, situations or people. The interviews were used to study a relatively large number of people in a relatively short time. For the selection of informants, and the number and type of subjects is difficult to determine how many people should be interviewed in a qualitative study. Some researchers try to interview as many people familiar with a topic event.

Medicalizing Masculinities

Raffaella Ferrero Camoletto

University of Turin, Italy

Chiara Bertone

University of East Piedmont, Italy

In 2006 Rosenfeld and Faircloth claimed that there was *a missing link between studies on medicalization and masculinity studies*: with a few exceptions, “a funny thing happened on the way to theorizing medicalization: men’s bodies were ignored” (2006, 1). While the medicalization of femininity had already been widely investigated, few scholars had explored the significance of medicine for the production and control of masculinity, focusing mainly on its deviance from a taken for granted model of normality.

On the other hand, in the last decade, men’s sexual health has become the target of new health policies and interventions, as well as an object of research. However, this has resulted more in a pathologization of masculinity as a health risk factor/condition (focusing on the psychological and physical costs of hegemonic masculinity) than in a critical analysis of the role of medical discourses in defining and regulating masculinity. Therefore, studies on male health have tended to overlook men’s lived and mundane experiences of their bodies.

Within this scenario, the so-called “Viagra Studies” are among one of the few research fields where the link between masculinity and medicalization has been outspokenly addressed. The sexual revolution promised by the launch of Viagra in 1998 offered, as Tiefer has argued, a gold mine triggering a very innovative body of research questioning the intertwined construction of medicine, technologies, gender, sexuality and ageing. Despite their path-breaking impact, however, Viagra studies have been limited to some countries, first of all the USA and New Zealand, and much more engaged in investigating representations and expert discourses than on exploring how they are embedded and reworked in lay people’s everyday life.

Viagra studies have certainly had the great merit of pointing to ongoing crucial processes of naturalisation of masculinity through medicalization, calling for a critical engagement on these issues which needs to be both theoretically and empirically grounded.

Other scattered research experiences (see for instance Riska's critical gendered perspective on coronary disease and masculinity) contributed to the development of a more consistent literature on these issues.

The panel we propose aims at mapping recent studies addressing these processes. We invite papers from different research fields, within social sciences and humanities, attempting to fill the gap between these two fields of theoretical and empirical knowledge developed by medicalization and masculinity studies. We are particularly interested in unearthing research experiences covering the most underexplored dimensions, such as mundane practices and everyday experiences of medicalized masculinities. Moreover, to counterbalance the hegemony of research from anglophone countries (witnessed in the special issues in international journals on this topic: cfr. *British Medical Journal*, 2002, 324, 7342; *Sexualities*, 2006, 9, 3; *Journal of Sex Research*, 2012, 49, 4), our intention is to gather together papers from other geographical and cultural contexts (especially from Global Southern and Eastern European contexts), taking into account the variability of the local production of discourses and practices of the medicalization of masculinity. Lastly, we welcome papers reconstructing dominant medicalizing discourses as well as contributing to explore the broader range of meanings of masculinities exceeding and resisting the hegemonic discourses.

The Burden of Sobriety: Alcoholism and Masculinity in Japan

Paul Christensen

Rose-Hulman Institute of Technology, U.S.A

Alcoholism as a lived identity in Japan is frequently paradoxical. In this paper, I argue that identification as an alcoholic puts Japanese men in a struggle between medicalized conceptions of recovery and societal gender norms. The frequent and deliberate neglect of detrimental and alcohol-induced physical symptoms highlights the unproblematic position of alcohol consumption and drunkenness among Japanese men. The collected ethnographic data is taken from observations at almost two hundred sobriety group meetings in Tokyo and over forty interviews with group members. Male sobriety group members in Japan exist as a collection of “nots,” those who cannot and do not imbibe, and as a result do not participate fully in the intimacy shared over drink by Japanese men. These men find their sobriety group membership stigmatizing in its frequent failure to bring about the profound and promised alterations of the self that are advocated in group literature and teachings. As such, group membership becomes a struggle of perseverance as group benchmarks of sobriety maintenance are tallied - steps worked and completed - yet often without deeper transformations of the self.

Understanding the Male Body, Masculinities, and Health through Chemical Using Practices among Young Men in Papua, Indonesia

Diana Teresa Pakasi

University of Amsterdam, Netherlands

Past studies have shown that young men use a wide array of chemicals¹ in their everyday life related to their sexuality and gender identity: to shape their desired gendered body, to enhance their sexual performance, to prevent sexual risks, or to be used as self-treatments or medications for sexually transmitted infections. In my research, I explore the ways in which young men's bodily practices of chemical use are related to the discourses that shape the ideas of being a man, men's body, health, and risk and situate them in their historical, political, and economic contexts. My research draws from the work of Connell (2011) and Crawshaw (2010) in conceptualizing masculinities as diverse and shifting depending on the contexts at the local, national, and global level and critically examining discourses of health and illness and their contribution to govern male's bodies and health. I also explore the concept of the male body, in light of Robertson's work (2007); the male body is conceived as a constellation of interrelated practices, physical forms, appearances, decorations, gestures, and movements within a particular space that is related to the discourses of masculinity and health. I also argue that the concept of male body has to address the intersection of the physical, biological, and the social body. The bodily practices of chemical use not only construct men's gender identity but also alter the physical body and affect its function and the transformation of the physical form of the body in turn affects the ways young men experience themselves through their bodies and their social relations. My research will be conducted in Papua, Indonesia and will employ a participant observation, in-depth interviews, and focus group discussions with young men aged 15-24 as its methods.

¹I use broad definition of chemical use to cover wide arrays of pharmaceuticals and cosmetics.

The Cool Queer Man.
Gender Transformation in the San Francisco bay Area

Laurence Bachmann
University of Geneva, Switzerland

This contribution explores gender transformation made by men living in the San Francisco Bay Area. Based on 30 qualitative interviews with men « sensitive to gender issues », I show that cultured young men appropriate themselves queer theories, developed notably by Judith Butler, questioning gender categories and heteronormativity. They transform, not without pleasure, their ways of speaking, thinking, acting, or feeling to trouble gender categories and heteronormativity. Thus, this cultural elite carries a new queer social norm that's being imposed to them, but also to others. The rejection of the heterosexual male model holding a dominant position in gender relations, commonly valued in lower and upper class, to the benefit of gender undifferentiation reinforces class relations. The emergence of this new queer social norm has also an impact on critical theory. It sometimes supports artificial oppositions between radical feminism from the 1970's, seen as rigid and outdated, and contemporary queer theories, seen as cool and avant-gardist. Finally, I show the way the concealment of gender categories through gender neutral language encouraged by queer theories conceals *de facto* women and make thus tolerable for those interviewees the reproduction of inequality between men and women.

'The Problem is That He's a Man, Not That He's Bisexual': Bi men by women.

Maria Pallotta-Chiarolli

Deakin University, Melbourne, Australia

Drawing from a larger Australian qualitative project with 78 culturally, geographically and sexually diverse women from ages 19 -65 who are in monogamous and non-monogamous relationships with bisexual-identifying and/or bisexual-behaving men, I present an overview of women's perspectives, experiences and analyses of masculinity, misogyny, privilege and power in relation to their partners and their relationships. From the most misogynist masculinity displayed by abusive bisexual male partners to the most pro-feminist masculinity displayed by other bisexual male partners, women's perspectives range from never wanting to be in another relationship with a bisexual male to never wanting to be in another relationship with a heterosexual male. For most women, it is ultimately the way men perform their masculinity, rather than their bisexuality, that becomes a determining factor as to whether the women stay with them or not, or are satisfied with their relationships. Many women discussed their own femininity in relation to their partner's masculinity, and how either bimisogyny constrained their own gender and sexual expressions, or bimasculinity encouraged and enhanced their own resistances to normative femininity and passive sexuality.

Don't Tell, Don't Exist: Discursive Restoration of Patriarchal Heteronormative Masculinity after Male Sexual Tortures

Zuriñe Rodríguez Lara
Euskal Herriko Unibertsitatea, Spain
Sergio Villanueva Baselga
University of Barcelona, Spain

This research looks at the communicative and political strategies implemented by media discourses (Bourdieu, 1977) regarding sexual tortures and anal rape suffered by men within western democratic societies under political conflicts. This analysis will shed light on how media and media discourses are reinforcing patriarchal system by relocating sexually tortured and anal raped men into static and hermetic models of masculinity (Puleo, 2000).

This study arises from three initial theoretical observations that are to be correlated in this project. Firstly, the existence of a patriarchal power that pervades with every societal sphere and constitutes masculinities within the heteropatriarchal order. Thus, anal penetrations among men are symbolically transformed in a form of destabilizing heteronormativity and undermine prototypical forms of masculinity (Saez and Carrascosa, 2011).

Secondly, masculinities in conflict-affected societies are exacerbated as men are forced to be even manlier (Cifuentes, 2009). At the same time, the population of these societies demands from media higher quotas of information (Contreras and Sierra, 2004) and, as long as in conflict situations sexual tortures and anal rapes are present, these are frequently denounced in media. Sexual tortures on men have been repeatedly reported in several conflict situations such as Balkan Wars (Oosterhoff et al, 2004) or Iraq War (Zawati, 2007). However, while media easily echoes sexual tortures on women, male rapes are systematically silenced.

The presence of sexual torture in media leads to the third observation from which this analysis is originated: sexual tortures are often made visible and naturalized by media when executed on female bodies being them “penetrable bodies” (Preciado, 2009), whereas these sexual tortures and anal rapes are neglected when perform on male bodies.

This study will analyse several cases of sexually tortured men and which strategies are used by media in order not to destabilize patriarchal order by examining how are media framings when reporting on sexually tortured men; how these cases are neglected or hidden to public opinion; and the framing differences that occur when the raped male subjects have an openly non-normative homosexual sexuality.

12 Eylül Filmlerinde Erkeklik Krizi ve Erkek Kimliğinin İnşası

Eren Yüksel

Ankara Üniversitesi, Türkiye

Türkiye’de 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra her türlü toplumsal muhalefetin engellendiği ve ifade özgürlüğünün kısıtlandığı baskıcı bir dönem yaşanmıştır. 1980’lerin ortasından itibaren ise bu baskıcı dönemi üstü kapalı biçimde anlatan pek çok film çekilmiş, ancak bu filmler 12 Eylül’ün siyasi, ekonomik ve toplumsal sonuçlarını sergilemekten çok belirli metaforlara yaslanarak 12 Eylül’ü devrimci erkek ve kadın özne üzerinde yarattığı tahribat üzerinden anlatmıştır. 1980’lerin ikinci yarısında yoğunlaşan ve 2000’lerden itibaren tekrar çekilmeye başlanan 12 Eylül filmleri anlatılarını özellikle erkek karakterlerin bir kriz içinde sunulması aracılığıyla biçimlendirmiştir. Bu filmlerde erkeklik krizi erkek karakterlerin geçmişe geri dönüşleri ya da kâbusları aracılığıyla sunulan işkence sonucunda yaşadıkları bedensel bütünlük kaybı, kadınlarla ilişki kuramama, kuşak çatışması, topluma uyum sağlama güçlüğü ve devrimci dayanışma temelinde kurulan erkek homososyalliğinin yitirilmesi gibi gösterenler üzerinden ifade edilmiş, devrimci erkek öznenin kuruluşu bakımından etkili olan kahraman erkek kimliğinde bir kırılma ortaya çıkmıştır. Güçlü, kendinden emin, mücadele içindeki etkin özneler olarak temsil edilen devrimci erkek özne yenilgiye uğramış, trajik, yalnız, acı içindeki histerik erkek öznelerle dönüştürülmüştür. Bu bağlamda çalışmanın sorunsalı da *Ses* (Zeki Ökten, 1986), *Sen Türkülerini Söyle* (Şerif Gören, 1986), *Dikenli Yol* (Zeki Alasya, 1986) gibi filmlerde bir toplumsal travma olarak yaşanan 12 Eylül’ün devrimci erkek kahraman üzerinde yarattığı tahribatın sergilenmesinde ne tür temsil kodları kullanıldığının ve bu temsil kodlarının hegemonik erkeklik değerleri bakımından bir sorgulama imkanı sağlayıp sağlamadığının araştırılması olarak belirlenebilir. Çalışmada erkeklik araştırmaları literatürünün yer verdiği hegemonik erkeklik, homososyallik, erkeklik krizi gibi temel kavramlardan hareket edilmekte, erkeklik krizi hem erkekliğin sürekli olarak perforce edilmesi gereken bir konum olmasından dolayı erkekliğin kuruluşunun içsel bir mekanizması olarak değerlendirilmekte (Modleski, 1991; Solomon-Godeau, 1995) hem de her somut tarihsel ve toplumsal bağlamda toplumsal, siyasal ve ekonomik koşullara bağlı olarak krizin farklı görünüm alabileceği saptaması benimsenmektedir. Ayrıca çalışmada devrimci erkek ve kadın karakterin 12 Eylül travmasını yaşama biçimlerinde bir farklılaşma olup olmadığı ve eğer bir farklılaşma varsa bunun toplumsal cinsiyet ilişkileriyle bir bağlantısının olup olmadığı sorgulanmaktadır.

Gölunesi Erkek (lik)ler: Arif, Hüseyin ve Recep Türk Komedi Filmlerinde Erkek (lik) Temsilleri

Aslıhan Doğan Topçu
Mersin Üniversitesi, Türkiye

Hegemonik erkeklik, “erkekliğin tarihsel, kültürel ve toplumsal bir kurgu olduğundan hareketle eril iktidarın kaynakları ve yansımalarına odaklanan erkeklik çalışmaları” içinde bir kavram olarak salt erkeklerin kadınlar üzerindeki tahakkümünü değil, farklı erkeklik grupları arasındaki tahakküm ilişkilerini anlamaya yönelik olarak “Erkek olmanın anlamı nedir?” ve “Bir erkek nasıl olmalıdır?” sorularının yanıtı ile belirlenen bir konuma işaret eder. Bu noktadan bakıldığında hegemonik erkekliği düşünmek, Bahadır Türk’ün de belirttiği gibi bir yandan eril tahakkümü ve bu çerçevede idealize edilmiş bir erkeklik formu ile buna karşı konumlanan muhalif bakış açıları ve ideolojilerinin nasıl bastırıldığı, içerildiği ve eklemleendiğini anlamayı gerektirir. Kavramın bu haliyle toplumsal düzeyde dolaşıma sokulduğu, paylaşıldığı ve yeniden üretildiği imaj setleri, değerler, pratikler, inanışlar ve kısaca temsillerin en yaygın olarak üretildiği ve kullanıldığı alanlardan biri de kitle iletişim araçları ve sinemadır.

Sinema, gelişen teknoloji ve iletişim araçlarına, değişen film seyretme kültürüne karşın kitleler arasındaki popülerliğini hala korumaktadır. Klasik/popüler sinema seyircilerin zihinlerinde başka alanlarda olduğu gibi kadınlık ve erkekliğe dair kavramsal haritalar, temsiller oluşturur ya da var olan temsilleri yeniden üreterek pekişmesine ve kuşaklar arasında aktararak sürdürülmesine aracılık eder. Tarihsel süreçte birbirinden farklı akımlar ve türler açısından değişiklik gösterse de klasik/popüler sinema cinsiyet kalıplarını, genellikle (feminist sinema dışında) ataerkil düzene uygun biçimde temsil eder. İçerdiği temsiller açısından seyircisine “güldürme”, “eğlendirme” gibi vaatlerle ulaşan komedi filmleri ise ideolojileri bu vaatlerinin arkasında örtük biçimde taşıdığı ve genel (kadın/erkek, genç/yaşlı ayırt etmeksizin) bir seyirci kitlesine hitap ettiği için sorunlu bir yerde durur. Bu açıdan bakıldığında, komedi filmleri erkeklik ve kadınlığa ilişkin temsillerin zihinlerde Bourdieu’nun vurguladığı gibi tehlikeli biçimde “hep orada ve öyleymiş” gibi görülmesine aracılık eder. Bu nedenle bu çalışmada genel olarak komedi filmleri, özel olarak ise Türk sinemasında yakın dönemde en çok seyirciye ulaşmış olan komedi türündeki filmlerde yer alan üç farklı karakter (*Arif-Cem Yılmaz*; *Hüseyin Badem- Eyvah Eyvah*; *Recep İvedik-Recep İvedik*) dolayısıyla bir imaj seti olarak hegemonik erkekliğin nasıl kurulduğu, tabiyet ve tahakküm ilişkileri açısından kadın ve erkek öznelerin konumu ile erkeklerin birbirleri ve kadınlar üzerinde kurdukları tahakküm ilişkilerinin inşasında “ıkna” ve “rıza”nın üretilmesine bu filmlerin nasıl aracılık ettiğinin karşılaştırılmalı olarak incelenmesi amaçlanmaktadır.

Yeni Türkiye Sineması'nda Kentin Taşrasının Erkekleri ve “Fark Yaraları”

Burçin Kalkın Kızıldaş
Ankara Üniversitesi, Türkiye

Kültürel anlatılar olarak film metinlerinin toplumsal cinsiyet temsilleri açısından çözümlenmesi, film çalışmalarına feminist teori arasındaki ilişkiyle gelişmiştir. 1970'lerle birlikte sinemada hakim kadınlık rollerini, kadınların belirli anlamlara (iyi anne ya da kötü kadın) sabitlenişini eleştirerek yola çıkmış; fakat erkeklığe dair anlamlar ve mitler de üreten bir alan olarak sinemaya bakmanın zorunluluğunun görülmesiyle ve toplumsal cinsiyet tanımının erkeklığı de içermesiyle ilgi alanı genişlemiştir. Feminist film teorisinin eleştirel bakışı ışığında yapılacak bu çalışma, eleştirel bir sinema olarak duran Yeni Türkiye Sineması'ndaki erkeklik temsillerine, homojen ve bütüncül bir erkeklik temsili olmadığı savından hareketle bakmayı amaçlamaktadır.

1990 sonrası Yeni Türkiye Sineması'Nin “dışarıda kalanlar” a yönelmesiyle erkeklik temsillerinde oluşan değişimlerin ve kırılmaların politik ve kültürel bağlamı içinde kavranması önem taşımaktadır.

Bu kapsamda aynı dönemlerde yapılan ve kentin taşrası olarak tanımlanabilecek kenar mahallelerde, erkek homososyal ilişki biçimlerinde var olmaya çalışan erkek hikayelerine dayalı üç film -*Kara Köpekler Havlarken* (2009), *Başka Sementin Çocukları* (2008) ve *Bornova Bornova* (2009)- kenarda kalmak, hegemonik erkeklik tanımlarının da dışında kalmakla farklı ve “yaralı” olmak meseleleri açısından tartışılmaya çalışılacaktır. İncelenecek filmlerde taşra sıkıntı hali, kenara itilme ve dışarıda kalmayla tanımlanacak, kentin taşrası olarak kenar mahalle temsili ve bu temsile bağlı olarak kenarda kalan erkekler üzerinden ele alınacaktır.

Yapılacak film çözümlemeleri aracılığıyla, merkezin yanı başındaki taşranın nasıl bir tehlikeli karanlık olduğu, bu tehlikenin ve karanlığın genç erkek bedenlerinde nasıl temsil edildiğini tartışılacaktır. Taşra, çalışma açısından iç içe geçen ve birbirini dışlayarak ve kenara iterek var olmaya çalışan tüm durum ve ilişki biçimlerini tanımlamak için kullanılacaktır. Kentin taşrası olarak kenar mahalle, güçlü erkeklerin taşrası olarak güçsüz erkekler, tüm erkeklerin taşrası olarak kadınlar, filmlerde nasıl bir ilişki içerisinde temsil edilmektedir?

Western Promise: Re-interrogating the Gaze and Masculinities

Tim Edwards

University of Leicester, United Kingdom

Concern has been raised for some decades in relation to the shifting, nature, meanings and potential consequences of “masculinity”. Whilst generally recognised as a social construct, interpretations of rise of a new apparently more narcissistically driven or “feminised” masculinities offer little consensus as to their origin or implication. This paper (and its attendant presentation) will offer a new way of looking at these issues through the lens of film and the gaze. Laura Mulvey’s enormously influential work here on the gendering of visual pleasure has gone far from unchallenged yet there remains scope to re-interrogate this, particularly in the light of Willemen’s frictions and, rather more sociologically, the importance of differing subject positions in relation to desire and identification. There are three key sections to this:

1. A critical discussion of existing work on the gaze and more particularly how this applies to differing patterns of desire and identification more widely. Thus, how may a more feminine-identified yet homosexually desiring gay male “read” imagery that presents men, women or both as sexual objects of the gaze? And how may Willemen’s work on the fourth look affect this further.

2. The working through of some key examples – particularly the rise of Ryan Gosling and his work with Nicholas Winding Refn – to illustrate and analyse the workings of desire, identification, differing subject positioning and the gaze in more detail.

3. A consideration of the wider social and sexual political significance and implications of these processes for our understandings of masculinities.

My key contention throughout this is that whilst little is fixed here, these remain primarily *western* concerns predicated upon western anxieties and that filmic media both reflects and attempts to resolve far wider concerns relating to the shifting constitution of hegemonic western masculinities. Similarly the gaze within cinema becomes the look of and between men outside.

Digital Gaze, Selfie and the Construction of Male Selfhood: Reconstituting Masculinity in Bits and Bytes

Rajaram Swaminatham
Jawaharlal Nehru University, India

The selfie is an epistemology in itself. It's one of the few cultural products fully mediated by a cyclically networked digital gaze. The camera-embedded smartphone is its means of production, mobile internet-enabled social media is its distribution platform and its consumption is through a variety of networked smart devices. It's also simultaneously a means and mode of articulation, engagement, negotiation and contestation, in the process creating its own set of narratives and discourses. Unlike several other digitally mediated cultural forms, say a website or a blog, it does not require any specific set of software like photoshop, pagemaker or blogging tools. This makes the selfie and its associated framework of sociotechnical aesthetics immediately transmittable. This gives the selfie a unique ability to be singlecast, narrowcast and broadcast at the same time, redefining traditional distinctions between time and space. The morphological, and ephemeral, character of a selfie also constructs and reconstructs the self, and its derived spatiality and territoriality of selfhood. As an intimate product of personal space consumed in digitally contoured public spaces, each with its own levels of access, the selfie also reconstitutes the relationship between personal space and public space bringing together the domain of *Gemeinschaft* and *Gesellschaft*. Selfie is a pure digital product, moulded, transmitted, consumed and reconstituted by the specificities of a coded sociotechnical logic that informs Internet and social media platforms. It determines relationships of power, including gendered relationships, in platforms of digital articulation making the selfie an important gendered tool of analysis. This paper will focus on the male selfie and will answer three important questions. What constitutes a male selfie, as opposed to a differently gendered selfie? How do classical notions of masculinity intersect with digitally mediated notions of the feminine and gender in scripted and coded platforms? How does the reconstituted masculinity of a selfie inform realworld notions of male self and selfhood? Despite the sheer number of male selfies in the digital world, we know very little of their intimate digital lifeworlds, especially how their imaginaries of self and selfhood intersect and create new subjectivities and aspirations. This paper, in its own small way, seeks to redress that shortcoming.

**Affective Masculinities:
Shame in the Work of Michael Kimmel and Eve Kosofsky Sedgwick**

Jonathan A. Allan

Brandon University, Canada

This paper puts Michael Kimmel in dialogue with Eve Kosofsky Sedgwick. In “Masculinity as Homophobia: Fear, Shame, and Silence in the Construction of Gender Identity” (1994), Kimmel establishes one of the most influential arguments about masculinity. Read closely, however, questions arise. The word “shame” appears a handful of times in the paper, to be precise four times: “*shame* leads to silence” (131), “American men currently struggle with their fears and their *shame*,” “[when] they enable men to express those fears and that *shame* they ignore the social power that men continue to exert over women” and “middle-class, straight, white men can reground their sense of themselves without those haunting fears and that deep *shame* that they are unmanly and will be exposed by other men” (188). What is shame? Is shame entangled in questions of fear? Can one have shame without fear? And what does “shame” mean to “masculinity”? This paper thinks carefully about Kimmel’s “Masculinity as Homophobia,” and places emphasis on its deployment of shame as an affective resonance. With these questions in mind, I turn Sedgwick’s “Queer Performativity” (1993), which affords observations on shame. Incidentally around 1993, both Kimmel and Sedgwick were thinking about “shame” and both were actively establishing fields of study: masculinity studies and queer studies (a point we might do well to think about). By putting Sedgwick and Kimmel alongside one another, I believe we can gain a better understanding of the gendered dynamics of shame. I close this paper by urging scholars of masculinities to think carefully and critically about the dynamics of shame and how it manifests itself in our discussions of masculinity. Moreover, I stress that we must actively consider the complexities of shame, particularly the slipperiness with which we use the term as synonymous with: being ashamed, humiliation, and fear.

The Unexpected Safe Place: Transnational Male's Experiences with the Local Masculine Gaze

Árdís Kristín Ingvarsdóttir
University of Iceland, Iceland

In migration studies there has been ample research done on how migrants are under the critical cultural gaze yet little research has been done how it is connected to the male gaze. While doing research on foreign men who were raising their child from inter-ethnic relationship in Reykjavík, I discovered that they felt most at ease being in the world where they were away from the cultural male gaze. This would be connected to memories of places and/or people, to groups of non-judgmental people and places of in-between. It was in some cases in the reconstructed homes of the inter-ethnic couples. It was rarely connected to the male dominant sport field even though some researches show this to be the field most familiar to men.

Inter-ethnic couples in Iceland have been increasing but until recently the focus has been more on the gendered identities of women. This research was based on ethnographic methods was focused on 14 men at the ages from 29-49 from various ethnicities though mostly from Europe and North-America. All but one was sexually orientated towards women. None of them had their parenting role models residing in the country but were figuring out parenting through their own transnational travels, books, internet, schooling and their partner. They were changing their own gendered identities as well as influencing a gendered change in the upbringing of their children. All of them experienced the masculine conflict of hierarchy by both men and women in the outer space of the society which was highly connected to doubting their capacity as men through their class status.

They are thus constantly under the cultural male gaze and having experienced this gaze most of their transnational lives it is not surprising that they found their wellbeing in the world where they were free from it and not in the male competitive sport field.

Transforming Queer Culture: There's an App for that

Tara Gill

Freelance therapist, U.S.A

The following paper is meant to provide insight to the impact technology has on exploring sexuality and sexual identity. Manhunt and Grindr serve as the two most influential sex apps since reaching international status. These sex apps provide a means in which sexual fluidity is experienced, not limited to homosexuals. Straight, married men serve as the focal group in discussing the impact of technology on heteroflexibility. Statistics given on the sexual fluidity of married men imply the need for challenging the heteronormative framework in which therapy is typically conducted. Further statistical information is provided regarding male youth and how they view their sexual identity. This imparts that there is forward movement going beyond the scope of hetero and homosexuality. Queer theory is discussed as an expansive way of thinking and working with clients' whose sexual experiences fall outside of the norm. Application of this theory and the need for discussing sexual history when counseling couples, as well as individuals, is explored.

Violence and The Construction of African Junior Masculinities

Deevia Bhana

University of KwaZulu-Natal, South Africa

One of the most pressing concerns in South African schools-violence- is directly related to the way in which gender is constructed. Explaining the gendered contours of violence research has directed our attention to gender relations of power and the constructions of masculinity which is reproductive of power and entitlements. But critical men's studies has seldom focused on the construction of junior African masculinities and the ways in which young boys under ten construct, regulate and build their masculinities around violence and gender inequalities. In this paper I draw from a study titled "Stop the Violence"- boys and girls in and around schools to argue for a critical focus on junior masculinities to understand the ways in which power manifests in local enactments of gender and violence. By focusing on junior masculinities across a range of South African primary schools, the paper shows how physical domination and violence underpin the construction of hegemonic masculinities and the social and cultural contexts which support such conduct. The paper argues that there is an urgent need to enhance and develop our understandings of African junior masculinities across local contexts. How this might be achieved is considered in the paper as we advance our work towards gender equality.

Expressions of Masculinity among Young Men in Serbia

Jovan Grubić

Central European University, Hungary

In my paper I will seek to explore the expressions of masculinity among young men in Serbia who actively took part in workshops organized through “Young men initiative”¹, project which implementation I was personally involved². By looking at three different settings,

Technical school “New Belgrade”³, Rugby team “Red Star”⁴ and “Drop in”⁵ a shelter for children who live on the streets of Belgrade, I would like to find out how these young men conceptualize their masculinities in relation to the intervention made by part of the project focused on prevention of gender based violence. In order to show the capacity of these young men to challenge social implications of certain conceptualization of masculinities in their everyday lives I would like to examine their questioning of gender oppression practices and listen to their life stories. I will explore their experiences and assess their ‘power awareness’ through participant observation and in-depth interviews from pro-feminist standpoint.

Violent division of ex-Yugoslavia and war in Kosovo followed by economic sanctions and NATO bombing were happening simultaneously with so called post-socialist transition process. In this context one could talk about new forms of masculinities that were introduced by highly militarized discourses. Contrasting that with recent peace times and aspirations of Serbia to join European Union, transitional social changes were being introduced. This research is important because it was never done before in above mentioned context of Serbia. It will enable scholarly community especially interested in men and masculinities to get a clearer picture of young men in Serbia and both limitations and achievements of international projects aiming to influence fluid conceptualizations of masculinity and tackle gender based violence through this approach.

1. About the project: <http://youngmeninitiative.net/en/>

2. I was working in NGO, Center E8, which was implementing Young men Initiative project in Serbia since September 2011 until October 2013. <http://www.e8.org.rs/english/>

3. <http://www.tehnicka.edu.rs/>

4. <https://www.facebook.com/red.star.rugby>

5. <http://www.cim.org.rs/programi/program-1/?lang=en>

Masculinities and Violence in Mexico City's Youth Delinquency

Talina Hernández

Universidad Autónoma Metropolitana Cuajimalpa, Mexico

According to the National Survey on Victimization and Public Security Perception (ENVIPE INEGI, 2013), 86.5% of the felonies committed in Mexico, were carried out by males. The same survey also reveals that the highest offenders' percentage (33.5%) is under 25 years old, while 30.2% lies between the ages of 26 and 36 years old, and only 18.5% is over 36 years old. These data positions delinquency in Mexico as a social problem related to youth and male's gender condition, both aspects that deserve our attention, within the social sciences and in the formulation of public policy.

The current research I am conducting, "In order to feel brave, I started to rob. Masculinities and Violence in Mexico City's Youth Delinquency" uses the masculinities studies' approach. Its empirical basis comes from the analysis of testimonies and judicial files of almost a hundred adolescents. These were brought together during a year's long fieldwork within a correctional facility for under aged offenders in Mexico City.

The thesis is organized in the following three sections: 1) marginalized male youth as category of analysis 2) institutional violence and criminalization, and 3) masculinity's performativity as exercise of youth delinquency. First section focuses on the theoretical discussion around the construction of identity, based on the condition of marginality and its relationship with the practice of violence; the second section discusses the State's institutions role in the composition of the violent masculine identity; and the third section analyses the performance of the violent masculine identity, taking into account three elements: the space/stage, the construction of the body, and the criminal act itself.

Erkek Bedeninin Feminin Temsili: Sakalın Yeni Formu

Serdar Hoşcan

Uludağ Üniversitesi, Türkiye

Kartezyen felsefenin zihin-beden ayrımının bedenini özne olarak var olma potansiyelini ya da durumunu baskı altına aldığı söylenebilir. Descartes “Düşünüyorum, o halde varım.” özdeyişiyle var olmayı zihni bir faaliyetle özdeşleştirirken epistemik özne diyebileceğimiz bir insanın zeminini oluşturmuştur. Bu durumda bedenin ifade imkanının ortadan kaldırılıp üstü örtülmüş olduğu söylenebilir. Erkek bedeni açısından en açık örneği askerlik mesleğini sürdüren insanlarda ortaya çıkan ve saçların oldukça kısaltılması ve sakalın kazınmasıyla oluşan temsil, bedenin kültürel ifade imkanını elinden alırken onu nötrleştirmiştir. Modernite bedeni kültürel olmaktan çıkarıp evrensel bir görünüm kazandırmaya çalışmıştır.

Küreselleşmeyle kimlik politikalarının öne çıkması, postmodern süreçlerle gündelik hayatın kültürelleşmesiyle bedeni var olma alanı ve bireyin bir öznel mekânı haline getirmektedir.

Sabit kod ve söylemler üzerinden bireyin kültürün yeniden üretimini sağlayabilme eylemine kapalı olarak inşa edilen beden, refleksif bir bakışla bireyin tasarrufla bulunduğu, kendi benliğini yorumladığı bir nesne haline dönüşmüştür. Bu arada bedensel temsiller çoğullaşırken erkek bedeni gittikçe feminin unsurların belirleyiciliği altına girmektedir. Saçların uzatılması, küpe vb. takı kullanımı, yakasız gömlek, sırt çantasının tek kolla taşınma biçimi, görünüş ve bedensel davranış açısından bedene feminin bir biçim kazandırmaktadır. Sakal da bu feminin temsilin önemli bir enstrümanıdır. Sakal diğer bedensel unsurlarda olduğu üzere sabit bir kod üzerinden var olmamaktadır. Farklı bir çok kültürel söylemle bir öznel biçim olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu çalışmada özellikle popüler kültür içinde gözlemlendiğimiz erkek bedeninin temsili femininleşmesi durumu ve bir feminin unsur olarak sakalın yeni formu anlaşılmaya çalışılacaktır.

Türkiye Toplumunda Egemen Erkeklik Algısı ve Erkeklik İnşasının Bedensel/Toplumsal Aşamaları

Atilla Barutçu

Ankara Üniversitesi ve ODTÜ, Türkiye

Toplumsal cinsiyet rolleri, toplumdaki kadın ve erkek biyolojik cinsiyetlerine indirgendiğinde erkeklik normları ve kadınlık normları şeklinde karşımıza çıkar. Dolayısıyla erkekten ve kadından beklenen, kendi cinslerine ait toplumsal cinsiyet normlarına sahip olmak ve bunu yaşatarak devamlılığını sürdürmektir. Kültürel değerlerle nesilden nesile aktarılan bu toplumsal cinsiyet normları, bireyin aynı zamanda toplumda egemen olanın içinde yer almasına veya ötekileştirilerek tabii kılınmasına etki eden temel etkenlerden biridir.

Biyolojik olarak erkek olmak, kişiye erkekliği bahşetmez, bahşedemez¹. Hiçbir toplumda tek bir erkeklik olgusundan bahsedilemez. Ancak her toplumun dönemden döneme değişebiliyor olsa da egemen olan bir erkeklik algısı bulunmaktadır. Bu egemen olan erkekliğe, yani hegemonik erkekliğe ulaşmak ise erkeğe pek çok görev ve sorumluluk yükler. Connell'in dediği gibi çoğu erkek, toplumlarındaki veya kültürlerindeki hegemonik erkeklikle bir gerilim içinde yaşamaktadır. Hegemonik erkekliğe sahip olanlar ise maliyeti çok da yüksek olsa bu konuma uygun bir şekilde yaşamak için sürekli gayret göstermek durumundadır².

Bu çalışmada Türkiye'deki egemen erkeklik normları temel alınacak ve erkekliğin hangi aşamalardan geçerek kurgulandığı ve devamlılığını sürdürdüğü Türkiye toplumu odaklı ele alınıp incelenecektir. Bu bağlamda erkeklik inşasının ve sonucunda ulaşılan hegemonik erkekliğin, bir erkeğin ömrü boyunca mücadele ederek sürdürdüğü bir süreç olarak var olduğu vurgulanacaktır. Türkiye'de hegemonik erkekliğin elde edilmesi, sünnet olmuş, heteroseksüel, aktif bir cinsel hayatı olan, askerliğini yapmış, tam zamanlı iş sahibi, evli, baba olmuş ve mümkünse erkek çocuğa sahip bir erkekliği gerektirmektedir. Türkiye'de hegemonik erkekliğin bu oyunlar oynanmaksızın elde edilemeyeceği ve bu aşamaların hegemonik erkekliğe ulaşmış erkeklerin yeni nesilleri aynı algıyla beslemeleri sonucu devamlılığını sürdürdüğü savunulacaktır.

¹ J. MacInnes, *The End Of Masculinity*, Open University Press, 1998, s.15.

² R. W. Connell, *The Men and The Boys*, University of California Press, 2000, s.11.

Erkek Sağlığı Eğitim Programı

Eylem Karakaya

Türkiye Aile Sağlığı Eğitim Programı, Türkiye

Erkek Sağlığı Eğitim Programı (ESEP), erkeklerin üreme ve cinsel sağlık konusunda bilgilenmelerini sağlayarak koruyucu sağlık bilincinin yükseltilmesini desteklemek amacıyla oluşturulmuştur.

Geleneksel olarak doğurganlık ve üreme sağlığı programları kadınlar üzerine yoğunlaşmıştır. Oysa; üreme sağlığı kapsamında hem kadınların hem de erkeklerin cinsellik ve üreme işlevlerinin tam bir iyilik hali içinde olması hedeflemektedir. Yapılan programlarda, konuşulamayan cinsellik ve erkek rolleri hep geri planda kalmaktadır. Tüm bu süreçlerde önemli rolü olan erkeklerin bilgili ve bilinçli olmaları, toplumun yaşam kalitesini arttıracaktır.

Yapılan çalışmalar erkeklerin ilk cinsel ilişki pratiğini parayla ya da kendisiyle romantik ilişkisi olmayan biriyle yaşama oranlarının yüksek olduğunu göstermiştir. İlk cinsel deneyim, akran baskısı, pornografi, medya, gerçekliği tartışılacak cinsel hikayeler cinselliğe bakışı özellikle etkilemektedir. Cinsel sağlık alanında erkeğin yaşadığı sorunlar partnerini de etkilemektedir.

Erkeklerin üreme sağlığı ve üreme organ hastalıkları da hayatlarında bir tabu olarak yerini almaktadır. Toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin erkek üzerine yüklediği roller ve beklentiler erkeklerin üreme sorunlarını, cinsel sorunlarını konuşmalarını ve sağlık hizmeti almalarını engellemektedir.

Erkeklerin üreme ve cinsel sağlık konularında bilinç ve farkındalıklarının artırılması, olumlu tutum ve davranışlar geliştirmesi için doğru bilgi kaynaklarına ihtiyacı vardır.

ESEP, 7 oturumdan oluşan ve 90'ar dakikalık 7 modülün, 18 yaş üstü erkeklerden oluşan 15-20 kişilik kapalı grup çalışması şeklinde, görsel eğitim materyalleri eşliğinde uygulandığı bir eğitim programıdır. Oturum başlıkları; İlişkiler ve İletişim, Bedeni tanımak, Cinsellik I, Cinsellik II, Üreme sağlığını korumak, Cinsel haklar, Değerlendirme'dir.

Program önce pilot çalışma ile test edilecek, ardından yaygınlaştırılacaktır. Pilot çalışma Eylül 2013 – Ağustos 2014 arasında İzmir ve İstanbul'da 5 belediye, 8 kurumsal işbirliği ile 15 kadın eğitici tarafından gerçekleştirilecektir. Kadın Sağlığı Eğitim Programı eğitmeni 15 eğitmenin ESEP'nı uygulayabilmesi için 5 günlük eğitici eğitimi verildi. Pilot çalışma ile en az 100 erkeğe ulaşılması hedeflenmektedir. Eğitim programı; ön-son test, odak grup görüşmeleri ve eğitim raporları ile değerlendirilecektir.

An Oedipal Drive from Coming-of-Age to Ageing in Nedim Gürsel's *Yüzbaşının Oğlu*

Burcu Alkan

Bahçeşehir University, Turkey

Masculinity and sexuality in their various guises have been a recurrent theme in the fictional works of Nedim Gürsel. His latest novel, *Yüzbaşının Oğlu* (The Son of the Captain, 2014), however, is the work in his literary oeuvre to amalgamate the two themes most prominently. As Metin Hoşgör, the aged protagonist of the novel, narrates his story from childhood to adolescence, early loss of the meek mother, authoritarian distance of the military officer father, the child Metin's feelings of abandonment, loss and loneliness and introduction to sexuality through an illicit affair are depicted to reveal a scarred psychology. This paper traces the foundations of a troubled masculinity, shaped by an uneasy perception of sexuality, from a psychoanalytical critical perspective.

**In the Army Now: Masculinity as Performance, Masculinity as Ideology in
Mehmet Murat Somer's *Pembe Tütülü Amiral***

Papatya Alkan-Genca

Celal Bayar University, Turkey

Mehmet Murat Somer's novel *Pembe Tütülü Amiral* (The Admiral in a Pink Tutu) focuses on the aftermath of an admiral's death and its repercussions both for the army and for the individuals involved in this "incident." It brings together two seemingly irreconcilable concepts: homosexuality and the military. While the former has been considered a deviation from "conventional" gender codes, the latter has usually been regarded as the ultimate manifestation of "manliness." In the novel, as this paper argues, such binary positions are contested and problematized within the framework of masculinity as performance and masculinity as ideology.

Will the Real Men Please Stand Up?

Maria Rashid

University of London, Pakistan

In recent times the man who challenges sexual violence against women has become a minor role model in the developmental politics of gender. Celebrated, feted and a resource for imagining male collectives that fight for women's rights, these male models require a much closer examination in the context of their many experiences of being men in a society that privileges the masculine. Standing up against sexual violence can be a transgressive act for a man because it challenges a deeply typical expression of patriarchal power, even more so within the context of Pakistan where sexual violence ties in with notions of family (male) honor. This paper draws on an analysis of life history interviews of five men from different parts of Pakistan who have challenged and taken action against acts of sexual violence. Building upon theorizations of masculinities, subjectivity and their (lack of) interface with the social change project titled 'gender and development', this paper attempts to complicate the composite of a 'gender sensitive man'. It argues that the search for conditions that allow men to distance themselves from dominant patterns of masculinities needs to be critically re-imagined as the lives of men resonate across a number of registers, with activism against sexual violence being just one. The paper foregrounds men's own personal experiences with violence, power and gender and how narratives around these appear in their lives. Connecting individual biographies to broader structures of power in societies, the paper argues that the two realities of disengagement from patterns of violence against women and a parallel complicity with patriarchal privileges exist side by side within transgressive male subjects. And thereby, an investigation around what these disengagements and compliances mean for subject formation are posed as questions that require far more rigorous attention than what the development and gender field offers currently.

**Re-thinking the Issue of Violence against Women in the UN System:
The Emerging Frame of 'Engaging Men and Boys'**

Gizeh Becerra

University of Geneva, Switzerland

When violence against women emerged on the international political sphere as a public problem, it was framed primarily as a 'women's issue'. During the three United Nations world conferences on women that took place between 1975 and 1985, if the role of men was discussed, it was primarily in the context of the administration of justice, punishment, or rehabilitation of perpetrators. By the 1990s, however, as understanding of the issue began to shift and become a part of the human rights and development paradigms, the international community recognized the need to further analyze the role of men and masculinities. Analysis of UN discourse in the early 2000s shows an emerging understanding of violence against women as a problem rooted in the construction of masculinities and femininities, as well as the in the norms and roles that derive from these gendered identities. The need to eradicate perceptions and attitudes that sustain so-called 'traditional' masculine roles which led to violence, led to the valorization by the United Nations system of positive masculinities and of discourse frames which now place men as 'allies' and emphasize the need to 'engage with men and boys' for the prevention of violence.

This paper analyzes the implications behind these latest frames, focusing on how the change in framing affects the public understanding of the problem, as well as prevention programming. The paper will deconstruct the binary frames of perpetrator/ally in order to show the full complexity of the issue, the intricate dynamic of gender relations, and the varied roles that men can play. Finally, it will describe how the issue of violence goes beyond the individual level and is deeply embedded into social structures, thereby necessitating not only an 'engagement with men and boys' but deep, transformative change in how societies understand and reproduce masculinity in their social structures.

Masculinity's Dance with Violence: The Experience in the Military

Ashhan Burcu Öztürk

Hacettepe University, Turkey

Masculinity is a social construction on the basis of power and violence throughout the history. At the basis of the fact that masculinity is constructed on power and violence, there are basically capitalism, state and military underlying. In Turkey, doing military service is a corner stone of being a man which is closely related with nationalism and state violence. Masculinity is identified with violence during the compulsory military service by legal use of violence, harsh discipline and hierarchy, obedience, physical toughness and strength. State's use of violence via men soldiers make violence legalize for men in their daily lives. Thus violence against women becomes an issue especially in countries where wars and armed conflicts taken place. The regional armed conflict in Turkey that has lasted about 30 years based on ethnic conflict has enhanced militarism, nationalism and masculine violence especially against women.

In the light of this discussion, this study presents the findings from a life story research on men's experiences during compulsory military service that uses violence against women. Deep interviews had been done with male arrestees and convicts (13) in Ankara Open and Closed Prisons due to the crimes of using violence against their spouses and men from Ankara Anonymous Alcoholics (5) who use violence to their spouses. Analyses and interpretation focused on the themes; construction of masculinity in military, strengthening, learning violence, weakening, being subjected to nationalist violence and fighting in war.

Ataerkillik ve Erkeklik:

Ankara’da Erkek Akademisyenler Üzerine Bir Çalışma

F. Seda Kundakçı
Ankara Üniversitesi , Türkiye

2007 yılında yayımlanmış yüksek lisans tezimi içeren bu çalışma, Ankara’daki devlet ve vakıf üniversitelerinde Sosyal Bilimleri temsilen İktisadi ve İdari Bilimler ve Fen Bilimlerini temsilen Mühendislik Fakültelerinde görev yapan 50 erkek akademisyenle yapılmış derinlemesine mülakatlar örneğinde, ataerkillik ve erkeklik söylemini hangi unsurların oluşturduğunu bulmayı amaçlamıştır.

Toplumsal cinsiyet ve iktidar ilişkisinin sistematikleştiği ve kurumsallaştığı bir toplum formasyonu olan ataerkillik, toplumsal yapının bütün alanlarında, günlük pratikler yoluyla işleyen bir iktidar rejimidir. Kadın ve erkeğin bu rejim içindeki konumları, rolleri, tavırları belirlidir ve ataerkil sistem her iki cinsiyeti kendi içerisinde konumlandırır. Erkeklik, toplumsal cinsiyet söyleminin önemli bir parçasını oluşturur. Erkeklik, ataerkil sistemde iktidarın taşıyıcı unsurudur. Bütün toplumsal alan ve kurumlarda hakim olan ve belirli bir erkeklik söylemini ifade eden hegemonik erkeklik ise sadece kadınlara karşı değil, bazı erkeklere karşı da “normalleştirici” bir işlev görür. Erkek olma, kendini kanıtlama, iktidarını ispatlama süreçleri üzerine kuruludur. Erkeklik ve iktidar ilişkisi, aynı zamanda erkeği yoran bir şeydir. Çünkü kendi içinde, erkekliğini kaybetme, küçük düşme, erkek gruplarından dışlanma gibi telaş ve gerginlikleri de barındırır.

Bu kuramsal çerçeveye dayanarak, 50 erkek akademisyenle yapılan derinlemesine mülakatlarda erkeklik, kadınlık tanımları, aile ve iş ortamında cinsiyetçi iş bölümü, cinsellik, namus, bekaret, eşcinsellik gibi konularda erkeklere 35 tane açık uçlu soru yöneltilmiştir. Erkek akademisyenlerin örneklem grubu olarak seçilmesinin nedeni, eğitim düzeyi yüksek erkekler arasında hegemonik erkeklik ve cinsiyetçi kalıpların nasıl işlediğini görebilmektir.

Erkek akademisyenlerle yapılan görüşmelerden, toplumsal cinsiyet alanındaki iktidarın kendini farklı sosyo-ekonomik koşullarda devam ettirebildiği, ev işlerinden cinselliğe, çocuk yetiştirmeden, iş yaşamına kadar, birçok alandan oluştuğu, özellikle de mikro alanlarda içselleştirildiği sonucuna varılmıştır. Bu çerçevede, öğrenim düzeyi yüksek olan erkekleri temsilen seçilmiş erkek akademisyenler arasında ataerkil ilişkilerin ve hegemonik erkeklik özelliklerinin, özellikle de mikro alanlarda varlığını sürdürdüğünün gözlemlendiği söylenebilir. Bu çalışma, ataerkil ilişkilerin sadece öğrenim düzeyinin yükseltilmesi ile aşılamayacağını ipuçlarını vermektedir.

Kadınlık, Erkeklik, Heteroseksizm: Türkiye Muhalefet Alanı Üzerine Bir Tartışma

Demet Bolat

Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Türkiye

Heteroseksizm yalnızca arzunun ve cinsel pratiklerin değil, aynı zamanda bedenlerin de norm eksenini belirleyen tarihsel/toplumsal bir sistem olarak karşımıza çıkar¹. Heteroseksüel olarak örgütlenen toplumsal dünyada arzunun kontrolü, bedenlerin “kadın” ya da “erkek” olarak tayin edilişi ile iç içe geçmiştir. Zorunlu heteroseksüellik düzeninde cinsiyetlendirilmiş bedenler arasındaki cinsellik doğallaştırılırken (toplumsal) cinsiyet kategorileri sürekli olarak iş başına çağrılır. Bu ampirik çakışma nedeniyle heteroseksizme dair bir tartışma ne “kadınlık” ve “erkeklik” tartışmasından ne de toplumsalın emek, şiddet, aile gibi farklı alanlarından ayrı düşünülebilir.

Ancak heteroseksizm ne bir soyutlamadır ne de kendisini işleten toplumsal faillerden yoksundur. Bir baskı, ezilme ve dışlama sistemi olarak heteroseksizm, içinde yaşadığımız toplumsal alanlarda, döngüsel ritimler ve farklı mekanizmalar aracılığıyla işler ve yeniden üretilir. Bu çalışmadan muradım ise, Bourdieu’nun *alan* kuramına dayanarak tariflediğim Türkiye muhalefet alanının heteroseksizm ile bağı, 2013 Ağustos ayında tamamladığım yüksek lisans tez çalışmamdan² yola çıkarak tartışmaktır. Bu tartışma; muhalefet alanının hangi mekanizmalarla heteroseksüel olarak örgütlendiği, alanda deneyimlenen cinsel rejimin heteroseksizm, homofobi, transfobi, muhafazakarlık ve “genel ahlak” ile bağı, ne olduğu ve LGBT kişilerin alanda nasıl, hangi direniş, dayanışma ve mücadele ilişkileri içinde varlık gösterdikleri gibi soruları içerir. Heteroseksüel olmayan kişilerin muhalefet alanında hangi “ama”lar eşliğinde kabul gördüklerine, alanda lezbiyen, gey ve trans olmanın özgün yanlarına ve bunun alandaki kadınlık ve erkeklik performansları ile ilişkisine dair sorular bu meraklara içkindir. Çalışma bu sorunsallaştırmalar ekseninde, muhalefet alanındaki farklı konumlanışları ve alandaki dönüşümleri göz ardı etmeyen bir yerden gerçekleştirilecektir.

¹ Bolat D. (2013). “Türkiye Muhalefet Alanı ve Heteroseksizm: Muhalefet Alanında Heteroseksüel Olmamak” yayımlanmamış yüksek lisans tezi.

İlk Kültürel Gereç Çuval İse: Erkeklik ve Et Yemenin Kesişimselliğinde Bilimsel Mitlerin Kuruluşu

Ezgi Burgan

Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Türkiye

Bu çalışma; et yeme pratiği üzerinden, insan merkeziliğin ve erkek egemenliğin kesişiminde, bilimin nasıl bir işlev gördüğü sorusuna odaklanıyor. Bu ilişkinin tarihsel-toplumsal inşası hangi çıkarlar ve nasıl bir tahakküm mantığı ile gerçekleşmektedir? Çalışma, bu soruyu Elizabeth Fisher'in "çuval kuramı"ndan hareketle ele alıyor. Buna göre ilk kültürel gereç; avlanmaya yarayacak büyük, uzun ve sert bir cisim değil, içine muhtemelen yabani yulaf tohumlarının doldurulacağı çuval gibi bir taşıma gerecidir. Ancak çuvaldansa, tarihe, çok daha kahramanlık içeren ve erkek egemenliğine dayalı olan büyük-uzun-sert cisim damgasını vurmuş ve bu cisim erkek egemen sömürünün bir gereci olmuştur. Bu sömürü biçimi, kapitalizm ile eklemlenerek kendisini sürdürmede; doğaya atfedilen olumsuzluk, risk ve düzensizliğe karşı Kartezyen düalizmler ile kurulan bilimsel mitlerden faydalanmıştır. Çalışmada bu mitlerden bazıları; "avcı erkek miti", "doğa yasası miti" ve "bütünlük miti" olarak adlandırılarak inceleniyor. Çalışma son olarak ise, erkeklik ve etme yeme arasındaki bağı kuran bir bilimsel teörinin imkânlılığını sorguluyor. Bu yönüyle çalışma, diğer sömürü biçimleriyle olduğu gibi hayvanlar üzerindeki eril sömürü biçimleriyle de mücadele eden feminist bir bilim arayışı olarak görülebilir.

Günümüz Hegemonik Erkek Kimliğini Yapılandıran Bileşenlerin Ataerkil Düşünce Yapısından Farklılaşan veya Aynı Kalan Yanları

Gülsünay Uysal

Galatasaray Üniversitesi, Türkiye

Yüksek lisans bitirme tezi araştırma konum olan “Türkiye’de Değişen Erkek Kimliği: Erkeklik” çalışmama erkek, şiddet ve aşk üzerine bağlantı kurma çabamla başladım. Toplumun her kesiminde kadınlar şiddet görüyor. Bu şiddet, ekonomik yoksunluk ile ilişkilendirilebileceği gibi, toplumun daha farklı kesimlerinde yaşayan –ekonomik özgürlüğünü kazanmış, statü sahibi kadınların bilmediği bir şey değil, sadece itibar/prestij kaybetme kaygısı ile konuşulamıyor. Üstelik bu şiddet her zaman fiziksel değil. Sembolik şiddetin bir biçimde kendini gösterdiği hayatların öznesi kadınlardan bazıları bunun şiddet olduğunun (psikolojik, cinsel, ekonomik) farkında değil. Çünkü cinsel şiddet gören bir kadın, sevişmenin erkek istediği zaman onu tatmin ettirmek olduğu düşündürülen ataerkil zihniyetli bir annenin kızı, aktarıldı ve onun zihni de böyle biçimlendirildi. Diğer yandan eğitilmiş, ekonomik özgürlüğünü kazanmış kadınların maruz kaldıkları şiddet ise hiç konuşulamayan. Çünkü onlar bir şekilde erkek iktidarla ve erkek sermayeyle iş tutmuş, bir şeyler (!) kazandılar, maruz kaldıkları psikolojik şiddet ise kaybedeceği değerler yüzünden daima bastırdıkları bir şey olarak kalacak.

Buradan doğru İstanbul’da yaşayan, plazalarda çalışan, ‘iyi eğitilmiş’, ‘iyi terbiye görmüş’ 25-35 yaş arasındaki Türk ve Sunni toplumdaki ‘hegemonik erkeklik’ değerlerini taşıyan 20 erkekle derinlemesine mülakatlar yaptım. Çalışmamda bu erkeklerin, aile ilişkilerini irdeleyerek başladım. Sünnet, askerlik, aşk, seks, şiddet deneyimlerini sordum.

Şiddetin erkeklerin eğitim ve kültür seviyelerinden bağımsız olduğundan yola çıkarak gerçekleştirdiğim çalışmanın analizlerinde en önemli sonuçlardan biri yönelttiğim “*Türk erkeği diye bir kimlik var mı?*” sorusundan doğdu. Cevaplar sarıhtı; çünkü odaklarım kendilerini bu kimlikle özdeşleştirmiyordu. Onlar için Türk erkeği; “Dışarıda mini etekli kadına bakan, kendi karısının böyle giyinmesine izin vermeyen, evlenecekleri/evlendikleri kadında bekarete önem veren, kendileri baba aracılığıyla genelevde ‘erkeklik’ deneyimleyen, ‘erkek adam aldatır’ diyen, ama ‘eşiniz bunu yapsa?’ denildiğinde ‘vururum, ulan’ diyen ikiyüzlü” bir kimlikti.

Diğer yandan böylesine objektif cevapların ardından kendilerinde evlenmeden önceki cinsellik hayatları konusunda buldukları özgürlüğü kız kardeşleri için sorduğumda büyük bir çelişki ortaya koyuyorlardı.

Türkiye’de değişen erkek kimliği başlığı altında incelediğim çelişkilerle dolu bu hegemonik erkekler ataerkil kodların değişmediğini gösteriyor.

From the Field to the City: Dora Longo Bahia's Artistic Transgressions

Corey Dzenko

Monmouth University, U.S.A

Marcelo do Campo (1951-) made art in Brazil from the late 1960s until 1975. Only fragments of his theoretical drawings, photographs of his performances, and clips from his films remain. Decades later another Marcelo entered Brazil's art scene; Marcelo Cidade (1979-) also works ephemerally but with graffiti and social practice. As part of her M.A. thesis requirements at the University of São Paulo, the artist Dora Longo Bahia rediscovered and re-presented do Campo's work in a 2003 exhibition. While researching another project, she found drawings notated by do Campo and began to study what remains of his *oeuvre*. Likewise, for her 2010 doctoral thesis, she analyzed Cidade's art.

More than separate studies of ephemeral works by two artists with the same first name, Bahia created the Marcelos as heteronyms and opposes them to each other as being of the field, or *campo*, and city, or *cidade*. She aims to question how context impacts the interpretation of art and "the borders between a work of art, a documentation, a quotation, a falsification and a plagiarism." More specifically, this paper will examine how Bahia's project presents masculinity on varying scales. Numerous scholars, including R.W. Connell and Michael Kimmel, describe the privileged position of masculinity as constructed and reconstructed depending on cultural and historical contexts. By creating Marcelos from her gendered position, Bahia challenges the overarching hegemonic masculinity of the art world by infiltrating it "as" male. But by creating artists from different eras, she presents historical specificities surrounding masculinities—do Campo worked under the Brazilian dictatorship's AI-5 and Cidade became active after the AIDS epidemic and post-911. Thus, Bahia's transgressions of many binaries—field/city, male/female, history/contemporary—offers a moment to incorporate the historicity of masculinity into the study of art, a field that most often preserves hegemonic masculinity by siloing identities.

Social Comparison as a Mediator of the Relationship between Muscularity and Body Image

Olga S. Hünler

İzmir University of Economics, Turkey

Body image dissatisfaction of men is increasingly becoming a source of distress in recent years (Corson & Andersen, 2002). Pope and colleagues described men's escalating fascination with their appearance and fitness as "Adonis Complex" (2000). The body image issues have been studied for a long time and there is a plethora of research on female body dissatisfaction (Grammas & Schwartz, 2004). Even though the study of body image was typically restricted to female body, recently social scientists started to show a progressive interest of male body image issues (Olivardia, 2002). Yet, relatively small number of studies focused on the escalating body image dissatisfaction among young men (Grammas & Schwartz, 2009; Labre, 2002; McCabe & Ricciardelli, 2004; Stanford & McCabe, 2005).

The aim of this study is to investigate the mediator role of social comparison on the relationship between the desires of muscularity on body image satisfaction of young males. Three hundred and fifty three individuals were participated in this study voluntarily. The mean age of participants was equal to 23.2. The mean of Body Mass Index (BMI) was 23.9, which is under the upper limit of normal range, and 68.6% of the participants described themselves as normal-weight. 32% of the participants want to lose and 13.2% of them want to gain weight. Fifty-one participants reported using supplements to either gain or lose weight.

Hierarchical Regression Analyses was performed in order to test the mediational hypothesis. According to the results of this analysis, it was found that after controlling the variance of age, social comparison mediates the relationship between desire of muscularity and body image satisfaction. Results will be discussed by referring the relevant literature.

Charisma and Masculinities in Hybrid Regimes: Vladimir Putin and Recep T. Erdoğan as Leaders in the Early 21st Century

Betül Ekşi

Northeastern University, U.S.A and Marmara University, Turkey

Elizabeth Wood

M.I.T. in Cambridge, U.S.A

This panel will study two cases of world leaders who have chosen, we argue, to construct their charisma through the use of political masculinity. In both cases the use of masculinities has allowed them to create a façade or appearance of autocracy while also allowing them to maintain a semblance of democracy at the same time. Yet there are also important differences in how they have played out different scenarios of masculinity. This choice to highlight masculinity has important political consequences as they make decisions in both the domestic and the international arenas. Despite the significance of the emerging phenomenon of political leaders in hybrid regimes, little attention has been drawn to theorizing of masculinities and the political elite. Our panel also seeks to contribute to scholarly discussions on what methodological and theoretical framework may be useful to analyze the relationship between masculinities and political leaders.

Gendered Charisma in Politics: Hegemonic Masculinity of Prime Minister Erdoğan

Betül Ekşi

Despite the seeming importance of charismatic leadership in many cases of democratization, the phenomenon of the role of leaders seems to be largely neglected. This paper explores the role of charisma in modern governance by focusing on Turkish premier Erdoğan's gendered charisma through the analysis of the media coverage of his relationship with the Turkish military elite, the relations with Israel, and his reaction to a set of revolutions taking place in the Middle East. In particular, it aims to uncover the gendered nature of charisma by paying particular attention to how the use of hybrid hegemonic masculinity contributes to the cultivation of charisma of a political leader. Drawing on

Weber's (1968) sociology of charisma, I ask, what are the implications of the use of gendered charisma for modern governance, and how do we account for the co-existence of authoritarian leanings and the constant emphasis on democracy in an officially democratic state? I argue that high-power charismatic rulers *gender* charisma in their use of power politics under the conditions of political transition. Also, hybrid hegemonic masculinity, as a particular type of masculinity, contributes to appropriating of political institutions by political leaders by blurring the line between authoritarian and democratic leadership.

**The New Facade of Autocracy: Vladimir Putin's Hypermasculinity as a
Form of Ideology**

Elizabeth Wood

Russian President Vladimir Putin has repeatedly denied that he and his handlers are creating a cult of personality. Yet it is evident to foreign and Russian observers that this is precisely what they are doing. The question, though, is why the persona he has created centers so dramatically around a kind of hypermasculinity, both the heroic masculinity of someone putting out fires and tranquilizing tigers and also a more rough-and-tough masculinity of put downs and street language. How has Vladimir Putin cultivated this kind of hypermasculinity over time? How does that masculinity function as a performance of a kind of quasi-ideology that supports a façade of autocracy? When Putin came to power, he eschewed any ideology, claiming he would not create one. Yet by 2002 and especially by 2007 he was creating a strong image of the head of state (himself) as masculine avatar. This paper seeks to address the question of the "work" of this ideology.

The Change of Male Subjectivity in the Context of the Mafia

Sabrina Garofalo
University of Calabria, Italy

Mafia is a secret criminal organization and is defined as absolutely male, excluding women. Mafia's values are represented as the exasperation of the values underlying male identity in the society (Siebert 1994) and masculinity becomes a goal in the development of the person. "Being and becoming men" in Mafia contexts is a process accompanied by precise rituals and customs. This representation influences the construction of the collective imagination of men in mafia, affecting daily lives of men and women who belong to mafia organization. In particular, it is possible to focus on hegemonic masculinity (Connell, 1996) in the contextual analysis of generational change. At the basis of this, the construction of gender as relational, situational and plural process (Kimmel 2000). The conception of masculinity has thus links with what is defined like a man in a given historical and cultural context. In this specific case, in the contexts of the Mafia, there is the exasperation of manly conception (Bellassai 2004). The paper aims to identify how the construction of masculinity in mafia contexts is closely linked to changes in gender relations and roles within the organization. In particular, it will analyse the different ways in which male subjectivities are constructed also in relation to general changes in society, from the crisis of masculinity. The paper is based on the results of an empirical research conducted on life stories of men and women belonging to the mafia contexts.

Feminising the Heroes: Rehabilitation of the Disabled Veterans of the Kurdish Conflict in Turkey and the Current Peace Process

Nurseli Yeşim Sünbülüğlu
University of Sussex, United Kingdom

Unlike the situation in Europe during the First World War, the Republic of Turkey, founded after the war, encountered the largest number of injured and dead soldiers much later, in relation to the Kurdish conflict and the armed struggle with the PKK (Kurdistan Workers' Party), which started in 1984. This brought about a number of complications on the part of the nation state, ranging from regulating the visibility of the injured soldiers to tackling the grave medical and governmental crises. One of these issues is the complex official categorisation of veterans and "non-veterans", which, on one level, differentiates between veterans who became disabled in the Kurdish conflict and those who did not. On another level, "disabled veteran" status has been restricted to cases of permanent physical impairment, thus excluding psychological/psychiatric conditions such as PTSD, not officially recognised as a consequence of combat. This system of categorisation has created inequalities in terms of entitlement to state benefits, while also depriving "non-veterans" of access to the only military rehabilitation centre in Turkey.

Considering that the conflict remains unresolved, establishment of the principles of organising and governing rehabilitation of disabled soldiers is still an ongoing process. The peace process that has been going on since 2009 has also been the period during which two significant administrative changes concerning disabled veterans have taken place. First, in 2011, the governing body for disabled veterans and families of the deceased soldiers, which used to be a department of the Ministry of Defence, was restructured under the Ministry of Family and Social Policy. Second, a new official category of conflict victims, unofficially referred to as "civilian disabled veteran/martyr" emerged in 2012, which delinked both statuses from their military and masculine nature. These two changes indicate the ongoing attempts of the state to deal with the governmental crisis related to veterans, disability and the internal conflict.

Based on interviews carried out with disabled veterans, their spouses and the medical personnel taking part in veterans' rehabilitation, this paper first aims to highlight the organisation of disabled veteran rehabilitation with its formal (through medical institutions) and informal (through family and community) aspects. The paper further intends to explore the extent to which the recent administrative changes can be considered as a strategy to relegate the issues related to veteran rehabilitation to familial space and the gender implications of this move for the depoliticisation of disabled veteran experiences.

Living in a Bell-Jar: Governing the Children of Military Families and the Making of Military Dependents

Sertaç Kaya Şen
Sabancı University, Turkey

Of all its uses in the nation-state, one of the most salient features of the military institution in Turkey has been its (sometimes self-) invitation to regulate the tensions inside the country. Just to name few examples, the military has endeavored to regulate the tensions inside by functioning as an ideological state apparatus. Numerous times, as in the unacknowledged war waged to put an end to “the Kurdish Question,” the military opted to thump its iron fist. It has played a significant role in the governmentalization of the modern nation-state and controlling of populations.

This feature of the military in Turkey begs a particular question: If the institution has an immense role in the governance and regulation of internal tensions along different axes, how does it govern the tensions arising and regulate the figures living *within* its own institutional boundaries in order to render its services more effective and legitimate? Especially at stake here is the controlling of whom the judicial discourse of the military pigeonholes as “the military dependents,” most notably children born to the military complex and raised by “military families” in which at least one parent works as a commissioned professional soldier. So if we revise the former question, this study particularly seeks answers to the following: How do the military families and the military institutions live with the possibility that these children can become fugitives, rottens, deserters, conscientious objectors, or slip out of the matrix of compulsory heterosexuality in an environment and a nation where hegemonic modes of masculinity are privileged and “the myth of the military nation” still prevails? In that regard, I suggest that the examination of the these children's lives yields fruitful results in the understanding of different modes of “governmentality” employed by the military institution and efforts poured into raising children responding to the expectations of the institution and/or military families.

Accordingly, this study is based on an ethnographic research drawing on in-depth interviews conducted with “military brats” and field work carried within the military complex. It proposes that the military exercises institutional control over children, with the caveat that this control should not be only understood along the lines of “technologies of domination.” Otherwise, I suggest, we would have bypassed the juxtaposition of the ‘ease’ and ‘peace’ that many of my interlocutors feel within the confines of an institution identified by its strict discipline, the command of ‘Attention!’ and ‘warfare’. Rather, I argue, the enclosure of these children has to do less with a desire to repress subjects and more with producing regularities in them to produce *nationalized*, *gendered* and *militarized* subjectivities catering to the norms and interests of the military institution.

**Military Education in Turkey:
Military Masculinities and Contemporary Politics**

Elif İrem Az
Sabancı University, Turkey

While previous research on the military and militarism in Turkey mostly focused on civil-military relations or on the impact of compulsory military service on men's lives, there is a long standing silence of and about the cadets and professionals of Turkish Armed Forces (TAF) except for the official discourse of the military. Based on semi-structured, open-ended and in-depth interviews as well as participant observation with men of different backgrounds who were cadets between 2003 and 2013, this study traces the existing military education as a disciplinary and homosocial process controlling bodies, space and time. TAF has been severely affected by the recent Ergenekon and Balyoz operations. Furthermore, rising neoliberalism since the Justice and Development Party came to power in 2002, have had repercussions upon the meaning and advantages of being a professional member of TAF. My research introduce how these two lines of macro level transformations find reflections in the narratives of former cadets as a discrepancy between the discourse that surrounds them during military education as future 'protectors of the nation', and the civilian and military life which awaits them after graduation. It is not only about the shift in the political positionality of TAF and rising neoliberalism which creates the perception of 'infinite opportunities that exist outside the military zones' among the cadets and military officers, but also about the ways in which these developments, together with the intensified discipline within the schools as a result of the fear created within the institution, threaten and transform the military masculinities. This paper finally argues that two fundamental components of military education, that had been playing a crucial role in maintaining the disciplinary stability of military schools, very recently started to be challenged by officer-teachers, and thus, to transform military masculinities: Men's friendship and traditional disciplinary bargain between junior and senior cadets

Celal Bayar Üniversitesi 1. Sınıf Öğrencilerinin Erkeklik Algısı

Cemre Bolgün
Celal Bayar Üniversitesi, Türkiye
Sezin Ünal
Celal Bayar Üniversitesi, Türkiye

Toplumsal cinsiyet rolleri biyolojik cinsiyet gibi verili olmayıp bireyin içinde yaşadığı topluma uyum sağlama süreci içerisinde inşa edilir. Bu süreçte erkeğe; iktidar sahibi olma neslinin devamını sağlayabilme, ailesini doyurabilme, koruma/kollama gibi roller verilmiştir. Erkek, toplum içinde bütün bu rolleri yerine getirmek adına hayatın her döneminde ve sürekli mücadele etmek zorundadır. Çünkü erkek cinsine atfedilen rol ve kalıpların belirlendiği ve erkeğin bu kalıplarla toplumdaki yerini alabileceği aksi söz konusu olduğunda toplumda kabul görmeyeceği düşünülmektedir. Erkek bu rol ve kalıpların dışına çıktığında ‘erkekliğini’ kaybedecek, bunun sonucunda da toplum tarafından ötekileştirilerek dışlanacaktır.

Kadını ikinci plana atan ve onu haneye hapseden, zayıflatıp yönetilen konuma iten ataerkil toplum; erkeği ise, kadının emeğini sömüren, toplumsal sorunların çözümünde şiddete yönelen, yalnızlığı tercih eden, duygularını ifade etmesini zayıflık olarak gören bireyler haline dönüştürür. İş bölümü ve teknoloji alanında kadının toplumsal yaşamda giderek daha aktif rol almasını sağlayan değişimler nedeni ile erkek kendisini savunacak yeni mevziler arayışındadır. Yaşadığımız yüzyılda erkek, hegemonik erkeklik mücadelesi içerisinde çoğu zaman eskilerin yanı sıra birbiri ile çelişen yeni argümanlar ve mevziler geliştirmek zorundadır. Erkeklik hala söylemsel mücadele alanında bütüncül bir kimlik biçimi olması imkansız bir toplumsal cinsiyet rolü olarak durmaktadır. Değişen dünya ile birlikte değişen toplumsal cinsiyet algıları, erkek ve kadın cinslerinin belirli, net kalıplara oturtulmaması gerektiğini, her bireyin bir diğerinden ayrı ve bağımsız olduğunu ortaya koymaktadır. Son dönemde toplumsal cinsiyet alanında yapılan çalışmalar hemcinslerin bile o cinse özgü tek bir tanım yapamadığını göstermektedir. Bireylerin kişilikleri ve karakterleri yok sayılıp biyolojik cinsiyetleri üzerinden dayatılan belirli rol ve kalıpların bireyin davranışlarına yeterli bir açıklama getiremediği ortadadır. Bu noktada bireyin toplumdan ne ölçüde etkilendiği hususunda sosyodemografik özelliklerin belirleyici olduğu konusu gündeme gelmektedir.

Sempozyumda sunacağımız çalışma Celal Bayar Üniversitesi 1. sınıf öğrencilerinin erkeklik tanımlaması ve erkekliğin tanımlanmasında sosyodemografik etmenlerin rolünü tespit etmek amaçlarını gütmektedir. Bu amaç doğrultusunda öğrencilerin erkeklik algısını anlamaya yönelik kelime çağrışım testi ve erkeklik tanımının sosyodemografik özelliklere göre farklılık gösterip göstermediğine yönelik demografik ölçüm araçları kullanılacaktır.

Erkeklik Çalışmalarının İzinden Türkiye’de Hegemonik Erkekliği Tartışmak

Şenay Leyla Kuzu
Gaziantep Üniversitesi, Türkiye

Kadınlar kategorisinin tutarlı ve istikrarlı bir özne olarak tartışmaya açılması feminizme içerden yapılan bir eleştiridir (Butler, 2005: 49). Kadınlık kategorisinin eleştirisi erkekliğe dair bakışı da değiştirmiştir. Erkekliğin toplumsal ilişkilerin ürünü olduğu ve farklı erkeklik konumlarının varlığı, erkekliklerin nasıl denetlendiği ve yönlendirildiği sorularını gündeme getirmiştir (Sancar, 2009:25-32). Erkeklik çalışmaları genel olarak 1980’li yılların ortalarından itibaren erkekliğin bir özden çok toplumsal, kültürel ve tarihsel yönlerine yapılan vurguyla gelişmiştir. Connell’in *Towards a New Sociology of Masculinity* (Yeni Bir Erkeklik Sosyolojisine Doğru, Carrigan, Connell, and Lee 1985) makalesinde belirttiği gibi cinsiyet rolleri, farklı erkeklikler ve güç ilişkileri erkeklik çalışmalarının merkezini oluşturmaktadır.

Hegemonik erkeklik, kültürler arası farklı erkeklik imgelerine, bu imgelerin zamanla nasıl değiştiklerine ve aynı kültür içinde farklı erkekliklerin var olma imkanlarını ön plana çıkaran dinamik bir iktidar alanına işaret etmektedir. Hegemonik erkeklik, her kültürel yapının özelliklerine göre şekillenmekle birlikte zaman içinde değişime uğrayan bir model olarak karşımıza çıkmaktadır. Hegemonik erkekliğin, erkekler ve kadınlarla kurduğu ilişki şüphesiz hiyerarşıktır ve kadınların ikincil konumlarını üreten bu mekanizmayı Connell, *toplumsal cinsiyet rejimi* olarak tanımlamaktadır. Connell, kavramı gözden geçirdiği son çalışmasında ise kültürel yapıda etkili olan birçok hegemonik erkeklik modelinin varlığını tartışmakla birlikte modelin yerel, bölgesel ve uluslararası düzeyde analize işaret etmektedir (2005: 849). Bunun yanı sıra sınıf, cinsiyet, cinsellik, etnik köken, yaş gibi bazı temel kimlik kategorileri birbirlerinden izole olarak ele alınamayacakları gibi belli eşitsizlik mekanizmalarını birbirleriyle ilişkileri bağlamında ön plana çıkarmaktadır.

Hegemonik erkeklik kavramının geçirdiği dönüşümü takip etmenin yanı sıra kavramın feminist çalışmalarla ilişkisine yakından bakmak gerekir. Çünkü hegemonik erkeklik bir yandan erkeklikleri (“işbirlikçi”, “marjinal” veya “direnen”) hiyerarşıye tabi tutarken diğer yandan kadınları hiyerarşıye tabi tutmaktadır. Connell’in belirttiği gibi cinsiyet, ilişkisel olup hegemonik erkeklik kavramı ilk olarak hegemonik kadınlık (daha sonra “vurgulanmış dişilik” kavramı tercih edilecek) kavramı ile formüle edilmiştir. Yapılan tercih, patriyarkal cinsiyet rejiminin asimetrik konumunu yansıtmaları bakımından önemlidir (Connell ve Messerschmidt, 2005:848). Aynı zamanda hegemonik erkeklik kavramı, feministlerin kültürel ve kurumsal yapıların cinsiyetçi özelliklerini ifşa eden ataerki kavramından çok, toplumsal cinsiyet kavramının ilişkisel yönünden yararlanmaktadır. Bu bildiride erkeklik çalışmaları ile feminist eleştirilerin birbirlerine katkıları değerlendirilecek ve karşı hegemonya mücadelesine bir örnek olarak *Gezi Direnişi*’nin yarattığı performatif siyaset alanı tartışılacak.

Türkiye’de Hegemonik Erkeklik: Medyada ve Hukukta İzler, Dönüşümler

A. Aslı Şimşek
Atılım Üniversitesi, Türkiye
Recep Volkan Öner
Gazi Üniversitesi, Türkiye

Feminizmin aksiyomlarından biri ataerkinin kadınları tahakküm altına almasıdır. Ancak ezilen tek grup kadınlar değildir. Bazı erkeklik halleri de ataerki tarafından kontrol edilmekte, sınırları çizilmekte, hatta ötekileştirilmektedir. Boyunduruk altındaki bu erkeklik kategorilerinin açık veya örtülü rıza gösterdikleri ataerki, hegemonik erkeklik tarafından hakim kılınmaktadır.

Burada evrensel bir hegemonik erkeklikten söz etmek mümkün görünmemektedir. Her toplumun kodlarına göre hegemonik erkeklik şekil almaktadır. Türkiye özelinde yaklaştığımızda bu baskın erkeklik şeklinin ortaya çıkışını, görevini, var oluşunun izlerini Türk modernleşmesinde aramak gerekmektedir.

Geç Osmanlı’da ve Türkiye’de erken modernleşme; otoriter, elitist, batıcılık-milliyetçilik-muhafazakarlık üçgeninde yer alan bir ulus inşasına dayanmaktadır. Modernleşmenin katalizörü olarak görülen ulus-devlet, politikanın öznesi olarak erkeği muhatap almaktadır. Toplumun yapı taşı olarak belirlenen ailenin reisi erkektir. Erkek, hane dışı işlerden sorumludur. Bu da erkeğin dış dünyada olup biten politik ve ekonomik tüm gelişmelerde söz sahibi olmasına yol açmıştır. Erken modernleşme sürecinde bu şekilde inşa edilen cinsiyet rejimi kendisini devlet işlerinde, sosyal ve ekonomik alanda karar verici olarak konumlandıran bir erkeklik hali doğurmuştur. Günümüze sirayet eden bu erkeklik hali, Türkiye’deki hegemonik erkekliğin en yalın ifadesidir.

Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de hegemonik erkeklik ötekilerini yaratmıştır. Bu ötekiler arasında göçmenleri, LGBTT bireyleri, vicdani retçileri, engelli erkekleri, kısır erkekleri saymak mümkündür. Ancak bunlardan ayrı olarak hegemonik erkeklik tarafından ötekileştirilmemiş, fakat değişim/dönüşüm içinde olan bir erkek grubundan söz edilebilir. Bu grup; ataerkinin taşıyıcısı olarak görülen burjuva, beyaz yakalı, genç, şehirli, heteroseksüel erkekler içinde yer almakla beraber, toplumsal cinsiyet rollerinden rahatsız olmaktadır. Buna karşın avantajların konformizminden de vazgeçmiş değildir. Dolayısıyla bu grupta yer alanların yeni bir erkeklik haline evrilirken varoluşsal bir kriz yaşadıkları söylenebilir.

Bu çalışma kapsamında Türkiye’de hegemonik erkekliğin inşası ve izleri medya ve hukuk üzerinden irdelenecektir. Değişim/dönüşüm içinde olan grubun varoluşu, yapılacak olan yüz yüze görüşmelerle ortaya konacaktır. Çalışmanın cinsiyet eşitliğinin sağlamasında erkekliklerin dönüşen konumunun tespit edilmesi açısından önem taşıdığı düşünülmektedir.

Masculinity, the Sport Industries, and the Global Circulation of Athletes

Niko Besnier

University of Amsterdam, Netherlands

In the last few decades, the erosion of the social and economic structures that previously provided a straightforward *raison d'être* to men have transformed, in all societies of the world, masculinity into a problematic category. In the Global South, deepening economic, political and social insecurities have further compounded the fragility of masculinity. Younger men in particular find it increasingly difficult to secure a productive role in local economies, and many in the world's more destitute countries are investing their hopes in the possibility of becoming a successful professional athlete. But athletic talent can only translate into economic productivity in the industrial North, and athletic migrations have become, for large number of boys, young men, families, villages, nations and states in the Global South, the solution for a masculinity under threat, the way out of economic precarity, and the embodiment of millenarian hope. At the same time, athletic bodies are inherently fragile, the sports industry fickle, and the paths of migrant athletes strewn with obstacles, rendering deeply problematic yet unavoidable the dependence of so many individuals on the success of a few. This paper presents a multi-sited comparative ethnographic project funded by the European Research Council for 2012–17 and involving seven researchers, which seeks to investigate the migratory dynamics at play between selected developing countries and selected countries in the industrial world in three sports: soccer-football, rugby union, and cricket. The project explores ways in which these three sports represent for young talented hopeful in the Global South various embodiments of hope for the redemption of masculinity and of its productive potentials. This proposal is being submitted in coordination with a proposal by project postdoctoral fellows Adnan Hossain and Daniel Guinness.

Pleasure, Power and Masculinity in Sport

Adnan Hossain

University of Amsterdam, Netherlands

Daniel Guinness

University of Amsterdam, Netherlands

The links between sport, sex, pleasure and power are clear in the ecstasy of victory, the sexualisation of athletes' bodies in commercials and popular discourse, and the close links between the state and athletics. Sports serves as a site not only for the production and reproduction of gender hegemonies, regimes of pleasure and power relations, but also at times their active contestations and transgression. This paper focuses on teasing out these connections in the context of cricket in India and rugby union in Fiji and Australia. Sports do not only concern athletic performances, but they are strongly connected to notions of masculinity, heterosexuality, able-bodiedness, homophobia and racism within the broader social and transnational fields of globalization, political economy and processes of nation building. Questions that we pose are: What sort of masculine bodies and body images are produced by sport and how are they experienced both on- and off-field? Who is able to use sport as a social tool and to what ends? Why is sport so popular amongst many groups, and how does it relate to other aspects of their lives? We examine sport as the public performance of highly visible elite sportspeople, as the mass identity of thousands of fans, as a key social institution in the lives of amateur players, and as an individual pursuit of pleasure in its many forms. Central is an examination of the experiences and meanings of individual male athletes as they enter the elite sporting institutions of Australia and India. The Fijian and Indian experiences complicate this story as athletes negotiate their masculinity within the divergent expectations of transnational societies.

The Inclusive Masculinities of Premier League Academy Footballers

Rory Magrath

Southampton Solent University, United Kingdom

I investigate attitudes toward homosexuality of 47 academy-level association football (soccer) players from two Premier League football clubs in the UK. Results show that these young men, who are potentially on the verge of becoming professional athletes, reflect the ethos of their generation more broadly, holding inclusive attitudes toward homosexuality. This was found to be true independent of whether they maintain contact with gay men. Participants strongly advocated their support for gay men coming out on their team. This support includes athletes being unconcerned with sharing rooms with gay players, changing with them in the locker rooms, or relating to them on a social and emotional level. The only apprehension they maintain is that having a gay teammate might somewhat alter homosocial banter, as they would not want to offend that individual. Thus, this research supports a growing body of literature suggesting that team sport culture is no longer a bastion of homophobia in the UK. Furthermore, it also demonstrates how the next generation of potential professional footballers support equality for sexual minorities.

“Muharririn Tahrir Ettiği ‘Erkek’ Beyanındadır: ‘İlk’ Romanlarda Erkeği Yazmak”

İrfan Karakoç

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Türkiye

Bu bildiri, Türkçe edebiyatta büyük önem taşıyan ilk dönem Osmanlı-Türk romanlarından hareketle, “erkek” yazarların metinlerinde yazdıkları, yarattıkları, ürettikleri “erkek” karakterlere odaklanmayı amaçlamaktadır. Bu bağlamda Ahmet Mithat Efendi’nin *Felatun Bey ile Rakım Efendi* (1875), Namık Kemal’in *İntibah* (1876), Samipaşazade Sezai’nin *Sergüzeşt* (1888), Mizancı Mehmet Murat’ın *Turfanda mı Turfa mı?* (1890-91), Recaizade Mahmut Ekrem’in *Araba Sevdası* (1896) gibi kanonik romanların yanı sıra çeşitli sebeplerle “dipnot”lara hapsedilmiş metinler de araştırmada kullanılacaktır: “Batılı” roman tarzında olmadıklarına “hükmedilen” T. Abdi’nin *Sergüzeşt-i Kalyopi* (1873-74) ve *Seyr-i Servnâz* (1873-74) adlı metinleri gibi...

Osmanlı-Türk yazarların olay örgüsü ve “yazdıkları” kişiler üzerinde sınırsız “egemenlik” kurarak sürekli yorumlayan, açıklayan, öğreten, yargılayan hatta “azarlayan” tavırları bu bildiriyle henüz ilk aşamasında olan araştırmancının çıkış noktalarından birini oluşturmaktadır. Metinlerde yer alan bazı erkeklerin epistemolojik bir kopuşla Osmanlılığı beğenmeyip avrupalılaşması, alafrangalaşması ve git gide karikatürize bir “tıp”e evrilererek kılık-kıyafet ve tavırlarıyla “efemine”leş(tiril)mesi özellikle romanlarda üretilen “erkeklik” temsili üzerinde düşünmemize neden olmaktadır. Osmanlı devlet cihazının 19. yüzyılda “modern”leştirilmeye çalışılması ve bu nedenle “tebaa”nın “baba”sı konumunda olan Padişah’ın yani “erk”in mutlak otorite olma özelliğini kaybederek (bkz. Şinasi: “Bildirir ‘hadd’ini sultana senin kanunun” *Reşid Paşa Kasidesi*) iktidarını bu yeni yönetim tarzının bilgisine vâkıf bürokratlar ile paylaşmak zorunda kalması bildirinin argümanının bir diğer hareket noktasını oluşturacaktır. Bir analogi kurulacak olursa, bahsi geçen bu ilk romanlarda “babasız” kalan “oğul”ların alafrangalaşma serüvenleri ayrıca anlam kazanmaktadır. Bildiri tam da bu noktada, “devlet” yönetimindeki paradigma değişiminin, siyaset/gündelik hayat ekseninde yer alan bu metinlerde yazarların muhayyilelerini, ürettikleri hatta inşa ettikleri “erkeklik”leri ne oranda etkileyeceği üzerinde düşünmeyi hedeflemektedir. Dönemin hatta “Türk Edebiyatı”nın kurucu yazarlarının Batı medeniyeti karşısındaki hayran ama ihtiyatlı, bu medeniyeti arzulayan ama “biz”e ait “değer”lerin de ısrarla altını

izen seçmeci, sentezci tavrının ise metinlerdeki toplumsal cinsiyet kodlarını çözmemizi kolaylaştırabileceği üzerinde ayrıca düşünölmelidir.

Osmanlı Ermenileri tarafından yazılan ve Ermeni harfleriyle Türkçe basılmış olan Hovsep Vartanyan'ın *Akabi Hikâyesi* (1851), Hovhannes H. Balıkcıyan'ın *Karnig, Gülünya ve Dikran'ın Dehşetlü Vefatleri* (1863) ve Hovsep Maruş'un *Bir Sefil Zevce* (1868) adlı romanları ise imparatorluk içindeki farklı dilsel ve dinsel cemaatlerin “erkeklik” algıları üzerinde karşılaştırma yapmaya fırsat vermesi açısından önemli görünmektedir. Bu nedenle adı geçen metinler araştırmanın bildiri sonrası aşamalarında değerdendirilmeyi beklemektedir.

Murat Uyurkulak'ın “Pembe”, Murathan Mungan'ın “Kaset” Öykülerinde Homofobi

Şenol Topcu

Bağımsız Araştırmacı, Türkiye

Deborah Lupton, Türkçeye, *Duygusal Yaşantı* olarak çevrilen kitabında insanın hissettiği duyguların kalıtsal olarak değil, sosyo-kültürel bir sürecin sonucu olarak oluştuğunu ve yerleştiğini dile getirir. “Homofobi”nin genel tanımlarda eşcinseller, bisekseüllere ve transeksüellere karşı olumsuz anlamlar taşıyan nefret, öfke, korku gibi duygular olduğu ifade edilir. Homofobi sadece bu olumsuz duyguları değil, heteroseksüel insanların homoseksüel olma korkusu ve kaygısını da bünyesinde barındırır. İktidar ve iktidar mekanizmaları aracılığıyla toplumsal ve gündelik yaşam içinde homofobik tutum ve davranışlar normatif toplumsal cinsiyet kimliğinin inşası ve bu kimliğin muhafaza edilebilmesi için desteklenmektedir. Homofobik tutum ve davranışlar bilinçli ya da bilinçsiz toplumsal yaşam içinde bireylerin gündelik yaşamlarına yansımaktadır.

Bu çalışmada, bu tutum ve davranışların edebiyat eserlerine nasıl yansıdığı iki öykü özelinde ele alınacaktır. Murat Uyurkulak'ın “Pembe” öyküsünde “homofobi”nin hiper erilliği nasıl şekillendirdiği incelenecek, ayrıca baskılanmış erkek öznenin erkekliği korumak adına düştüğü trajikomik durumlar gösterilecektir. Murathan Mungan'ın “Kaset” öyküsü ile toplumsal cinsiyet dikotimisinin karşı cinsi nasıl şekillendirdiği ve normatif erkeklik beklentisinin öyküye nasıl yansıdığı ele alınacaktır.

Toplumsal Cinsiyetçi Milliyetçilik ve İdeal Erkeklik Kurgusu: "Ankara" Romanı Üzerine Bir Çalışma

Elif Gözdaşoğlu Küçükalioglu

Ufuk Üniversitesi, Türkiye

Bu çalışmanın hareket noktası Anderson'ın hayali cemaat olarak millet tanımıdır. Bu tanıma göre insanlar aynı millî topluluğa ait olduklarını akıllarında hayal ederler. Her ne kadar Anderson hayali cemaatin bireyini cinsiyet kimliğinden bağımsız olarak ele alsın da, bu topluluğun her bir bireyinin erkek ya da kadın olarak kurgulandığı açıktır. Kadın veya erkek bir özne olma durumu ise hayali cemaate ait olma biçimini ifade etkiler.

Romanlar hayal edilmiş sınırları temsil etmeleri ve kültürel farklılığı ifade eden araçlar olarak işlev görmeleri nedeniyle toplumsal cinsiyet temelinde şekillenen milletin, Anderson'ın ifade ettiği gibi temel olarak kültürel alanda sürekli devam eden üretimini anlamada önemli bir rol oynamaktadırlar. Roman ve ulusal oluşum arasındaki bağ tesadüfî değildir. Roman farklı ve birbiriyle çelişen sorunların hayali kahramanların temsili ile tartışıldığı bir alan olarak kullanılabilir.

Bu sunumun amacı Yakup Kadri Osmanoglu'nun *Ankara* romanındaki üç farklı erkek karakterine odaklanarak toplumsal cinsiyetçi millî kimliğin oluşumunu incelemek ve ideal erkek olma durumunu romanda üç farklı dönemi sembolize eden Nazif Bey, Binbaşı Hakkı Bey ve Neşet Sabit imajlarında tartışabilmektir. Kanımca bu tip çalışmalar erkekliğin hangi mekanizmalarla üretildiğini anlamamızda ve toplumsal örgütlenişin süreçlerini deşifre edebilmemizde önemli rol oynayacaktır.

Taksim Gezi Park Protests, Modernization, and Masculinity

Fulden İbrahimhakkioğlu

University of Oregon, U.S.A

Baran Germen

University of Oregon, U.S.A

This panel aims to interrogate the relation between masculinity and the national trajectory of modernization in Turkey by looking at the political space of the nation-state and its recent site of contestation, Taksim Gezi Park protests. Both papers suggest an intimate link between gender and sexuality and the nation, exploring the effects of the protests on the embodiment of masculinity and the effects of masculinity on the ethos of the protests.

The first paper entitled “Demolishing the Empire of Fear: State HeteromascuInism and Feminist/Queer Interjections in 2013 Protests in Turkey” discusses 'paranoia' as an epistemological framework that is politically saturated and deployed again and again in present day Turkey. Tracing politics of paranoia within the history of the nation through an engagement with Eve Sedgwick, Melanie Klein, and Deleuze & Guattari's work, the author notes a shift in the affective structures of the nation (or 'structures of feeling', to borrow from Raymond Williams) that came about with the Taksim Gezi Park protests that began in May 2013. The author discusses political paranoia as bound up with state heteromascuInism and its militaristic practices that embody what Kandiyoti calls “patriarchy-as-governance,” which in turn gets contested in the protests that quickly spread across the nation. The protests and the kind of community building that they enable offer the occasion for feminist and queer sensibilities to develop, thereby not only destabilizing and undermining the paranoid masculinist framework of politics, but also opening up new possibilities for the critical interrogation and resignification of masculinity, as well as paving the way for the emergence of new possibilities for the embodiment of masculinity. In this way, the author explicates the purpose gender (and specifically, masculinity) serves in the life of the nation as that which carries forth the nationalist agenda within the Turkish context, while gesturing toward a transformative shift in the relation between gender and the nation as a result of the feminist and queer interjections in the antigovernment protests.

In the second paper entitled “Of Parks and Hamas: Queer Be-ing(s) and Urban Modernization,” highlighting the sense of spatiality that queer ways of being are premised on, the author argues that queer existences are always already political. By way of inhabiting particular sites – spaces of otherness – queer subjectivities are implicated in an existential struggle with the teleological narrative of modernization in Turkey and elsewhere. Reading Ferzan Özpetek’s *Hamam* (1997) against the Gezi Park events in Istanbul, the author shows the extent to which the spaces of otherness are contested by the modernizing forces within Turkey under the banner of urban development. In this, the author proposes the site of hamam and the Gezi Park as queer heterotopias housing queer modes of being, socialites, and relationalities that are outside the purview of the modern ethos. In the first part of the argument, the author analyzes the disappearance of the Gezi Park as a queer heterotopia with reference to the events leading from the government’s plans to demolish the park to a national uprising in which the LGBTQ movement has matured. The evolution of an identitarian LGBTQ movement that is subsequently co-opted into the political mainstream calls for us to consider what the Gezi Park embodies as a queer heterotopia. Therefore, the author offers an analysis of *Hamam* with an eye to its vision of queer relationality that is untranslatable to the lexicon of identity politics. This relationality is contingent upon the site of hamam as a queer heterotopia that suspends also the teleology of modernization.

Cinema Güneş: Men, Sexuality and Space

Alp Biricik

Linköping University, Sweden

The limited research on sex cinema cultures in Turkey has argued that the heyday of related movie production, often referred to as *seks furyası* [sex rush], *Türk sinemasının karanlık yılları* [the dark years of Turkish cinema] or *kayıp seyirci kuşağı* [the generation of lost generation] (Scognamillo and Demirhan 2002; Demirci 2002; Özgüç 2006; Arslan 2010) started in the early 1970s and continued until the late-1980s. During the years of political turmoil during the mid-1970s, such as the post-military momentum period (1971) and the Cyprus war between Turkey and Greece (1974), due to the left-right wing political tensions of the period, the production of local sex films became the main industry of Turkish cinema. Such a socio-political and economic transformation at first ousted the main audience of the Yeşilçam period (Arslan 2010, 109-110) – the Turkish family that passionately watched several melodramas, comedies, historical action and adventure films directed under the influence of Hollywood movies, Italian ‘spaghetti westerns’ and Egyptian and Indian romantic movies. Yet, the transformation of cinematic spatiality produced a little-discussed gendered public intimacy filled with a new audience: men who desired to watch erotic movies and experience sexuality outside the comfortably intimate zones of the family realm.

Based on the final results of my ethnographic inquiry (2009-2010) on the production and transformation of dissident/non-normative sexual geographies in Istanbul, the proposed paper explores some gay male research participants’ spatial and socio-sexual experiences through the case of Cinema Güneş, a former sex cinema closed down in late 2000s, in Aksaray district of Istanbul.

(In) visible Spaces: Adolescent Boys Navigating the Embodied Places of High School Locker Rooms

Michael Kehler

Western University, Canada

In this paper the author examines the physical spaces in which adolescent young men learn about their bodies and what their bodies can do in PE classes. As Wellard (2007) argues “sport, not only provides a site for learning social codes relating to gender but can be considered a prime site in which hegemonic masculinities are made and remade” (p. 85). Sport and the relationship adolescent boys have to it is often traced to experiences in school PE. Kehler looks within the structural confines, namely school locker rooms and change rooms to examine the tensions for some adolescent boys who struggle with both understanding and knowing the embodied self and the ways other boys often reduce a boy to, in their own words, being “useless because he can’t play.”

Kehler makes the locker room a visible space within which he raises questions about adolescent bodies in PE because, as Connell argues (1995) “bodies cannot be understood as a neutral medium of social practice. Their materiality matters. They will do certain things and not others. Bodies are substantively in play in social practices such as sport, labour and sex” (p. 58). As PE teachers begin to see the weight that adolescent male body image and mainstream constructions of masculinities and health have on boy’s participation and withdrawal from PE, it is increasingly important to begin to engage in disrupting and interrogating PE spaces rather than allowing the attitudes and beliefs of more dominant heteronormative masculinities remain intact. Kehler does exactly that by providing a critical look at the ways adolescent boys come to know and understand locker rooms as (in) visible spaces for naming and framing adolescent masculinities.

Masculinity in Contemporary American Prison Films: An Anti-Social Queer Theory Approach

Arda Arıkan

Akdeniz University, Turkey

American prisons films are known to be cinematic spaces where the social and cultural boundaries between homosexuality and heterosexuality are blurred. Although cinema is one of the major sources of public information about prisons, there is little academic literature exploring prison films and within this literature, work on studying gendered and sexual lives of men in prisons is naturally scarce. Hence, the aim of this study is to explore how male same-sex contacts are portrayed in American prison films. Following a brief introduction to the theoretical position that guided this study, male same-sex contacts as they occur in American prison films are explored from an anti-social queer theory approach. To be more exact, this study looks at how some contemporary American prison films treat male same-sex relationships and what this treatment means to us about the state of gendered identities in American cinema? While doing that, rather than explaining the phenomenon under study in traditional terms that is by using the heteronormativist language dominating social construction of the phenomenon, an anti-social queer language will be used which fits well into the fundamental aspiration of queer theory as a challenging radical movement.

Visibility and Invisibility on the Screen: Is there a 'queer cinema' in Turkey?

Nejat Ulusay

Ankara University, Turkey

The women's movement of the 1980s in Turkey found an echo in the domestic cinema and 'masculinity' lost its power in 'women's pictures' of that period. An image of 'modern' and 'independent' woman struggling to claim her own identity and articulating her sexual desire in a male dominated society emerged, as opposed to the self-sacrificing female characters featured in the melodramas of earlier periods in Turkish cinema. Men, on the other hand, were represented as liars, as sexually impotent, alcoholic, insensitive, rude, passive and aggressive, and even physically handicapped figures in these films. Almost in reaction against the 1980s, the 1990s saw the emergence of a new genre of 'men's pictures' with central male characters. Within the last 20 years, the issue of masculinity has captured almost the total output of Turkish cinema, from action films to historical epics, vulgar and romantic comedies, to minimalist 'art films'. Queer identities, on the other hand, did not gain a significant visibility on the screen within the same period, in which LGBT individuals of Turkey became significantly visible through their own associations as well as in NGOs, universities, media and most importantly in the streets. Domestic cinema, however, never provided proper representations of LGBT individuals. With the exception of a few recent films, male homosexuals have appeared as marginal supporting characters in some domestic films since the 1980s. This paper aims to look at whether domestic cinema in Turkey has produced any examples of 'queercinema' by briefly examining some recent films.

The New Masculinity in Hollywood Blockbusters

Feryal Çubukçu

Dokuz Eylül University, Turkey

The lines dividing men and women seem to be rapidly disappearing with masculinity under heavy fire and the concept of the real man on the brink of being crushed to death. Many vocal scholars including Kimmel blame this phenomenon— which has been cringingly referred to as the "feminization" of the society — partly on feminists. But blaming women does not hold up a good mirror to men who have spent the last 10,000 years of human civilization in charge of most things. It might be unfair to lay this latest ongoing assault at the feet of the feminist movement. Seeing that people have already been questioning the death of masculinity, the recent Hollywood blockbusters have started a revitalized launch to focus on the superheroes. The purpose of this study is to tackle the latest hits of 2013, (*The Hobbit*, *Thor*, *Star Trek*) to see how male characters are depicted in a world where we witness elves, goblins, dwarves, orcs, the Klingons and their battle between good and evil. In *The Hobbit*, *Thor* and *Star Trek* of which grosses reach more than 2100 million dollars, it seems that modern-day manhood is made up of a range of discernible characteristics, some well-established and some still in emergence. More specifically, the findings indicate that there is a lot of emphasis on old-school values such as honor, loyalty, commitment and hard work and such movies still try to preach the role model and roles for men which are well established and unimpeachable.

Truths about Exploits: Idealized Masculinities in Post-Soviet Documentaries about World War II

Adrienne M. Harris
Baylor University, U.S.A

In “*Truths about Exploits:*” Idealized Masculinities in Post-Soviet Documentaries about World War II, I examine the portrayals of two Soviet war heroes in the *Pravda o podvige* [*Truth about the Feat*] series of post-Soviet documentaries produced by the patriotic Third Rome Studio.

Building on scholarship related to collective memory and hegemonic masculinity, I ask what these inherited heroes and their propagandistic evolutions tell us about national values and gendered ideals in the post-Soviet context. During World War II, pilot Nikolai Gastello and rifleman Aleksandr Matrosov became national symbols of patriotic self-sacrifice and martyrdom, but both embodied different idealized traits. During the war, Gastello represented a cultured, fatherly masculinity while propagandists emphasized Matrosov’s scrappy boyishness. While most World War II heroes were more or less forgotten during the turbulent 1990s, journalists and politicians continue to invoke the names of these two martyrs. Catriona Kelly’s recent book on hero Pavlik Morozov shows the value of heroism as a category for understanding cultural change between the creation of a heroic myth and its subsequent iterations. When the two *Pravda o podvige* documentaries appeared in the mid to late 2000s, the directors revisited and re-codified these heroes’ narratives within the context of “investigative journalism” that characterized the 1990s. The portrayals of Matrosov and Gastello give insight into the construction of current masculine norms and their ties to patriotism in post-Soviet Russia. More broadly, my paper will show the importance of understanding the role of masculinity in creation of a useable past that contributes to national narratives.

Constructing Combat Collectives: How Propaganda Discourse and Soldierly Subjectivities Co-Constituted Masculinity in the Red Army, 1941-1945

Steven G. Jug
Baylor University, U.S.A

This paper examines the development of competing soldierly masculinities in the context of the Red Army fighting in Russia and Eastern Europe. Scholarship on subjectivity's distinctiveness from reified discourse, multiple masculinities, and a masculine bloc dynamic of change underpins this study of a relatively brief but dynamic period. By comparing individual soldiers' writings and Soviet media sources, this paper considers not only the distinctiveness of local and national masculine norms, but also the interaction that shaped their evolution over the course of the war. I argue that neither individual subjectivities nor the visual and rhetorical propaganda ideals of masculine wartime conduct can be understood in isolation from each other. The Red Army context, which included a large complement of political officer and vast print propaganda publications, lends itself to scholarship on masculinity through an official lens alone. I focus instead on how individuals developed a masculine subjectivity that responded to links with home, frontline experiences, and official discourse as their senses of self evolved in wartime. I demonstrate this multifaceted development of subjectivities on the micro and local level by examining men's relationships with women, with comrades, and with leaders as essential sites of masculine performance and the exercise of power. Studying masculine subjectivity in the seemingly stifling context of Stalinism at war reveals the important role masculinity played in the legitimating and contesting of power that replaced direct challenges to political or military authority. Such a study of masculinity in the Stalinist context likewise affirms the larger theoretical and methodological value of focusing on the reception and adaptation of masculine discourses alongside their production.

Re-opening the “Bleeding Wound”: Masculinity in Contemporary Representations of the Soviet-Afghan War

Connor Doak

University of Bristol, United Kingdom

2014 marks the twenty-fifth anniversary of the end of the Soviet-Afghan War (1979-1989), memorably described by Mikhail Gorbachev as a “bleeding wound”. Gorbachev’s corporeal metaphor captures the tone of much discourse about the war in the 1990s, when the war was seen as an ill-judged, protracted misadventure by a flailing Soviet state. Indeed, scholars often draw parallels between the Soviet defeat in Afghanistan and American failures in Vietnam. For example, in her study of men in contemporary Russia, Rebecca Kay (2006:7) points out that the Soviet-Afghan War led to a new discourse in Russia about disabled veterans and post-traumatic stress disorder. Thus, in the late eighties and early nineties, the mind and body of the Soviet-Afghan veteran stood as testimony to the fracturing of the Soviet ideal of masculinity.

However, my paper argues that the narrative about the Soviet-Afghan War has changed significantly since the turn of the millennium. The rise of Putin and his adoption of an assertive foreign policy, as well as his promotion of a public image of virility, led to a revision of Russia and the Soviet Union’s record. Additionally, the US-led intervention in Afghanistan (2001–present) re-opened discussion of the Soviet-Afghan War in Russia and allowed Russia to pitch the Soviet intervention as a rational, modernizing presence opposed to fanatic Islamicists. While Russian texts from the nineties emphasized the futility of the war and its traumatic effects, I find that contemporary Russian discourse often views the war nostalgically as a final opportunity for fraternal bonding in a way that is no longer possible in the post-Soviet world. My paper locates this trend in both journalistic writings and popular culture in Russia, but focuses particularly on the recent Russian television mini-series *Officers* [Ofitsery, 2006]. I argue that *Ofitsery*, set among Soviet troops in Afghanistan and Africa, proves emblematic of the broader trend of a nostalgic revival of Soviet notions of militarized masculinity and imagined comradeship between soldiers.

Erkeklik ve Sosyal Medyada “Mahrem”in Sınırları

Glten Uan

Celal Bayar Üniversitesi, Türkiye

Toplumsal cinsiyet rolleri gibi toplumların “mahrem” olarak niteledikleri mekan, nesne, olay ve olgular da tarihsel süreç içinde değişir. Mahrem olan saklanması, sakınılması, korunması gerektirir ve sınırları kişinin özel alanında “güvende olma hissi”ne paralel çizilir; kişi mahremiyet alanına girildiğinde güvenlik sınırlarının ihlal edildiğini düşünür. İhlali durumunda verilen tepki farklı olsa da her kültürde var olan “mahrem”, günümüzde medyayı kullanma alışkanlıklarına bağlı olarak değişmektedir. Kamusal ve özel alanın i içe geçtiği yapısı nedeniyle sosyal medyada mahrem alanın sınırları iyice daralmıştır. Kısa bir süre öncesine kadar gündelik yaşamda mahrem olduğu için saklanması gerektiği düşünülen konuların ya da görüntülerin sosyal medyada paylaşılması olağan hale gelmiştir, artık yaşamı değerli kılan göz önünde yaşanmasıdır. Merak edilen, diğer insanların da içinde olmayı isteyeceği yaşam parçalarının sergilendiği yer olarak sosyal medya, “mahrem”in varlığını her geçen gün biraz daha fazla tehdit etmektedir.

Bu alışma erkek niversite ğrencilerinin “mahrem olan”ı nasıl tanımladıklarını, özel ve kamusal alana ait bilgi, durum ve olguları nasıl sınıflandırdıklarını sosyal medyayı kullanma biçimleri üzerine odaklanarak betimlemeyi amaçlamaktadır. Toplumsal cinsiyet temelinde tanımlanan mahrem algısındaki ve kalıplarındaki değişim, sosyal medyada paylaşılanların niteliği üzerinden ele alınıp incelenecektir. Mahremin dönüşmesinin özgürleşme sürecine katkı olarak mı, yoksa öznenin inşa sürecinde öznel olanın yitimi olarak mı ele alınması gerektiği tartışılacaktır.

Erkeklik, hegemonik söylem mücadelesi alanında egemen olanı bireylerin performansları oranında içselleştirildiği ve ifşa edilerek ispatladığı toplumsal cinsiyet rollerinden biridir. Bireylerin kamusal alanda arzu ettikleri şekilde kendilerini sergilemelerine imkan sunan sosyal medya vitrini erkekliğin, kendini ispat üzerine kurulu söylemsel doğasını sergilemesi için de elverişli bir araç olarak düşünülebilir. Erkeklerin sosyal medyayı oransal olarak kadınlardan daha fazla kullandıkları çeşitli araştırmalarda tespit edilmiştir. Bu çalışmayı tetikleyen sosyal medyada erkeklerin hangi paylaşımları tercih ettikleri, “paylaşım performansı”nın erkekliğin inşa sürecine katkısı olup olmadığı, sosyal medyanın

hegemonik söylem mücadelesi alanında eril iktidarın tesisine nasıl katkıda bulunduğu sorularıdır. Diğer yandan kadın-erkek ilişkilerinin mahremiyeti, -örneğin kadının namus bekçiliği görevi- erkekliğin inşa edildiği hegemonik söylem alanının bir parçasıdır. Bu çalışma aynı zamanda erkeklerin sosyal medyada kadınlarla nasıl ilişki kurduklarını, bu ilişkilerde sergilenmesinden kaçınılan, mahrem olarak nitelenenin ne olduğunu da betimlemeyi amaçlamaktadır. Erkeklerin “romantik” ilişkilerini sosyal medyada ne kadar ve nasıl deşifre ettikleri, aynı tür ilişkileri kadınların paylaşması durumunda nasıl değerlendirdikleri, aşk ile “plastik cinsellik” arasındaki ilişkiyi nasıl kurguladıkları sorgulanacaktır. Sosyal medyadaki kadın-erkek ilişki tarzının gündelik yaşama yansımaları ve her iki ortamdaki mahrem algısı arasında fark olup olmadığı da bu çalışma kapsamı içinde tespit edilmeye çalışılacaktır.

Çalışmanın verileri Celal Bayar Üniversitesi öğrencileri arasından oluşturulacak 6’şar kişilik dört gruba yapılacak odak grup görüşmelerinden elde edilecektir. Beden, mekan, eşya ve bilgi mahremiyeti, sosyal medyada mahrem ve kamusalın sınırları konu başlıkları etrafında yapılandırılacak görüşmeler ses kayıt cihazı ile kaydedilecektir. Aynı zamanda demografik verileri ve sosyal medya kullanma sıklığını tespit etmeyi amaçlayan anket formları kullanılacaktır. Görüşülen kişiler arasında gönüllü olanların sosyal medyada kullandıkları profil resimlerini, son paylaştıkları ve beğendikleri beş paylaşımı da göstermeleri istenecektir. Kayıtların deşifre edilmesinden sonra elde edilen tüm veriler eleştirel söylem analizi yolu ile incelenecektir.

Erkekliğin Tutkulu Hali: Tofaş Modifiye Gençliği

Şahinde Yavuz

Karadeniz Teknik Üniversitesi, Türkiye

Erkekliğe ilişkin kabuller yirminci yüzyılın ikinci yarısından itibaren değişime uğramıştır. Ekonomik ve toplumsal açıdan erkeklik ayrıcalıkları sürmekle birlikte kadınların işgücüne artan şekillerde dahil olmasıyla, iş, aile ve cinsiyet kimlikleri de değişime uğramış, kimliklerin şekillendiği alanlar olan özel ve kamusal alan arasındaki ayrımlar eski keskinliğini yitirmeye başlamıştır. Ekonomik açıdan yaşanan değişim, kültürel alanı da değiştirmiştir. Tüketim alanı da yaşanan değişime paralel olarak değişmiş, özellikle genç erkekler arasında tüketmek kimlik duygusunun vazgeçilmezleri arasına girmiştir. Modern kapitalist toplumun sınıf, cinsiyet, kişilik rollerinde sağlamış olduğu göreceli sabitlik post modern dönemde aşınmış, oturmuş/tutunmuş kodları yerinden etmekle tehdit etmektedir. Tüm post kimlikler gibi “erkeklik” de çok değişime açık, istikrarsız ve parçalı bir yapıya sahiptir. Kapitalizmin evcilleştirici, ticarileştiren dalgasına karşı alt kültürler değişik tepkiler vermektedir. Alt kültürler toplumsal yapı içindeki kültürün normlarına uyan, ancak kendi normlarını da yaratarak var olanların kültürüdür. Bu araştırma, Tofaş marka modifiye araç kullanan genç erkekleri bir alt kültür üyesi olarak kabul etmekte, bu gruba mensup erkeklerin erkekliklerini yaşama biçimlerini, erkekliklerini nasıl deneyimlediklerini ve kent dokusu içinde kabul gören/meşru bulunanın dışında kalan kimliklerini nasıl kurduklarını bulmayı amaçlamaktadır. Sabit olanın ve geleneğin altının sürekli oyulduğu bir ortamda tutunumlu bir yapı kurmanın da gerekli oluşunun yarattığı paradoks, erkekliği de içine alır. Bu anlamda Tofaş modifiye araçlara sahip olmak, bireyselliğin bir biçimi olarak karşımıza çıkar. Bireyselliği yaşayabilmek ve farklılaşmak için arabaları dolayısıyla gençlerin sahip oldukları manevraya bağlı olarak deneyimlenen erkeklikler, modern erkekliği anlamaya yardımcı olacaktır. Araştırma bu gençlerin kimler olduğunu, kendi aralarında kullandıkları dilin, giyim ve saç tarzının, müzik ve boş zamanları değerlendirme biçimlerinin neler olduğunu bulmayı hedeflemektedir.

Bir Erkeklik Krizi Olarak Erkek Tecavüzü

İlkay Özkürallı
Arel Üniversitesi, Türkiye

Bu çalışmada konu edineceğim sorunsal, erkek tecavüzüdür; yani erkeğin “tecavüz edilen” olduğu bir tecavüz. Bu açıklama ihtiyacı, tecavüzün bugüne kadar sadece bir kadın sorunu olarak tanımlanmasından ve toplumsal cinsiyet çalışmalarının konuya ilişkin sessizliğinden kaynaklanır.

Erkek tecavüze uğrar. Bu konuya dair hakim sessizliğin sebebinin, erkek tecavüzünün önemsenmeyecek kadar az olmasından kaynaklandığını sanmıyorum. Aksine konunun hassasiyeti dolayısıyla, araştırılmasının yanı sıra tecavüze uğrayan erkek tarafından bildirilmesinin de zorluğundan kaynaklı bir sessizlik olduğunu düşünüyorum. Bugün tecavüzün bir “kadın sorunu” olarak tanımlanabilmesi feminizmin bu mitlerle mücadelesi çerçevesinde mümkün olmuştur. Fakat erkek tecavüzü ile ilgili kurucu mitler el değmemiş bir biçimde yıkılmak için bizleri bekliyor. Erkek tecavüze uğramaz, uğradığını iddia ediyorsa kesin eşcinseldir, etrafta tecavüz edilecek kadın olmadığı için erkeğe tecavüz edilir, bir kadın bir erkeğe tecavüz edemez vb. mitler heteronormatif düzenin Connell’in “hegemonik erkeklik”¹ olarak tanımladığı hakim erkeklik algısını kuvvetlendirirken, sorunu her seferinde görünmez bir alana itmektedir. Bir kadın tecavüze uğrayabilir, bu epistemolojik düzlemde kadınlık kavramıyla çelişen bir şey değildir; çünkü genel-geçer kadınlık kavramının tanımında nüfuz edilebilir olmayla ve maalesef şiddete maruz kalabilir olmayla karşıt konumlanan bir şey yoktur. Fakat tüm bu sebeplerin epistemolojik düzlemde hakim erkeklik tanımını tersine çevirmesinden dolayı, bir erkeğin tecavüze uğraması “erkekliğini” kaybetmesi anlamına gelir. Dolayısıyla erkek tecavüzüne ses vermek, erkekliği yaranamazlığından (*invulnerability*) kurtarmaya hizmet etmeyi amaçlar.

Bu bağlamda, çalışmamda erkek tecavüzü mitleri kadın tecavüzüne ilişkin mitlerle karşılaştırmalı bir şekilde incelenecektir. Amaç az sayıdaki veriyi işler hale getirip erkek tecavüzünün varlığını kanıtlamaktan ziyade, konuyla ilgili verimli veriler sağlayabilecek çalışmaların yapılmasının önünü açmak ve bu çalışmaların elzem olduğunu göstermek için mümkün bir epistemolojik zemin yaratarak erkek tecavüzü bağlamında hakim erkeklik anlayışında bir kırılma yaratmaktır. Bu şekilde böyle bir çalışmanın, erkek tecavüz kurbanlarını görünür kılmanın yanı sıra erkek bedeninin nüfuz edilebilir olduğunun, erkekliğin yaralanabilir olduğunun gösterilmesinin hem olumlu anlamda bir erkeklik krizine yol açacağını hem daha *queer* bir beden anlayışının önünün açılacağını hem de feminizmin tecavüz sorunsalının bir kez daha altını çezeceğini öngörüyorum.

¹R. W. Connell, *Masculinities: Second Edition* (Berkeley, Los Angeles: University of California Press, 2005), p. 76-77.

Sexual Intercourse: A Way to Celibacy in Modern Christianity

Flavia Gattiglia

University of Genoa, Italy

We often define “men” and “masculinity” in terms of (active) sexuality. Here I would like to focus on the other end of the sexuality spectrum: male virginity and celibacy in the modern period. Chastity has been a cornerstone of Christianity since its early years, a condition *sine qua non* to tread the path to perfection. We aim to investigate the idea of male celibacy and male sexual intercourse as part of Christian male celibacy.

In the XVII century, we find in Rome at least two cases where men (and women) were convinced that sexual intercourse could lead to a higher level of chastity (some of them were members of the clergy). They thought that having sex with a specific person – someone who had a special connection with God – meant that you would not lose your virginity, but transfigured your sexuality from earthly act to mystic scenario.

The XVII century is full of wannabe saints, fake stmmas and estatic conditions; Christian mysticism was dotted with physical signs: the body was the ground where a dialogue with God took place, with screams and fits as tangible proof of an ongoing relationship with the Heavens.

The construction of celibacy via a sexual spirituality (where sperm could be venerated as a sacred relic) was part of this mystic, where body and soul played an active role.

So, how was male celibacy defined in modern Christianity? How and why could sex be regarded as a leading path to God? My aim is to explore the concept of male celibacy in order to understand how male identity worked in the clergy and the society of the XVII century.

Medieval Islamic Discourse on the Masculinity of Eunuchs: The Impact of Castration on Gender

Serena Tolino

University of Zurich, Switzerland

This paper will be devoted to the specific masculinity of Court Eunuchs in the Islamic Medieval Middle East.

When a man was castrated, also his gender definition must change somehow: he is "losing", from a biological point of view, something which is a fundamental part for the definition of his masculinity. If we take the definition of gender by R. Connell in her classic study on *Masculinities* (Gender as a social practice in relation to the "reproductive arena"), and if we consider her definition of masculinity, and especially of hegemonic masculinity as embodying "the currently most honoured way of being a man, it required all other men to position themselves in relation to...",¹ then we can expect specific gender and masculinity conceptions for eunuchs.

Indeed, castration was not only about losing something, but also about creating something new: in fact, eunuchs were considered neither fully males, nor females, but they were considered to be something else, or something "in-between". For sure for some aspects they were not considered completely as men: if not, they could not have access to the harem. But, in other situations, they were fully considered men: they could act as army commanders, just to give an example. Thanks to their particular gender, eunuchs were almost the only group of person at the Court who had the possibility to move between the two genders, and to live on the one hand extremely close to their patron, and on the other also to come in contact with the women of his harem, who were well active actors in the struggle for power.

The aim of the paper is to reflect on how some medieval scholars understood and defined their gender and what impact castration had for them.

¹Connell R. W., Messerschmidt J. W.: "Hegemonic Masculinity. Rethinking the concept", in *Gender and Society* 19, 6, 829-859, 832.

Does Doing Religion Undo Gender?

Masculinity, Islam, and Women's Agency in Bangladesh

Fauzia Erfan Ahmed
Miami University Ohio, U.S.A

Sociological analyses of Muslim masculinities remain undeveloped. The author argues that such investigations need to be embedded in a nexus of gender and Islam, utilizing a gender and development perspective, which combines social change and gender equality with multiple interpretations of Islam. This ethnographic study (1999-2009) of 92 villagers, who are also microcredit loanees, in Bangladesh reveals how gendered identities utilize different interpretations of Islam to undermine and reaffirm patriarchy at the household and community levels. By exploring how Muslim men “do Islam,” it adds dimensions of masculinity, Islam, and class to the “doing religion” and “doing gender” framework. Islam functions both as a patriarchal and as a pro-woman ideology and different masculinities use Islam to both undermine and enable women’s agency in the household. *Nishtur* (cruel) masculinity utilizes patriarchal interpretations of Islam to decrease women’s agency: the husband is sanctified; while the wife is the sinner. Based on *buddhi*, a pro-woman grassroots Muslim spirituality, *udaar* (high-minded) masculinity increases women’s agency: women’s agency is sanctified; while husbands who refuse to respect their wives have sin in their hearts. The secular “mixed” masculinity, which prioritizes household material standards, leads to intermediate women’s agency. Community-level analysis of a focus group debate about gender wage inequity and Islam highlights the new “leadership” femininity and the fluidity of these masculinities when they interact with it and each other as public performance. The analysis of interactions between the masculinities in the focus group debate about gender wage equity and Islam reveals the following: leadership femininity challenges hegemonic or *nisthur* masculinity; mixed masculinity and hegemonic masculinity form a bloc; and that high-minded men need to bargain with patriarchy. The author concludes by arguing that sociologists of gender and religion need to understand how individual biographies of Muslim gendered identities shape and are shaped by evolving social histories of Islamic traditions.

Erkek Olmanın Dayanılmaz Hafifliği: Futbol Taraftarı Olmak

Meram Can Saka

Ankara Üniversitesi, Türkiye

Erkek olmanın temel normlarından birisi 'erkek yoldaşlığı'nı tanımaktır. Erkekler, diğer erkeklerin kendi erkekliklerini tanımalarını ve ona saygı duymalarını bekler. 'Erkek olmak' sıklıkla stereotipik erkeksi aktiviteler içine katılarak ve erkeksi normlara uyarak diğer erkeklerin takdirini toplamayı becermekle ilişkilidir. Oğlan çocukluğundan erkek adamlığa geçiş te bu yolla olur. O toplumca kabul edilen ve erkeksi bulunan aktivitelere katılarak ilk çocukluğa veda edilir ve 'baba' tarafından da takdir edilen bir 'erk' kazanılır. Psikanalitik gelişim açısından da erkek çocuk ilk özdeşim nesnesi anneyi ve annenin temsil ettiği tüm kadınsı özellikleri terkederek, babayla ve 'erkeklikle' özdeşleşir. Babanın takımını tutmak, babanın takımını tutmamak ya da hiç takım tutmamak psikanalitik açıdan hayati olan bu kavşaktaki nasıl bir erkek olunacağına dair önemli kararlardan birisidir.

Eduardo Galeano, 'Gölgede ve güneşte futbol' kitabında maç sırasından taraftarı bir pagan ritüeline katılan topluluğun bir parçası olarak tanımlar. 'Binlerce inananla birlikte, en iyi takımın onlarındı olduğuna, tüm hakemlerin satılmış ve tüm rakiplerin şikeci olduklarına kesinlikle inanır. Bir taraftarın 'bugün benim takımım oynuyor' dediği pek görülmez. Çoğunlukla 'Biz oynuyoruz' denir.' Tanıl Bora 'Nasıl Gençlerli Oldum?' başlıklı yazısında Galatasaray taraftarlığından vazgeçip Gençlerli olma sürecini bir aşk ilişkisine benzetir; 'Öyle bir sevgili buldum ki seni unutacağım' diyerek başlayan yazıda uzaktan izlenen Gençler maçları sırasında giderek gönül bağı kurulur, 'kazandık' nidaları yükselmeye başlar, ikinci takım mertebesine ulaşılır, sonra ilk takımdan olan Galatasaraylı eski arkadaşlarına karşı rekabet kızışır 'görürsünüz siz'lere bir süre sonra 'nasılmış?' eklenir. Ve der ki Bora; Taraftarı kemale erdiren, trajedilerdir. Şampiyonluklarda, zaferlerde, galibiyetlerde taraftarlığın nimeti vardır. Külfet: Mağlubiyetler, rezaletler, küme düşme endişesi, belki bunlardan da kötüsü ne uzayıp ne kısalmanın ehemmiyetsizliği, manasızlığıdır. Ufnetini takımın ve hayatın ve eş-dostun üstüne boca etmeden bunlarla başetmeyi öğrenmek, hiçbir iddiası olmayan maçlara duygusal yatırımlar yapabilmek, olgunlaştırıcıdır. Ruhu terbiye eder.'

Futbol taraftarı olarak; erkekler kulübüne ait olmak, baba ile kurulan özdeşim, bir oyun aracılığıyla galibiyeti ve yenilgiyi, nasıl ve ne kadar sevineceğini ve ne ölçüde kahrolacağını öğrenmek erkekliği düşünürken ihmal edemeyeceğimiz bir erkeklik boyutu gibi görünüyor. Cezayir'de kalecilik yapmış Camus'nun söylediği gibi; 'Bütün iyi yönlerimi futbola borçluyum'.

Erkek Kimliğinin Ayrılmaz Bir Parçası Olarak Futbol: Santrforlar, Kaleciler

Ayşe Devrim Başterzi
Mersin Üniversitesi, Türkiye

Laszlo Darvasi'nin muhteşem kitabı 'Santrforun Rüyası' (1) 'Adsız bir Orta Avrupalı futbolcunun yayınevine gönderdiği mektup'la başlar. Mektubun sonunda kahramanımız penaltı atmak üzeredir ve kaleci ona der ki; 'Sen, yaşlı forvet beni iyi dinle, sakın gol atayım deme'... 'Benim hayatım bu penaltıya bağlı, sakın gol atayım deme ulan' der. Mektup boyunca bize çalımlardan, deparlardan, gollerden söz eden santrfor, cicibeylerin futbolu anlamayacağını, bir golle insanın tanrıya inanıp, bir golle inanmaktan vazgeçeceğini anlatır ve ne yaptığını okuyanın tahminine bırakır. Yanıtı belki de profesyonel futbolun vicdanı olmadığını söyleyen Galeano verir; Köln takımının yıldız oyuncusu Paul Steiner'in 'Ben para ve yıldız için, rakibim paramı ve yıldızımı elimden almak için oynuyor. Bu yüzden rakibimle karşılaştığımda her yolu denemekte bir an bile tereddüt etmem' dediğini aktarır (2).

Futbol, tüm dünyada erkek kimliğinin ayrılmaz parçalarından birisidir. Sosyal rol teorisine hem tanımlayıcı bir normdur: 'erkek adam futboldan anlar'. Hem de birleştirici bir norm olarak kişiyi popüler kültüre bağlar, bir çok erkek çocuk 'futbolcu' olmayı düşler. Erkeklikle ilgili kabul gören normlar futbolda kendine yer bulur. Erkek adam olarak futbolcu güçlüdür; bitmek bilmeyen antrenmanlarla dayanıklılığını gösterir. Rekabetçi ve dominanttır, karşı takımı ezip geçmek hedeflenir. Sorumluluk sahibidir ve güvenilirdir; geç kalmaz, gece hayatı ve eğlence kötülenir. Futbol asla kadın oyunu değildir. Futbolcunun erkek dayanışması içindeki konumu da bellidir; teknik adamların, takım yöneticilerinin üstünlüğünü kabul eder, orta yaparak eşitlerini destekler, kendisi de hem çaylaklardan hem taraftarlardan saygı görmeyi bekler. Profesyonel futbolcular güç ve iktidar sahibidir. Futbolcu olmak, hem paraya hem de dünyadaki güzel kadınlara 'sahip olmanın' en geçerli ve bilindik yollarından birisidir.

Psikanalitik açıdan erkekliğin laneti anneden ayrılmakla başlar; duygusal, ilişkisel, itaatkar annesinden ve onun çağrıştırdığı her şeyden uzaklaşan küçük adam 'zalim' babasıyla özdeşleşerek mesafeli, akılcı ve saldırgan roller kazanır. (3,4) Peki futbol sahasının yıldızları ve kalecileri erkekliğin nerelerine denk düşer? Evde kalan, kaleyi koruyan ve yenilen tüm gollerin sorumlusu olan 'kaleci' ile karşı takımın filelerini havalandıran 'santrfor' arasındaki ilişkinin erkeklik düzleminde yeri neresidir?

Futbol, Erkeklik, Homofobi:
'Eşcinsel Hakem' H.İbrahim Dinçdağ ile İlgili Trabzon'daki Yerel
Gazetelerde Çıkan Haberler Üzerine Bir İnceleme

Ekin Kadir Selçuk
Ankara Üniversitesi, Türkiye

Modern cinsiyet rejimi inşa edilirken erkek ile kadın kimlikleri arasındaki hiyerarşik karşıtlık öncelikle beden üzerinden kurulmuştur. Erkek sporları, eril değerlerin temsil edildiği, sergilendiği alanların başında gelmiştir. Burada önceliği futbola vermek gerekir. Daha çocuk yaşlarda futbol oynayan erkekler kazandıkları maçlarda rakiplerinin 'kocas' olur, rakip oyuncuların bacak aralarından topu geçirerek onların 'namusunu' yitirmelerine neden olurlar. Bu nedenle futbolun aktörleri arasında, erkeklik sınavlarını 'geçemeyen' eşcinsel yönelimi olan erkeklere yer yoktur. Eşcinsel bir futbolcunun ya da hakemin varlığı futbol alemini tedirgin eder.

Türkiye'de eşcinsel olduğu için hakemlik yapmasına izin verilmeyen ve bu nedenle Türkiye Futbol Federasyonu'na dava açan Halil İbrahim Dinçdağ ile ilgili ulusal basında pek çok haber ve röportaj yayınlandı. Trabzonlu olan ve daha önce Trabzon bölgesinde görev yapan Dinçdağ'ın başına gelenler Trabzon yerel medyasında nasıl bir yankı buldu? Futbolun gündelik hayatın neredeyse her anına sızdığı bir kentte eşcinsel bir hakemin mücadelesine yönelik bakış açısını yerel gazetelerde Dinçdağ ile ilgili çıkan haberler üzerinden inceledik. Yerel basınla ulusal basında çıkan haberler arasında hem sayısal bir karşılaştırma yaptık, hem de haberleri söylem analizi yöntemiyle mercek altına aldık. Dinçdağ'ın mücadelesinin çeşitli 'taktikler' aracılığıyla yok sayılmaya çalışıldığını, onun Trabzonlu kimliğinin 'ele verilmemeye' özen gösterildiğini, onunla araya mesafe koymaya niyetlenildiğini gösterdik. En iyi durumda Dinçdağ'ın yaşadıklarının 'bireysel' bir problem olarak yansıtıldığını ortaya koyduk. Bununla birlikte kimi zaman yerel gazeteler açısından yok saymanın Dinçdağ'ı toplumsal baskılardan 'koruma'nın bir yolu olarak görüldüğünü de söylemek gerekmektedir. Bu çalışma bildiğimiz kadarıyla Türkiye'de yerel gazetelerde eşcinsellerin temsili konusunda bir ilktir.

***“Fighting In an Unholy War: African American Soldiers Fight for
Citizenship and Manhood in the Spanish-American-Cuban War”***

Le'Trice Danyell Donaldson
University of Memphis, U.S.A

The black soldier of the Spanish-American-Cuban-Filipino War is a truly misunderstood figure, because of mainstream historians' unwillingness to free him from an enclosed box of historical amnesia. The black soldier of the Spanish-American-Cuban-Filipino War fought because he needed to prove to America and the world that black Americans were just as manly as whites and deserved to be able to exercise their rights in every arena available to true American citizens. Blacks felt that their “fathers” had earned their citizenship by fighting and dying in the Civil War. These soldiers took pride in doing their duty, whether or not, the war was popular amongst the black community. These soldiers understood that they represented the entirety of the race. They understood that as a soldier one did not allow politics to affect your duty because they were not just representing their own interests, but of their country and their race.

The purpose of this paper is to provide a re-examination of the black soldier in the Spanish-American-Cuban-Filipino War. Specifically, by adding a gender analysis, this study will demonstrate that black soldiers fought in the war for two principle reasons: first, it was a means of exercising their citizenship; and secondly, it was a means of demonstrating that they were real men. Reflecting on an era when proving one's manhood was a national obsession—this paper provides a critical window through which we can reconstruct their motivations for fighting in America's first overseas war. . Black soldiers fought for more than just citizenship, they fought for their honor, they fought for their pride, and they fought because they wanted to be heroes, they fought to be leaders, but most importantly they fought for their manhood.

Nationalism, Performativity and Hegemonic Masculinity: Reflections on the Performances of Masculinity

Berfin Varışlı
Maltepe University, Turkey

Connell proposed the very notion of “hegemonic masculinity”, which identifies certain masculinities that dominate not only women but also the other gender identities including different masculinities. The concept of “hegemonic masculinity” dominated the field of Critical Studies on Men and Masculinities and provided the ground to interpret and explore the meaning to the behaviours and attributes of hegemonic men over subordinated gender identities.

The “hegemonic” role driven from patriarchy which is injected on men can be read with the “the performativity” of men especially in the context of nationalism as Connell drives a linkage between nationalism and hegemonic masculinity. As queer theorist Butler states “performativity” is internalizing the “ritualized” repetition of cultural acts, empiencing outer space of the body and personality. In this manner, nationalist men who take hegemonic masculinity as an ideal, tend to fabricate nationalist hegemonic discourses on their everyday performances.

This paper aims to explore and discuss whether and in which respects the conceptions of the body and of agency that Judith Butler develops in her notion of performativity are useful contributions to Connell’s hegemonic masculinity in the context of nationalism.

KATILIMCI LİSTESİ / LIST OF PARTICIPANTS

ADI SOYADI / NAME	KURUMU / AFFILIATION	ÜLKE / COUNTRY
A. Aslı Şimşek	Atılım University	Turkey
Adnan Hossain	University of Amsterdam.	Netherlands
Adriana Ahmad Qubaia	Central European University	Hungary
Adrienne Harris	Baylor University	U.S.A
Alaxenda Hyde	Gender Institute, LSE	United Kingdom
Alp Biricik	Linköping University	Sweden
Amanda Conroy	Gender Institute, LSE	United Kingdom
Andrea Cornwall	University of Sussex	United Kingdom
Andriani Simati	Aegean University	Greece
Arda Arıkan	Akdeniz University	Turkey
Árdís Ingvarsdóttir	University of Iceland	Island
Ash Rehn	Stockholm University	Sweden
Aslı Aydemir	İstanbul Üniversitesi	Turkey
Aslı Çarkoğlu	Kadir Has Univeristy	Turkey
Aslıhan Burcu Öztürk	Hacettepe University	Turkey
Aslıhan Dogan Topcu	Mersin University	Turkey
Atilla BARUTÇU	ODTÜ, Ankara University	Turkey
Ayşe Devrim Başterzi	Mersin University	Turkey
Baran Germen	University of Oregon	U.S.A
Berfin Varışlı	Maltepe University	Turkey
Beril Türkoğlu	M.E.T.U	Turkey
Betül Ekşi	Northeastern University	U.S.A
Blossom N. Fondo	University of Maroua	Cameroon
Bryan Banker	Ludwig-Maximilians-Universität München	Germany
Burcu Alkan	Bahçeşehir University	Turkey
Burçin Kalkın Kızıldaş	Ankara University	Turkey
Carlos A. Montes de Oca Estrada	University of Guanajuato	Mexico
Cemre BOLGÜN	Celal Bayar University	Turkey

Chiara Bertone	University of East Piedmont	Italy
Cirus Rinaldi	University of Palermo	Italy
Connor Doak	University of Bristol	United Kingdom
Corey Dzenko	Monmouth University	U.S.A
Çağdaş DEMREN	Cumhuriyet University	Turkey
Çimen Günay-Erkol	Ozyegin University	Turkey
Daniel Guinness	University of Amsterdam.	Netherlands
Daphna Hacker	Tel Aviv University	Israel
Deevia Bhana	University of KwaZulu-Natal	South Africa
Demet BOLAT	Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi,	Turkey
Diana Pakasi	University of Amsterdam	Netherlands
Dilek Cindoğlu	Mardin Artuklu University	Turkey
Ekin Kadir Selcuk	Ankara University	Turkey
Elif Gözdaşoğlu Küçükalioglu	Ufuk University	Turkey
Elif İrem Az	Sabancı University	Turkey
Elif Yaş	Mersin University	Turkey
Elijah Nealy	Columbia Univrsity	U.S.A
Elizabeth Wood	M.I.T. in Cambridge	U.S.A
Emanuela Abbatecola	University of Genoa	Italy
Eren Yüksel	Ankara University	Turkey
Eylem Karakaya	Türkiye Aile Sağlığı Eğitim Programı	Turkey
Ezgi Burgan	Muğla Sıtkı Koçman University	Turkey
F.Seda Kundakcı	Ankara University	Turkey
Fauzia Erfan Ahmed	Miami University Ohio	U.S.A
Feridun NİZAM	Fırat University	Turkey
Feryade Tokan Şenol	Yeditepe University	Turkey
Feryal Cubukcu	Dokuz Eylül University	Turkey
Feyda Sayan Cengiz	Işık University	Turkey
Flavia Gattiglia	University of Genoa	Italy
Francesco Cerchiaro	Università degli Studi di Padova	Italy

Frank G. Karioris	Central European University	Hungary
Fulden Ibrahimhakkioglu	University of Oregon	U.S.A
Gizeh Becerra	University of Geneva	Switzerland
Gonca Nebioğlu	İstanbul University	Turkey
Gökçen B. Dinç	Humboldt University	Germany
Gülden Sayılan	M.E.T.U	Turkey
Güler Okman Fişek	Boğaziçi University	Turkey
Gülsunay Uysal	Galatasaray University	Turkey
Gülten Uçan	Celal Bayar University	Turkey
Hale Bolak Boratav	Bilgi University	Turkey
Hande Eslen-Ziya	Glasgow Caledonian University	Scotland
Harriet Gray	Gender Institute, LSE	United Kingdom
Hasan Deniz	Anne Çocuk Eğitim Vakfı	Turkey
Hürriyet GÖKDAYI	Mersin University	Turkey
Ilay Avidan	Ben-Gurion University	Israel
İlkay Özkürallı	Arel Üniversitesi	Turkey
İrfan Karakoç	Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi	Turkey
Jeff Hearn	Hanken School of Economics	Finland
Jonathan A. Allan	Brandon University	Canada
Jonathan Neale	Bath Spa University	United Kingdom
Jovan Grubic	Central European University	Hungary
Katarzyna Suwada	Polish Academy of Sciences	Poland
Laurence Bachmann	University of Geneva	Switzerland
Le'Trice Donaldson	University of Memphis	U.S.A
Mara Kastein	Goethe-University Frankfurt	Germany
Maria Pallotta-Chiarolli	Deakin University	Australia
Maria Rashid	School of Oriental and African Studies, University of London	Pakistan
Marsha Henry	London School of Economics and Political Science	United Kingdom
Mehmet Bozok	Maltepe University	Turkey

Mehmet IŞIK	Republic of Turkey Ministry of Interior	Turkey
Meram Can Saka	Ankara University	Turkey
Michael Kehler	Western University	Canada
Mine Egbatan	Middle East Technical University	Turkey
Minou Norouzi	University of London	United Kingdom
Murat Göç	Pamukkale University	Turkey
Mustafa Şahin Karaçam	Hacettepe Üniversitesi	Turkey
Nancy Lindisfarne	University of London	United Kingdom
Nazli Alimen	London College of Fashion	United Kingdom
Nejat Ulusay	Ankara University	Turkey
Niko Besnier	University of Amsterdam	Netherlands
Nurseli Yeşim Sünbüloğlu	University of Sussex	United Kingdom
Ogeday Çoker	İstanbul University	Turkey
Olcayto Ezgin	Anne Çocuk Eğitim Vakfı	Turkey
Olga S. Hünler	İzmir University of Economics	Turkey
Özge Nilay Erbalaban Gürbüz	Gaziantep University	Turkey
Özlem Duva Kaya	Dokuz Eylül University	Turkey
Papatya Genca-Alkan	Celal Bayar University	Turkey
Paul Christensen	Rose-Hulman Institute of Technology	U.S.A
Raffaella Ferrero Camoletto	University of Turin	Italy
Rajaram Swaminatham	Jawaharlal Nehru University	India
Recep Volkan Öner	Gazi University	Turkey
Rory Magrath	Southampton Solent University	United Kingdom
Sabrina Garofalo	University of Calabria.	Italy
Sara Smith	Yale University	U.S.A
Sarita Fae Jarmack	Aalborg University	Denmark
Sebastiano Benasso	University of Genoa	Italy
Seda GÜRTÜRK	Firat University	Turkey
Selin Akyuz	Zirve University	Turkey

Serdar HOŞCAN	Uludağ University	Turkey
Serena Tolino	University of Zurich	Switzerland
Sergio Villanueva Baselga	University of Barcelona	Spain
Serkan Kahyaoğlu	Anne Çocuk Eğitim Vakfı	Turkey
Serpil Sancar	Ankara University	Turkey
Sertaç Kaya Şen	Sabancı University	Turkey
Sezin ÜNAL	Celal Bayar University	Turkey
Steven G Jug	Baylor University	U.S.A
Şahinde Yavuz	Karadeniz Technical University	Turkey
Şakir EŞİTTİ	Ardahan University	Turkey
Şenay LEYLA KUZU	Gaziantep University	Turkey
Şenol Topcu	Bağımsız Araştırmacı	Turkey
Şeyda Başlı	Mardin Artuklu University	Turkey
Talina Hernandez	Universidad Autónoma Metropolitana Cuajimalpa	Mexico
Tara Gill	Freelance therapist	U.S.A
Theresa E. Moxey-Adderley	College of The Bahamas	Bahamas
Tuğçe Gündüz	Gaziantep University	Turkey
Urszula Kluczyńska	Poznan University	Poland
Vahit Yaşayan	Hacettepe University	Turkey
Valentina Fedele	Università della Calabria	Italy
Yin-Ru CHEN	National Taiwan University	Taiwan